

DOUGLAS ADAMS

ÇOCUNLUKLA ZARARSIZ

Türkçesi: İrem Kutluk

Ron için

Sue Freestone ve Michael Bywater 'a verdikleri destek ve yardımları ile yapıcı eleştirileri için minnet dolu teşekkürler.

Bir şey olacaksa, olacaktır.

Herhangi bir şey, ortaya çıkarken bir başka şeyi ortaya çıkarıyorsa, bir başka şeyin ortaya çıkmasına neden oluyor demektir.

O şey her ne ise, olurken, kendi kendisinin yeniden ortaya çıkmasına sebep oluyorsa, tekrar olacaktır.

Bununla birlikte, kronolojik bir sıra izlenmesi şart değildir.

Galaksi Tarihi birçok sebepten ötürü biraz karışmış durumda: kısmen onun kaydını tutmaya çalışanların kafaları da bir parça karışmış olduğu için, ama kısmen de zaten çok karmaşık bir takım olaylar gelişmekte olduğundan.

Sorunlardan biri, ışık hızı ve bu hızı aşmaya çalışırken karşılaşılan güçlükler. Çünkü bunu başarmanız mümkün değil. Hiçbir şey ışık hızından daha hızlı yol alamaz. Bu konuda tek ayrıcalık, kendi özel kanunlarından başkasını tanımayan kötü haberler olabilir. Arkintoofle Minör halkını oluşturan Hingefree'ler bu noktadan hareket ederek, kötü haber gücüyle çalışacak uzay gemileri inşa etmeye çalışmışlar, ama bunda pek de başarılı olamamışlardı. Çünkü gemiler vardıkları her yerde öylesine kötü karşılanıyorlardı ki, oraya varmış olmalarının hiçbir anlamı kalmıyordu.

Bu yüzden, genel olarak, Galaksi halkları kendi yerel karmaşaları içinde tembelleşme eğilimine girdiler ve uzunca bir süre, Galaksi Tarihi daha çok Evrenin oluşumu ve doğası ile ilgili bir alan olarak kaldı.

Bu, halkların hiç çaba göstermediği anlamına gelmiyordu elbette. Onlar da savaşmak ya da iş yapmak amacıyla uzay gemilerinden oluşmuş filolarla uzak bölgelere ulaşmaya çalışıyorlardı. Ama filoların buralara varması çoğunlukla binlerce yıl alıyordu. Nihayet hedeflerine vardıklarında ise, hiper uzayı kullanarak ışık hızını hileli bir yolla aşabilen başka yolculuk şekilleri keşfedilmiş oluyor, böylece oraya vardıklarında, ışık hızından yavaş seyreden gemilerin gönderildiği savaşlar hangileri ise onların icabına yüzyıllar öncesinden bakılmış oluyordu.

Elbette ki böyle olması, filolarda ki askerlerin savaşma arzularını herhangi bir şekilde etkilemiyordu. Onlar bu konuda eğitim görmüşlerdi. Buna hazırılar. Yolculuk sırasında birkaç bin yıllık uykularını almışlar, zor bir iş başarmak için onca yoldan gelmişlerdi ve Tanrı Zargon'un izniyle bunu yapmaya kararlıydılar.

Galaktik Tarihteki ilk önemi karışıklıklar işte bu sıralarda baş gösterdi. Üzerinde savaşılan konuların, halledilmiş olmaları gereken zamandan yüzyıllar sonra, yeniden ve durmaksızın savaflara yol açması yüzünden. Bununla birlikte, zamanda yolculuk keşfedildikten sonra ve savaflara sebep olan olaylar henüz ortaya bile çıkmadan, tarihçilerin patlayan savafları çözmeye çalışmak zorunda kaldıkları zamanlarla karşılaştırıldığında, bu karışıklıkların yine de önemsiz kaldığı söylenebilirdi. Sınırsız Mucize Seyir Sistemi bulunup da, tüm gezegenler beklenmedik şekilde muzlu pastaya dönüşüverdiğinde, Maximegalon Üniversitesinin büyük tarih fakültesi, olaylarla başa çıkamayıp, kendi kendisini feshetmiş ve binalarını, yıllardır bu binaların peşinde olan ve hızla gelişen birleşik Teoloji ve Su Polosu fakültesine bırakmıştı.

Bütün bunlar iyiydi, hoştu ama, artık, örneğin Grebulon'ların nereden geldiğini ya da tam olarak ne istediklerini, hiç kimsenin, hiçbir zaman öğrenemeyeceği anlamına da geliyordu. Ve tabii bu talihsiz bir durumdu, çünkü eğer onlar hakkında bir şeyler bilen birileri olsaydı, felaketlerin en korkuncunu önlemek veya en azından bir başka şekilde oluşmasını sağlamak mümkün olabilirdi.

* * *

Klik, mımm.

Büyük gri Grebulon keşif gemisi kapkara boşluğun içinde ilerliyordu. Nefes kesici, muhteşem bir hızla ilerlemekte olmasına rağmen, milyarlarca uzak yıldızın oluşturduğu parıltılı fon karşısında hiç hareket etmiyormuş gibi gözüküyordu. Pırıl pırıl gecenin sonsuz parçacıkları içinde koyu bir benekti yalnızca.

Gemide her şey binlerce yıldır olduğunun aynıydı, yani karanlık ve sessiz.

Klik, mımmm.

En azından hemen hemen her şey.

Klik, klik, mımm.

Klik, mımm, klik, mımm, klik, mımm.

Klik, klik, klik, klik, mımm.

Mımmmm.

Geminin yarı uykulu siber beyninde bulunan alt düzey bir denetleme programı kendisinden biraz daha üst düzeydeki bir başka denetleme programını uyandırdı ve ona ne zaman klik etse karşılığında yalnızca bir mımmmm geldiğini bildirdi.

Daha üst düzeydeki denetleme programı buna cevap olarak "ya ne gelmesi gerektiğini" sordu. Alt düzey program, tam olarak hatırlayamadığını, ama bunun derinden gelen ve hoşnutluğa benzer bir şey iade eden, bir iç çekiş olabileceğini düşündüğünü söyledi. Oysa mımm'ın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Klik, mımm. klik, mımm. Bütün duyduğu buydu.

Üst düzey denetim programı durumu gözden geçirdi ve beğenmedi. Alt düzey programına, denetlediği şeyin tam olarak ne olduğunu sordu. Alt düzey denetçi bunu da hatırlayamadığını, ama şimdiye kadar bunun hemen hiç aksamadan, önce bir klik ve on yıl kadar sonra da bir iç çekiş şeklinde olması gerektiğini söyledi. Kendisinin, önce hata saptama cetveline bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştığını, ama bunu başaramayınca üst düzey denetim programını uyarmak zorunda kaldığını bildirdi.

Üst düzey denetçi hata saptama cetvellerine bakarak alt düzey denetçinin denetlemesi gereken şeyin ne olduğunu bulmak istedi.

Ama cetveli bulamadı.

Bu garipti.

Tekrar aradı. Bütün bulabildiği bir hata mesajı oldu. Hata mesajının anlamını bulabilmek için hata mesajı saptama cetvelini aradı, onu da bulamadı. Her şey yeniden gözden geçirmek için kendisine bir iki saniye izin verdi. Sonra bölüm işlev denetçisini aradı.

Bölüm işlev denetçisi acil sorunları çözmekle yükümlüydü. Bunun için kendisi de acil sorunlara bakan denetim ajanını aradı. Bir saniyenin birkaç milyonda biri kadar bir zaman içinde, kimi yıllardır, kimi yüzyıllardır uyuklamakta olan gemi içindeki tüm etkin devreler birden yaşama dönmeye başladı. Bir yerlerde, bir şeyler, feci şekilde yanlış gitmişti, ama denetçi programların hiçbirisi bunun ne olduğunu söyleyemiyordu. Her düzeye ait, en yaşamsal önemdeki direktifler kayıptı ve üstelik yaşamsal önemdeki bu direktiflerin kaybı durumunda ne yapılması gerektiği hakkındaki direktifleri de bulmak mümkün olamıyordu.

Küçük yazılım modülleri - ajanlar- gruplaşarak, birbirlerine danışarak ve tekrar gruplaşarak tüm mantık yollarını taradılar. Geminin ana görev modülü de dahil tüm hafızasının tehlikede olduğunu çabucak tespit ettiler. Yapılan hiçbir değerlendirme tam olarak neler olup bittiğini tespit etmeye yeterli değildi. Ana görev modülünün kendisi bile hasar görmüşe benziyordu.

Bu, tüm sorunu başa çıkılması gayet basit bir hale indirgeyiverdi. Ana görev modülü değişecekti. Nasılsa bir yedek, orijinalinin tıpatıp aynısı bir kopya daha vardı. Modülün bedenen değişimi şarttı, çünkü güvenlik sebepleri yüzünden, orijinali ile kopyası arasında hiçbir iletişim mevcut değildi. Ana görev ünitesi, bir kez değiştikten sonra, sistemin kalan kısmının yeniden yapılanması ise ilgili her detayla kendisi ilgilenebilir ve böylece her şey yoluna girebilirdi.

Robotlara, ana görev modülünün yedeğini yerine monte edebilmek için, onu muhafaza ettikleri zırhlı koruma bölmesinden geminin beyin odasına getirmeleri direktifi verildi.

Bu direktiflerin gerçekliğinin kanıtlanması, uzun bir acil kod ve protokol değişim işlemini içeriyordu. Sonunda robotlar, bütün işlemlerin yerinde ve doğru olduğu konusunda karar birliğine vardılar. Ana görev modülünü korumakta olduğu yuvasından çıkardılar, depo odasından dışarı taşıdılar, gemiden düştüler ve boşlukta döne döne uzaklaştılar. Neyin yanlış olduğu ile ilgili ilk ipucu böylece sağlanmış oldu.

Daha ileri aşamadaki araştırmalar, olan bitenin ne olduğunu hızla ortaya çıkardı. Bir meteor parçası geminin gövdesinde geniş bir delik açmıştı. Geminin bunu daha önce tespit etmesi mümkün olmamıştı, çünkü meteor parçası tam da geminin gövdesine bir meteor çarptığını tespit etmeye yarayacak alete isabet etmiş ve onu darmadağın etmişti.

* * *

Yapılacak ilk şey, deliği kapamaktı. Ancak bunun imkansız olduğu ortaya çıkmıştı, çünkü geminin alıcıları bir delik olduğunu algılayamamaktaydılar. Alıcıların iyi çalışmadığını söylemekle yükümlü denetleyiciler de iyi çalışmıyor ve alıcıların iyi çalışmakta olduğunu bildirmeye devam ediyorlardı. Gemi, gövdesinde böyle bir delik olduğu sonucuna ancak, robotların yedek beyinle birlikte, bu delikten düşmüş oldukları gerçeğinden yola çıkarak varılabiliyordu. Çünkü geminin bu deliği görebilmesi ancak yedek beyinle mümkündü. Gemi bu konuda mantıklı düşünmeye çalıştı, başaramadı. Ardından bir süre için beyni tamamen boşaldı. Ama bunu algılayabilmesi mümkün olmadı elbette, çünkü beyni boşalmıştı. Etrafındaki yıldızların sıçradığını görmek onu sadece şaşırtmıştı. Yıldızların üçüncü sıçrayışından sonra, gemi bu bir beyin boşalması olsa gerek diye düşündü ve birtakım ciddi kararlar alma zamanının geldiğini fark etti.

Rahatladı.

Sonra bu kararların henüz alınmadığını fark etti ve panikledi. Bir süre için beyni yeniden boşaldı. Kendine geldiğinde, gemide görünmez bir deliğin olması gerektiğini düşündüğü bütün bölmeleri mühürledi.

"Varmam gereken yere henüz varmadığım açıkça belli," diye düşündü, kesik kesik. Ama artık bu varması gereken yerin neresi olduğu ya da oraya nasıl varması gerektiği konusunda en ufak bir fikri kalmadığı için, devam etmesinin de bir anlamı kalmadığına karar verdi. Ana görev modülünün kalıntıları arasındaki mini minnacık direktif kırıntılarından bir araya getirebildiği bilgilere başvurdu.

"!!!! !!!! !!!! yılı görevin !!!!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!, toprak, !!!! !!!! !!!! güvenli bir uzaklıkta !!!! !!!! !!!! gelişimini ve değişimini düzenli olarak kontrol etmek !!!! !!!! !!!! !!!!!."

Hepsi bu kadardı, gerisi çöpten başka bir şey değildi.

Geminin beyni tekrar ve tamamen boşalmadan önce, bu bilgilerin daha ilkel yardımcı sistemlere olduğu gibi transfer edilmesi gerekiyordu.

Ayrıca geminin tüm mürettebatının da ayıltılıp, kendine getirilmesi lazımdı.

Bu sorun daha vardı. Mürettebat kış uykusunda iken, hepsinin beyinleri, hafızaları, kimlikleri ve burada ne yapmak üzere bir araya geldikleri konusundaki yaklaşımları ile ilgili bilgiler de, güvenlik içinde korunabilmesi için, geminin ana görev modülüne transfer edilmişti. Bu yüzden artık mürettebattan kimsenin, kim oldukları ve burada ne aradıkları ile ilgili en ufak bir fikri yoktu. Aman ne hoş.

Gemi son kez kendinden geçmeden önce motorlarının da tükenmek üzere olduğunu fark etti. Uyanmış olmakla birlikte kafası karışmış halde bulunan mürettebat ve gemi, yardımcı otomatik sistemler sayesinde seyrediyor, yalnızca nereyi bulabilirse oraya inmeye çalışıyordu. Ne bulursa onun gelişimi ve değişimini kontrol edeceklerdi. İnecek yer bulmak açısından pek şanslı değillerdi Buldukları gezegen soğuk ve ıssızdı. Onu ısıtması gereken güneşten öylesine acı verecek bir uzaklıkta idi ki, onu ya da en azından onun bir parçasını yaşanabilir kılmak için beraberlerinde getirmiş oldukları evre Uyum Cihazları ve Yaşam Destek Sistemleri' nin tamamını bu yolda kullanmak zorunda kaldılar. Daha yakınlarda daha iyi gezegenler de var olmasına vardı, ama anlaşılan geminin savaş- hareket planları yapmakla görevli Strateji-o-Matik bilgisayarı Pusu moduna kilitlenmiş olduğundan, en uzak ve gözden ırak gezegeni seçmişti. Bu seçim geminin Kıdemli Strateji Subayı dışında kimse tarafından tartışılıp, değiştirilemezdi. Oysa, gemide herkes aklını kaybetmiş olduğundan, Kıdemli Strateji Subayının kim olduğunu bilen yoktu. Olsa bile kimse ona, Strateji-o-Matiğin kararını nasıl değiştirebileceğini söyleyebilecek durumda değildi.

Bununla birlikte, "gelişmesini ve değişmesi" kontrol edebilecekleri bir şey" bulma konusunda tam on ikiden vurmuşlardı.

Yaşamın olağanüstü yönlerinden biri de kendini devam ettirebilmek için katlanmaya hazır olduğu mekanların çeşitliliğidir. Onun herhangi bir yere tutunması mümkündür. Bu yer, içindeki balıkların, gittikleri yönü zerre kadar umursamadıkları, Santraginus'un baş döndürücü suları da olabilir, yaşamın 40.000 derecede başladığı söylenen Frastra'nın yangın fırtınaları da. Ya da yaşam, sırf zevkine, bir sıçanın kalın bağırsaklarını da seçebilir. O her zaman, bir şekilde, bir yerlere tutunmanın yolunu bulacaktır.

Bunu niye yapmak isteyeceğini kestirmek g olsa bile, yaşam New York'ta bile sürecektir. Oysa burada kış mevsiminde ısı minimum yasal derecenin çok çok altına düşmektedir; tabii bunu bu şekilde ifade edebilmek için, önce yeterince sağduyu sahibi birinin akıl edip de, böyle bir yasal derece tespit etmiş olması gerekir. Oysa New

Yorkluların en belirgin 100 karakter özelliği ile ilgili yapılan son sıralamada, sağduyu ancak 79 uncu sırayı alabilmiştir.

New York yazları ise kahrolası bir sıcaklıkta yaşanır. Frastranlar gibi, yaşamak için ısıya muhtaç bir yaşam formu olup, 40.000 derece ile 40.004 derece arasındaki sıcaklıkları ılıman iklim olarak kabul etmek başka şeydir, gezegeninizin yörüngesi çevresinde bir noktada, ısınmak için birçok başka hayvana sarmalanmak gereksinimi duyarken, yarım yörünge ötede cildinizin fokurdadığını fark etmek ise tamamen başka bir şey.

New York'ta ilkbahar abartılır. Pek çok New Yorklu baharın güzellikleri konusunda ateşli nutuklar atar durur. Oysa, bu insanların ilkbaharın güzellikleri hakkında en ufak bir fikirleri olsaydı aynı enlem üzerinde, baharı yaşamak için New York'tan çok daha uygun en az beş bin dokuz yüz seksen üç tane yer olduğunu da bilmeleri gerekirdi. Bununla birlikte, en kötüsü sonbahardır. New York'ta sonbahardan daha kötü çok az şey mevcuttur. Belki sıçanların kalın bağırsaklarında yaşayan yaratıklardan bir kısmı bu fikre itiraz edebilir, ama zaten bu yaratıklar son derece uyumsuz varlıklardır. Onların fikirleri göz ardı edilebilir ve edilmelidir de. New York'ta, sonbahar geldiği zaman, hava sanki içinde birileri keçi kızartıyormuş gibi kokar. Eğer nefes almak konusunda ısrarcı iseniz yapacağınız en iyi şey bir cam açıp, kafanızı bir binaya daldırmaktır.

Tricia Mc Millan New York'a bayılırdı. Kendi kendine bunu durmadan tekrarlıyordu. Üst Batı Yakası. Eveet. Orta Şehir. Heey, bir sürü dükkan. So Ho. Doğu Yakası. Elbiseler. Kitaplar. Sushi. İtalyanlar. Şarküteriler. Yuppii..

Sinemalar. Yine yuppii. Tricia, son olarak Woody Allen'ın New York'ta bir nörotik olmanın endişeleri ile ilgili yeni filmi görmüştü. Woody Allen daha önce de aynı konuyu araştıran bir- iki film yapmıştı. Tricia onun buradan taşınmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Duyduğuna göre Woody buna tamamen karşıydı. O halde diye düşündü Tricia: filmlere devam. Tricia New York'u seviyordu çünkü New York'u sevmek mesleki açıdan iyi bir fırsattı. Alışveriş açısından ve mutfak açısından da iyi bir fırsattı. Ama taksiler konusunda böyle olduğu söylenemezdi, kaldırımlar konusunda da öyle sayılmazdı. Oysa en yüksek ve en iyiler arasında sayılan mesleği açısından kesinlikle iyi bir fırsattı. Tricia bir TV habercisi idi ve New York dünyanın çoğu televizyonun programının sunulduğu yerd. Tricia'nın haberciliği bu vakte kadar yalnızca İngiltere sınırları içinde kalmıştı: Bölgesel haberler, kahvaltı haberleri, akşam üstü haberleri. Ama deyim yerindeyse, ona hızla yükselen bir haberci denebilirdi.

Aslında deyimim yerinde olup olmamasının ne önemi var, televizyondan bahsetmiyor muyuz? Evet, o, hızla yükselen bir haberciydi. Bunun için gerekli olan her şeyi vardı: güzel saçları, stratejik önemdeki dudak cilası ile ilgili derin bilgisi, dünyada ne olup bittiğini kavrayabilecek bir zekası ve içinde bir yerlerde, hiçbir şeyin umurunda olmadığı anlamına gelen minik, gizli bir ölü noktası. Herkesin yaşamda büyük şansı yakaladığı bir an vardır Eğer bu önemli anı kaçırarak olursanız, yaşamın kalan kısmında artık sizin için her şeyin ürkütücü derecede kolaylaşverdiğini görürsünüz. Tricia da bir kez eline geçebilecek böyle bir şansı kaçırmıştı Ama artık bunu düşünmek eski günlerde olduğu gibi içini titretmiyordu. Ruhunun derinliklerinde ölmüş olan noktanın da işte bu olduğunu sanıyordu.

NBS için yeni bir haberci gerekiyordu. Çünkü Mo Minetti bir bebek doğuracaktı ve bu yüzden US/AM adlı kahvaltı programını bırakmak üzereydi. Minetti' ye doğumu, canlı olarak bu program içinde gerçekleştirmesi için akılları durduracak miktarda bir para teklif edilmiş, ama o özel yaşamını ve zevklerini koruması gerektiğini öne sürerek, beklenmedik bir şekilde bu teklifi reddetmişti. NBS avukatları kontratını didik didik ederek, öne sürdüğü bu noktaların hukuki bir zemin için yeterli olup olmadığını araştırmışlar ve sonunda isteksizce de olsa gitmesine izin vermek zorunda kalmışlardı. Bu onlar için çıldırtıcı bir durumdu, çünkü normal olarak "birinin gidişine isteksizce izin vermek" demek gücü başkasına teslim etmek demektir.

Bir ihtimal olarak, ama yalnızca bir ihtimal olarak, "İngiliz aksanının" Minetti' nin yerini doldurmak için uygun düşebileceği söylentisi vardı. Saçların, cilt tonunun ve dişlerdeki protezlerin Amerikan yayın standartlarına uygun olması şarttı. Ama sahnede aldıkları Oskar için annelerine teşekkür eden ya da Broadway'de şarkı söyleyen birçok İngiliz aksanlı görmek mümkündü. Radyolarını 31 Masterpiece Tiyatrosunun, peruklu, İngiliz aksanlı oyuncularını inlemek üzere ayarlayan olağanüstü sayıda dinleyici grubu vardı. David Letterman ve Jay Leno'nun şovlarında İngiliz aksanlılar fıkra anlatıyordu. Gerçi seyirci şakaları anlamıyordu ama, aksana alınan tepki gerçekten de çok olumluydu. O halde zamanlama uygun olabilirdi. Belki. US/AM' de İngiliz aksanı. Eh, ne olacaksa olsun bakalım.

Tricia bu yüzden oradaydı. New York'a hayran olmak mesleği açısından bu yüzden iyi bir fırsattı.

Öne sürdüğü resmi sebep bu değildi elbette. Yoksa İngiltere'deki; televizyon şirketi Manhattan'a iş aramaya gitmesi için uçak ve otel masraflarını biraz zor öderdi. Mevcut maaşının on misli gibi bir ücretin peşinde olduğuna göre, kendi masraflarını kendisinin

üstlenmesi gerektiğini düşünebilirlerdi. Ama Tricia bir hikaye bulmuş, bir mazeret uydurmuş ve gizli şeylerle ilgili sessizliğini korumuştı. Dolayısıyla yolculuk masraflarını karşıladılar. Bileti Business-Class' dı elbette ama Tricia'nın tanınmış bir yüzü vardı ve gülümsemesiyle kendisine birinci sınıf itibarı sağlamayı başarmıştı. Doğru yaklaşımları sonucu kendisine Brentwood'da güzel bir oda da bulmuştu ve işte şimdi, bir sonra yapması gerekenin ne olduğunu düşünerek oradaydı.

Ortada dolaşan söylentiler başkaydı, ilişki kurmak başka.

Elinde bir iki isim, Bir iki telefon numarası vardı, ama şimdiye kadar yaptığı birkaç girişim belirsiz bir bekleyişle sonuçlanmıştı ve şu anda başladığı yerde sayılırdı Bir iki yoklama yapmış, bazı yerlere mesajlar göndermişti, ama şimdiye kadar bunların hiçbiri cevaplanmamıştı. Yapmaya geldiği esas işi sabahtan öğleye kadar bitirmişti; peşinde olduğu hayali iş ise, ümit var bir biçimde ve erişilmez bir ufuk çizgisi üzerinde donuk donuk titreşmekle yetiniyordu.

Kahretsin.

Sinema dönüşü Brentwood'a gitmek için bir taksiye bindi. Araba kaldırıma yanaşamamıştı, çünkü kocaman, uzun bir limuzin, mevcut her yeri kaplıyordu. Kendisine yol açıp otele girebilmek için biraz zorlanması gerekti. Pis kokulu, keçi kızartmalı havanın içinden geçerek, lobinin mutlu serinliğine daldı. Bluzunun ince pamuklusu cildine makine yağı gibi yapışıyordu. Saçları panayır yerinde sopa üstünde satılan pamuk helvalara dönmüştü. Bir şey olmadığını düşündüğü için asık bir suratla, resepsiyona kendisi için bırakılan bir mesaj olup olmadığını sordu. Oysa bir mesajı vardı.

Oh..

Güzel.

İşe yaramıştı. Sinemaya özellikle telefonu çaldırmak için gitmişti. Bir otel odasında oturup beklemeye dayanamıyordu.

Düşündü. Mesajı burada mı açmalıydı acaba? Üzerindekiler yapış yapıştı ve bir an önce hepsini çıkarıp öylece yatağa uzanmak için can atıyordu. Havalandırmayı en düşük ısı derecesine, fanı da en yüksek dönme hızına ayarlamıştı. Şu anda dünyada her şeyden çok istediği şey tüylerinin ürpermesiydi. Sonra önce sıcak, ardından soğuk bir duş, sonra havlu üzerinde yatağa serilip havalandırmanın altında kurumak. Sonra mesajı okumak. Belki tekrar tüyleri ürperebilirdi Belki her şey olabilirdi.

Hayır. Hayatta her şeyden çok istediği şey kendi maaşının on katı kadar bir ücretle Amerikan televizyonunda bir işti. Dünyada başka her şeyden çok. Dünyada her şeyden çok. Ne varsa her şeyden çok istemiş olduğu şey ise, artık kapanmış bir konu idi.

Lobide bir palmiyenin altına oturarak selefyon pencerele küçük mesaj zarfını açtı.

"Lütfen arayın," diyordu. "Mutlu değilim," ve bir telefon numarası veriyordu. İmza Gail Andrews.

Gail Andrews.

Bu beklediği isimlerden biri değildi. Hazırlıksız yakalanmıştı. Bu ismi bir şekilde tanıyordu ama birden kim olduğunu söyleyemiyordu. Andy Martin in sekreteri olabilir miydi? Hilary Bass'ın yardımcısı? Martin ve Bass, Tricia'nın NBS'deki iki önemli temas noktası olan isimlerdi ya da öyle olması için çabaladığı isimlerdi Peki, "Mutlu değilim" ne anlama geliyordu?"

"Mutlu değilim!"

Tam anlamıyla şaşkına dönmüştü Bu takma bir isimle kendisine ulaşmaya çalışan Woody Allen mıydı yoksa? Bırakılan numara, bölge kodu 212 ile başlayan bir numaraydı, o halde arayan New York'tan biri olmalıydı. Mutlu olmayan biri. Eh, bu bilgiler çerçeveyi biraz daraltıyordu, değil mi?

Yeniden resepsiyona döndü.

"Az önce bana verdiğiniz bu mesajla ilgili bir sorunum var," dedi. "Tanımadığım bir hanım beni aramaya çalışmış ve mutlu olmadığını söylüyor."

Resepsiyondaki adam kaşlarını çatarak nota bir göz attı.

"Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Tricia.

"Hmmm" dedi resepsiyondaki adam. "Bir şey yüzün den mutsuz olmuş birine benziyor."

"Evet," dedi Tricia.

"Burada bir isim yazılıymış gibi görünüyor," dedi resepsiyoncu. "Gail Andrews. Böyle birini tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Tricia.

"Niçin mutsuz olabileceği ile ilgili herhangi bir fikriniz olabilir mi?"

"Hayır." dedi Tricia

"Verilen numarayı aradınız mı? Burada bir telefon numarası var."

"Hayır," dedi Tricia, "notu bana henüz verdiniz. Aramadan önce biraz daha bilgi toplamaya çalışıyordum. Belki mesajı almış olan kişi ile görüşebilirim demiştim."

"Hımm," dedi resepsiyon görevlisi, notu dikkatle inceleyerek. "Burada Gail Andrews isimli birinin olduğunu sanmıyorum." .

"Hayır, bunun farkındayım," dedi Tricia. "Ben sadece.."

"Gail Andrews benim."

Ses Tricia'nın arkasından geliyordu Dönüp baktı.

"Pardon?"

"Ben Gail Andrews'im. Bu sabah benimle bir görüşme yapmıştınız."

"Oh. Oh, tanrım, evet," dedi Tricia, biraz canı sıkılarak.

"Mesajı birkaç saat önce bırakmıştım. Sizden bir haber çıkmayınca kendim geldim. Sizi kaçırmak istemedim."

"Oh. Hayır. Tabii," dedi Tricia, hızlanmak için çaba harcarken.

Hız kelimesi kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen resepsiyon görevlisi "Mesajı kimin aldığını bilmiyorum," dedi. "Sizin için bu numarayı aramamı ister misiniz?"

"Hayır, bu kadarı yeterli, teşekkür ederim." dedi Tricia, "bundan sonrasını kenemi halledebilirim."

"Size yardımcı olacaksa buradaki oda numarasını arayabilirim," dedi resepsiyon görevlisi, nota tekrar bir göz atarak.

"Hayır, buna gerek olmayacak, teşekkürler," dedi Tricia. "O benim kendi oda numaram. Mesajın gönderildiği kişi benim. Sanırım bunu çözdük artık."

"O halde, size iyi günler," dedi resepsiyon görevlisi.

Tricia özellikle iyi bir gün falan istemiyordu. O meşguldü.

I

Üstelik Gail Andrews' la da görüşmek istemiyordu. Hristiyan kardeşliği ile ilgili konular söz konusu olduğunda kafasındaki bitiş noktası çok kesindi. Meslektaşları röportaj yaptığı bu tür kişilere, Hristiyanlar adını verir ve bunlardan biri Tricia ile görüşmek üzere masum masum stüdyodan içeri girdiğinde, özellikle de eğer Tricia dişlerini gösteren sıcak gülümseyişi ile gülümsüyorsa, haç çıkarırlardı.

Tricia döndü ve soğuk bir gülümseyişle ne yapması gerektiğini düşündü.

Gail Andrews kırklı yaşlarının ortasında, bakımlı bir kadındı. Giysileri pahalı ve zevkli olarak tanımlanabilecek giysilerin sınırları içinde bulunuyor, ama bu sınırların, daha uçucu giysileri barındıran kısmında toplanmışa benziyordu. O bir astrologdu. Meşhur ve eğer dedikodular doğru ise, etkileyici bir astrologdu. Söylentiye göre, verdiği birçok kararda Başkan Hudson'ı etkilemişti. Bu kararların içine, haftanın hangi gününde, hangi lezzette kremalı dondurma yiyeceğinden, Şam'ı bombalayıp bombalamayacağına kadar her şey dahildi.

Tricia onu epeyce eleştirmişti. Başkanla ilgili hikayelerin doğru olmadığı konusunda değildi eleştirileri, bu konu eskimişti artık. O sıralarda bayan Andrews anlayışlı bir yaklaşımla, Başkan Hudson'ı kişisel konular, dinle ilgili konular ve diyetiyle ilgili konular dışında yönlendirdiğini reddetmişti. Şam'ın bombalanması bu konular içine girmiyordu tabii ki (SAM, KİŞİSEL BİR ŞEY DEĞİL BU!) diye haykırmıştı tüm magazin basını). Hayır bu, Tricia'nın astroloji konusunun tümü içinden seçtiği, küçük ama önemli bir bakış açıydı. Bayan Andrews buna tam olarak hazırlıklı değildi. Diğer taraftan, şimdi de Tricia, otel lobisinde yeniden karşılaşmaya pek hazırlıklı değildi. Ne yapmalıydı?

"Biraz zamana ihtiyacınız varsa, ben sizi barda bekleyebilirim," dedi Gail Andrews.

"Çünkü sizinle konuşmam gerek ve ben bu akşam şehirden ayrılıyorum.

Bir şeye kızmış ya da sinirlenmiş olmaktan çok, hafifçe endişelenmiş görünüyordu.

"Pekala," dedi Tricia. "Bana on dakika müsaade edin."

Odasına çıktı. Her şeyden önce, resepsiyonda mesajları alan çocuğun, mesaj alma gibi karmaşık bir şeyin üstesinden gelebileceğine güveni öyle azdı ki , kapısının altında da bir not olup olmadığından emin olmak istiyordu. Çünkü varsa bunlar, resepsiyona ve kapı altına bırakılan birbiriyle ilgisiz ilk mesajlar olmayacaktı.

Ama bırakılan bir şey yoktu.

Bununla birlikte telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu.

Mesaj düğmesine basarak otel santralini aradı.

"Garry Andress'den bir mesajınız var," dedi santral memuru.

"Evet?" dedi Tricia. Tanımadığı bir isim. "Ne diyor?"

"Dutlu değil." dedi santral memuru.

"Ne değil?" dedi Tricia.

"Dutlu. Söylediği bu. Adam dut olmadığını söylüyor. Sanırım bunu öğrenmenizi istemiş. Numarayı ister misiniz?"

Santraldeki kız numarayı yazdırırken Tricia birden bunun az önce almış olduğu mesajın bozulmuş hali olduğunu fark etti. "Pekala, pekala." dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Oda numaranızı söyler misiniz?"

Tricia kızın oda numarasını neden konuşmanın bu bölümünde istediğini pek anlayamadı, ama yine de söyledi.

* * *

"İsminiz?"

"Mc Millan, Tricia Mc Millan." Tricia sabırla heceledi.
t.

"Bay Mc Manus değil, öyle mi?"

"Hayır."

"Başka mesajınız yok." Klik.

Tricia içini çekti ve yeniden santral aradı. Bu sefer adını ve oda numarasını en baştan söyledi. Santral memuru on saniye önce konuşuyor olduklarını belli edecek en ufak bir belirti göstermedi.

"Barda olacağım," diye açıkladı Tricia. "Barda. Eğer bana telefon gelecek olursa oraya bağlar mısınız lütfen?"

"İsminiz?"

Tricia her şeyin mümkün olabileceği kadar açık olduğundan emin oluncaya kadar, aynı işlemlerin üzerinden birkaç defa gittiler.

Tricia bir duş yaptı, temiz giysiler giydi, profesyonel bir hızla makyajını tazeledi ve bir iç çekişle yatağına bakarak odayı yeniden terk etti.

Beyninin bir bölümü kaçıp saklanmak istiyordu.

Hayır. Pek de değil.

Asansör lobisinde beklerken aynadaki görüntüsüne bir göz attı. Sakin ve kontrollü gözüküyordu ve eğer kendisini kandırabiliyorsa herkesi kandırabilirdi.

Gail Andrews' la olan sorunu halletmeliydi. Tamam, onu biraz zorlamıştı. Üzgünüm, ama bu hepimizin içinde olduğu oyunun kuralı- ya da öyle bir şey. Bayan Andrews röportaj yapmaya razı olmuştu, çünkü yeni bir kitabı vardı ve televizyona çıkmak bedava reklam demekti. Ama bedava başlangıç diye bir şey yoktu Hayır olmamıştı. Bu satırı yeniden düzenledi.

Olay şöyle gelişmişti:

Geçen hafta, astronotlar Plüton'un yörüngesinin epeyce arkasında, onuncu bir gezegen keşfettiklerini ilan etmişlerdi. Bunu başarabilmek için, uzak gezegenlerde tespit ettikleri anormalliklerden yola çıkarak, yıllar süren araştırmalar yapmışlardı. Bu yüzden sonuçtan son derece mutluydular. Herkes de onlar adına mutluydu, vesaire vesaire. Gezegene önce Persephone adı verildi, hemen ardından astronotlardan birinin papağanının adı olan Rupert takma adıyla anılmaya başladı -bunun biraz sıkıcı ama iç ısıtan bir öyküsü vardı- ve bütün bunların hepsi çok hoş, çok mükemmeldi.

Tricia, çeşitli sebeplerden ötürü olayı oldukça büyük bir ilgiyle izlemişti.

Sonra, tam şirket hesabına New York'a gitmek için iyi bir mazeret ararken, Gail Andrews ve yeni kitabı Siz ve Gezegenleriniz hakkında bir gazete haberine rastlamıştı. Gail Andrews çok tanınmış bir isim sayılmazdı ama, Başkan Hudson, kremalı dondurma ve Şam'ın ampütasyonundan bahsedilince (dünya bu konudan bahsederken ameliyatla ilgili terimleri benimsemişti. Hatta operasyonun resmi adı bile "Şamsectomi" idi, yani Şam'ın kesilip çıkarılması) herkes kimden bahsedildiğın anlıyordu.

Tricia burada bir aç ı yakalamış ve hemen yapımcısına satmıştı.

Uzayda dönüp duran kocaman kaya parçalarının, sizin yaşamınızla ilgili olup, sizin bilmediğiniz şeyler bildiğ i fikrinin, ansızın o zamana kadar kimselerin haberi olmayan yeni bir kaya parçasının ortaya çıkmasıyla bir sarsıntı geçirmesi beklenirdi elbette.

Ortaya yeni hesaplamalar çıkmalıydı öyle değ il mi?

Bütün o yıldız haritaları ve gezegen hareketler nasıl bundan etkilenecekti? Neptün Terazi burcuna girince ne olacağını hepimiz biliyorduk. Peki ama ya Rupert yükselirken ne olacaktı? Astrolojinin tamamının yeniden düşünülmesi gerekmeyecek miydi? O halde belki de bütün bunların deli saçması olduğunu kabullenip, onun yerine domuz çiftliğ i işletmeye başlamanın zamanı değ il miydi? Hiç olmazsa çiftçiliğ in prensipleri mantıklı bir temele dayanıyordu çünkü. Rupert'ı üç yıl önce öğrenmiş olsaydık, Başkan Hudson böğürtlenli dondurmayı perşembe yerine cumaları mı yiyecekti? Şam hâlâ yerinde duruyor olabilir miydi? Buna benzer şeyler iş te.

Gail Andrews, bütün bunları olabileceğ i kadar iyi karşılamıştı. Tricia'yı başından savmak için, günlük kavisler, sağ a doğru yükselişler ve üç boyutlu trigonometrinin zor anlaşılır bir sürü başka kavramlarından olağ an bir şekilde bahsetmeye başlamak gibi, oldukça ciddi bir hata yaptığında, bu şiddetli hamlenin sarsıntısı henüz geçmeye başlamıştı.

Son derece büyük bir şaşkınlıkla, Tricia'ya yönelttiği her bilginin, üzerinde başa çıkabileceğinden daha fazla bir ivmeyle aynen kendisine geri döndüğünü fark etmişti. Kimse Gail'i, Tricia'nın bir TV yıldızı olduğu ve hayatta bir rol kapmak için yaptığı ikinci girişimi olduğu konusunda uyarmamıştı. Chanel dudak boyasının altında, güzel kesimli saçlarının ve kristal mavisi lenslerinin ardında o, yaşamının şimdi terkedilmiş bulunan bir döneminde, kendisine matematik alanında bir birincilik ve astrofizik alanında bir doktora kazandıran bir beyne sahipti

* * *

Tricia, kafası biraz meşgul bir şekilde asansöre binmek üzereyken, çantasını odada bıraktığını fark etti ve bir koşu odaya dönüp onu alıp almamayı düşündü. Hayır. Muhtemelen odada daha emniyette olacaktı ve üstelik içinde de özellikle ihtiyacı olan bir şey yoktu. Asansör kapısının kapanmasına izin verdi.

Üstelik, diye düşündü kendi kendine derin bir nefes alırken, eğer yaşam ona bir şey öğretti ise o da şuydu:

Hiçbir zaman çantanı almak için geri dönme.

Asansör aşağı inerken oldukça dikkatli bir şekilde tavana bakıyordu. "Tricia Mc Millan'ı tanımayan herhangi biri bu bakışın insanların bazen gözyaşlarını tutmaya çalıştıklarında yukarı doğru bakışlarının aynısı olduğunu söylerdi. Oysa Tricia tavandaki köşeye monte edilmiş bulunan video kamerasına bakıyor olmalıydı.

Bir dakika sonra enerjik adımlarla asansörden çıkarak yeniden resepsiyona doğru yürümeye başladı.

"Bunu yazacağım, çünkü bir yanlışlık olmasını istemiyorum."

Bir kağıt parçasının üzerine büyük harflerle ismini, sonra oda numarasını, sonra "BARDAYIM" kelimesini yazarak resepsiyon masasına bıraktı. Resepsiyondaki genç kağıda baktı.

"Bu, ben oradayken bir mesaj gelirse diye. Tamam mı?"

Genç adam kağıda bakmaya devam ediyordu.

"Bu hanımın odasında olup olmadığını öğrenmemi istiyorsunuz, değil mi?"

* * *

İki dakika sonra, Tricia, önünde bir kadeh beyaz şarapla oturmakta olan Gail Andrews'ın yanındaki bar sandalyesine kendini attı.

"Bana sakın, sessiz sedasız masaya oturacak birinden çok, bar tezgahında oturmayı tercih edecek biriymişsiniz gibi gelmişti" dedi bayan Andrews.

Bu doğrudu ve Tricia'yı biraz afallatmıştı.

"Votka?" dedi Gail.

"Evet," dedi Tricia şüpheyle. "Nasıl bildiniz?" dememek için kendini zor tutmuştu, ama Gail yine de kafasındaki soruyu cevapladı.

"Barmen' e sordum," dedi, zarif bir gülümseyişle.

Barmen votkasını hazırlamış ve parlak maun tezgah üzerinden Tricia'ya doğru etkileyici bir şekilde kaydırmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Tricia, içkisini çabucak karıştırırken.

Birden ortaya çıkan bu hoşluklarla ne yapması gerektiğini kestirememişti ve kendisinin bu şekilde yanıltılmasına izin vermemekte kararlıydı. New Yoktaki insanlar sebepsiz yere birbirlerine iyi davranmazlardı çünkü.

"Bayan Andrews," deli kararlı bir şekilde, "Mutlu olmadığınıza üzuldüm. Bu sabah size biraz sert davrandığımı düşünebilirsiniz, ama eninde sonunda astroloji popüler bir eğlence aracıdır ve bunda yanlış bu şey yoktur. Şov dünyasının bir parçasıdır ve siz bunu iyi değerlendirdiniz. Şansınız açık olsun. Eğlenceli bir şey, ama bir bilim değil ve öyle olduğu yanılgısına da düşülmemeli. Sanırım böyle olmadığını bu sabah ikimiz de başarılı bir şekilde kanıtladık. Bunu yaparken de, birlikte popüler bir eğlence ortamı yarattık, ki sanırım bu ikimizin de ekmek paramızı kazandığımız konu. Eğer bu sizin için bir sorun yarattıysa üzgünüm."

"Ben son derece mutluyum "dedi Gail Andrews.

"Oh, dedi Tricia, bundan ne anlaması gerektiğinden pek emin olamayarak. "Ama mesajınızda mutlu olmadığınızı yazılı idi."

"Hayır," dedi Gail Andrews, "mesajımda sizin mutlu olmadığınızı sandığımı söylemişim ve sebebini merak ediyorum."

Tricia kendini sırtına bir tekme yemiş biri gibi hissetti. Gözlerin' kırıştırdı

"Ne?" dedi sessizce.

"Yıldızlarla ilgili bir şey. Tartışmamız sırasında siz yıldızlar ve gezegenlerle ilgili bir şeye çok kızgın ve bu yüzden mutsuz gibiydiniz Bu beni rahatsız etti ve bir şeyiniz olup olmadığını anlamak için siz görmeye geldim."

Tricia ona baktı. "Bayan Andrews" diye söze başladı ve sonra bunu söyleyiş tarzının tam da onun dediği gibi kızgın ve mutsuz olduğunu fark etti ve yapmaya çalıştığı protestoyu biraz hafifletti.

"Sizin için mahsuru yoksa, bana Gail deyin, lütfen."

Tricia tek kelimeyle şaşkına dönmüştü.

"Astrolojinin bir bilim olmadığını ben de biliyorum," dedi Gail. "Tabii ki değil. Astroloji gelişigüzel bir kurallar setinden ibarettir, satranç gibi, tenis gibi, ya da siz İngilizlerin oynadığı şu oyun neydi, onun gibi"

"Kriket? Kendi kendinden nefret? Hangisi?"

"Hayır. Parlamenter demokrasi. Kurallar bir şekilde ortaya atılmıştır. Kendi içlerinden başka bir yerde bir anlam ifade etmezler. Ama bu kuralları uygulamaya başladığınız zaman, bir sürü oluşumlar ortaya çıkmaya ve siz, insanlarla ilgili bir yığın şey öğrenmeye başlarsınız. Astrolojide kurallar yıldızlar ve gezegenlerle ilgili olarak oluşmuştur. Ama bu kurallar bütün ilgisizliğine rağmen, örneğin dişi ördekler ve erkek ördekler hakkında da olabilirdi. Bu, yalnızca sorunun şekillenmesine olanak sağlayan, o sorun hakkında düşünmenin yollarından birisidir. Kurallar arttıkça inceliyorlar. Ne kadar gelişigüzel olurlarsa o kadar iyidir. Bu, gizli işaretlerin ne olduğunu anlamak için, bir kağıt parçası üzerine bir avuç ince grafit

tozu serpmeye benzer, böylece kağıdın üzerindeki bir başka kağıda yazılmış ve sonra üstteki kağıdın kaldırılmasıyla görünmez olmuş kelimeleri görmeniz sağlanmış olur. Burada önemi olan, grafit tozu değildir. O, izleri görebilmeniz için yalnızca bir araçtır. O halde görüyorsunuz ya, astrolojinin astronomi ile hiç ilgisi yoktur. Astroloji sadece insanların başka insanları düşünmesi ile ilgilidir."

"O yüzden bu sabah siz, yıldızlar ve gezegenler üzerine öylesine, nasıl diyeyim, öylesine duygusal bir şekilde odaklandığınızda kızgınlığınızın astroloji ile ilgisi olmadığını düşündüm. Kendi kendime, o, yıldızlar ve gezegenler yüzünden kızgın ve mutsuz dedim. İnsanlar genellikle bir şey kaybettikleri zaman bu denli öfkeli ve üzgün olurlar. Bütün düşünebildiğim bu kadardı, bunun ötesinde bir anlam çıkaramadım. Bu yüzden iyi olup olmadığınızı görmek üzere buraya geldim."

Tricia sersemlemiş.

Beyninin bir kısmı bir sürü şey üretmeye başlamıştı bile. Gazete fallarının ne kadar saçma olduğu, insanlar üzerinde nasıl istatistik hilelere başvurdıkları ile ilgili bir sürü protesto üretmekle meşguldü. Ama yavaş yavaş bu üretim sona erdi, çünkü beyninin kalan kısmının kendisini dinlemediğini fark etmişti. Tricia tam anlamıyla sersemlemişti. On yedi senedir tam bir sır olarak sakladığı şey, tamamen yabancı biri tarafından şu an kendisine söylenmişti.

Gail'e bakmak üzere döndü.

"Ben..."

Durdu.

Barın arkasındaki minik bir güvenlik kamerası hareketini takip etmek üzere ona doğru dönmüştü Bu onu darmadağın etti. Birçok kişi onu fark etmezdi bile. Çünkü fark edilmek üzere tasarımlanmamıştı. New York'taki pahalı ve lüks bir otelin bile, müşterilerinden birinin ansızın silah çekip çekmeyeceğinden, ya da kravat takıp takmadığından emin olmadığını müşterilerine fark ettirmek amacıyla koyulmamıştı oraya. Ama votkanın arkasına ustaca gizlenmiş de olsa, bir TV programcısının, bir kameranın ne zaman kendisi üzerine çevrildiğini bilmek üzere eğitilmiş olan içgüdüsünü aldatması mümkün değildi "

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gail.

"Hayır, ben... beni oldukça şaşırttığınızı söylemek zorundayım," dedi Tricia. Güvenlik kamerasını unutmaya karar verdi.

Bu, ona beyninin oynadığı bir oyun olmalıydı, çünkü bütün gün boyunca televizyon beynini öyle çok meşgul etmişti ki. Bu ilk kez başına gelmiyordu. Trafiği kontrol eden bir kameranın, tam yanından geçerken onu takip etmek üzere kendisine döndüğü düşüncesine kapılmış, Bloomingdales'de bir güvenlik kamerasının, şapkaları denerken onu gözlemeyi özel bir amaç haline getirdiğine inanmıştı. Anlaşılan aklını kaçıırıyordu. Hatta Central Parkta bir kuşun kendisine epeyce dikkatli bir şekilde baktığını bile aklından geçirmişti.

Votkasından bir yudum alarak bunu kafasından atmaya karar verdi. Birisi barın etrafında dolaşarak herkese Bay Mc Mannus olup olmadığını soruyordu.

"Pekala," dedi, birden itiraf ederek, "Bu sonuca nasıl vardınız bilmiyorum, ama..."

"Sizin deyiminizle, bir sonuca falan varmış değilim. Sadece söylediklerinizi dinledim o kadar."

"Sanırım kaybettiğim şey, başka bir yaşamın tamamı idi."

"Bu herkesin başına geliyor. Her günün her dakikası. Verdiğimiz her bir kararla, aldığımız her bir nefesle bazı kapılar açılıyor, bazıları ise kapanıyor. Çoğunu fark etmiyoruz bile. Bazılarını ise fark ediyoruz. Siz böyle bir tanesini fark etmiş benziyorsunuz."

"Oh, evet fark ettim," dedi Tricia. "Pekala. İşte söylüyorum. Çok basit. Yıllar önce, bir partide bir adamla tanıştım. O bana bir başka gezegenden olduğunu söyleyerek, kendisi ile gitmeyi isteyip istemediğimi sordu Ben isterim dedim. Evet, o çeşit partilerden biriydi. Ona, çantamı almamı beklemesini, sonra kendisiyle bir başka gezegene gitmekten mutlu olacağımı söyledim. O, çantama ihtiyacım olmayacağını

söyledi. Ona, anlaşılan çok geri kalmış bu gezegenden geldiğini, yoksa bir kadının çantasına her zaman ihtiyacı olacağını bilmesi gerektiğini söyledim. Biraz sabırsızlandı. Ama yalnızca başka bir gezegenden geldiğini söylediği için kolay bir kız olmaya niyetim yoktu.

"Yukarı çıktım. Çantamı bulmak biraz vakit aldı, üstelik banyoda da biri vardı, onu beklemek zorunda kaldım. Aşağı indiğimde o gitmişti."

Tricia durakladı.

"Ve...?" dedi Gail.

"Bahçe Kapısı açıldı. Dışarı çıktım. Işıklar vardı. Ve parıldayan bir şey. Tam da gökyüzüne yükseldiğini görebileceğim sırada yetişmiştim Sessizce bulutların arasına yükselerek kayboldu. Bu kadar, Hikaye burada bitiyor. Bir yaşam burada bitip, bir diğeri başlıyor. Ama şimdilik yaşamımın bir başka beni düşünmeden geçen neredeyse bir dakikası bile olmuyor. Çantasını almaya gitmemiş bir ben. Bana hep o ben, oralarda bir yerdeymiş ve ben onun gölgesinde yürüyormuşum gibi geliyor."

Otel personelinden biri şimdi barın çevresinde dolanıyor ve insanlara aralarından birinin Bay Miller olup olmadığını soruyordu. Kimse değildi.

"Gerçekten bu kişinin, bir başka gezegenden olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Gail.

"Oh, kesinlikle. Uzay aracı vardı. Oh, üstelik onun iki kafası vardı."

"İki? Başka kimse fark etmedi mi peki?"

"Parti kıyafet balosu şeklindeydi."

"Anlıyorum..."

Üstelik de başının üzerinde bir kuş kafesi vardı ve kafes bir örtü ile örtülü idi. Papağan kılığına girmişti Kafesi tıklatıyor, bir sürü deli saçması "Güzel Polly" şakası yapıp haykırıyordu falan. Sonra bir an için örtüyü kaldırıyor ve kahkahalar atıyordu İçerde kendisi ile birlikte gülen bir başka kafa daha vardı. Onu gördüğüm anın endişe verici bir dakika olduğunu söyleyebilirim."

"Sanırım doğru olanı yapmışsınız, değil mi, tatlım?" dedi Gail.

"Hayır," dedi Tricia. "Hayır, sanmıyorum. Bu yüzden mesleğimi de sürdüremedim.

Anlıyorsunuz ya, çünkü ben bir astrofizikçi idim. Eğer siz geçekten başka gezegenden gelen biri ile karşılaşmışsanız, onun iki kafası var ve papağan taklidi yapıyorsa, astrofizikçi olmanız pek uygun düşmez öyle değil mi? Yapamazsınız. En azından ben yapamadım." Bunun zor olacağını görebiliyorum. Sanırım kulağınıza saçma sapanmış

gibi gelen konuşmalar yapan başka insanlara biraz sert çıkışınızın sebebi de bu olmalı."

"Evet," dedi Tricia. "Sanırım haklısınız. Af edersiniz."

"Önemli değil."

"Bu arada, siz bunu anlattığım ilk insansınız."

"Tahmin etmiştim. Evli misiniz?"

"Eee, hayır. Bugünlerde bunu anlamak çok zor değil mi? Ama sormakta haklısınız, çünkü belki de sebep buydu. Birkaç kez birileriyle çok yakınlaştım, çoğunlukla da bir çocuk istediğim için. Ama hepsi de, niçin devamlı omzunun üzerinden baktığımı sorarak işi bitirdi. Ne diyebilirdim ki? Bir ara bir sperm bankasına gidip şansımı denemeyi bile düşündüm. Rasgele birinin çocuğuna sahip olmayı yani."

Bunu ciddi olarak yapamazsınız değil mi?-"

Tricia güldü. "Muhtemelen hayır. Hiçbir zaman gerçekten gidip de araştırmadım. Hiçbir zaman. Hiçbir zaman tam olarak bir şey yapmadım. Yaşam hikayem. Gerçeğini tam olarak hiç yaşamadım. Sanırım televizyonda olmamın nedeni de bu. Hiçbir- şey gerçek değil.

"Affedersiniz hanımefendi, isminiz Tricia Mc Millan mı acaba?"

Tricia şaşırarak başını kaldırdı. Orada, ayakta duran, şoför şapkalı bir adam vardı.

"Evet," dedi, anında kendini toparlayarak.

"Hanımefendi bir saattir sizi arıyorum. Otel bu isimde birinin burada kalmadığını söyledi ama ben Bay Martin'in ofisinden kontrol ettim. Onlar kesin olarak kaldığınız yerin burası olduğunu söyledikleri için tekrar sordum. Hâlâ hiç adınızı duymadıklarını söylüyorlardı. Ben buna rağmen isminizi anons ettirdiğim halde, sizi yine de bulamadılar. Bunun üzerine, ofisten arabaya bir resminizi fakslamalarını istedim ve sizi kendim aramaya karar verdim."

Saatine baktı.

"Saat biraz geç oldu ama, hemen gitmek ister miydiniz?"

Tricia afallamıştı.

"Bay Martin? Yani NBS' den Andy Martin öyle mi?"

"Evet, hanımefendi. US/AM ekran kontrolörü."

Tricia oturduğu yerden fırladı. Bay Mc Manus ve Bay Miller ile ilgili duyduğu o çağrılarını hatırlamaya bile dayanamıyordu.

"Yalnız acele etmemiz gerek," dedi şoför. "Duyduğum kadarı ile Bay Martin İngiliz aksam kullanmanın denemeye değer olacağını düşünüyordu. Patronu ise bu fikre

tamamen karşı. Bay Zwingler yani. Ve Bay Zwigler'in bu akşam deniz kenarına tatile gideceğini de tesadüfen biliyorum, çünkü onu alıp havaalanına götürmesi gereken de benim."

"Pekala.," dedi Tricia, "Ben hazırım. Gidelim."

"Tamam, hanımefendi. Araba ön kapıda bekleyen büyük limuzin."

Tricia Gail'e döndü. "Affedersiniz," dedi.

"Gidin! Gidin!" dedi Gail. "Ve iyi şanslar. Sizinle birlikte olmaktan zevk duydum."

Tricia para almak üzere çantasına uzandı.

"Lanet olsun," dedi. Onu yukarda bırakmıştı.

"İçkiler benden," diye ısrar etti Gail. "Gerçekten. Benim için çok ilginç bir görüşme oldu bu."

Tricia içini çekti.

"Bakın bu sabahla ilgili olarak gerçekten üzgünüm...."

"Bir kelime daha etmeyin. Ben iyiyim. Yalnızca astrolojiden bahsediyoruz. Bu zararsız bir şey. Dünyanın sonu sayılmaz."

"Teşekkürler." Birden içinden gelerek Tricia onu kucakladı.

"Her şeyiniz yanınızda mı?" dedi şoför. "Çantanızı filan almak istemiyor musunuz?"

"Eğer yaşam bana bir şey öğretti ise," dedi Tricia, "bu hiç bir zaman çantamı almak için geri dönmemem gerektirir."

* * *

Bir saatten biraz fazla bir zaman sonra, Tricia, otel odasındaki iki yataktan birinin üzerinde oturmaktaydı. Birkaç dakika için yerinden kıpırdamadı. Öylece durup diğer yatağın üzerinde masum masum oturmakta olan çantasına bakıyordu.

Bir elinde Gail Andrews' in bıraktığı bir not vardı Şöyle eliyordu, "Fazla hayal kırıklığına uğrama. Konuşmak istersen beni mutlaka ara. Eğer senin yerinde olsaydım, yarın akşam evde otururdum. Bir parça dinlen. Ama bana aldırma ve endişelenme. Bu yalnızca astroloji . Dünyanın sonu değil. Gail."

Şoför haklıydı. Aslında şoför NBS'de neler olup bittiğini Tricia'nın organizasyonda karşılaştığı herkesten daha iyi biliyordu. Martin hevesliydi, Zwingler değildi Martin'i haklı çıkarabilmek için tek şans verilmişti ve o bunu kullanamamıştı.

Oh tanrım, oh tanrım, tanrım, tanrım.

Eve dönme zamanı. Hava yolunu arayıp bu akşam Heathrow'a dönme şansının hâlâ olup Olmadığını sorma zamanı. Koca telefon rehberine uzandı.

"Oh. Her şey sırayla."

Rehberi tekrar yerine bıraktı, çantasını aldı ve banyoya götürdü. Tezgahın üzerine koydu ve içinde kontak lenslerinin bulunduğu küçük plastik kutuyu çıkardı. Onlar olmadan ne okuması için verilen notları, ne de promptırdaki notları düzgün bir şekilde okuyabilmişti.

Küçük plastik mercekleri gözlerine yerleştirirken, yaşamın bana öğrettiği bir şey varsa o da çantamı almak için geri dönmem gereken zamanlar olduğu gibi dönmem gereken zamanların da olduğudur diye düşündü. Yaşamdan hâlâ öğrenmem gereken şey ise bu iki durum arasındaki ayrımı yapabilmektir.

Gülünç bir şekilde, geçmiş olarak nitelendirdiğimiz zamanlarda, Otostopçunun Galaksi Rehberinin paralel evrenlerle ilgili söyleyeceği pek çok şeyi vardı. Bununla birlikte, Gelişmiş Tanrı düzeyinin altında olan biri için, bunların pek azı anlaşılabilir nitelikteydi. Artık bütün bilinen tanrıların, onların genellikle iddia ettiği gibi, Evren'in başlangıcından bir önceki hafta değil de, sonraki ilk saniyenin üç milyonda biri kadar bir zamanın sonunda ortaya çıktıkları iyice anlaşıldığına göre, şimdi yapmaları gereken bir yığın açıklama olmalıydı ve bu yüzden şu sıralar derin fizik konularıyla ilgili yorumlar için vakit ayırmaları mümkün değildi.

Rehberin paralel evrenler konusunda söyleyebileceği şeyler arasında cesaret verici olabilecek tek şey, bu kavramı anlayabilmeniz için en ufak bir şansınızın bile olmadığıydı. Dolayısıyla "Ne?" ve "Yaa?" gibi ünlemler kullanabilir, hatta kendinizi aptal durumuna düşürme korkusu olmadan, gözlerinizi şaşılataştırıp, deli saçması şeyler bile söyleyebilirdiniz.

Paralel evrenler hakkında ilk fark etmeniz gereken şey, yine Rehberin dediğine göre, onların paralel olmadığıydı.

Fark edilmesi önemli bir diğer nokta da, bu paralel şeylerin tam anlamıyla gerçekte evren bile olmadığıdır. Ama bunu daha sonra, yani şu ana kadar fark ettiğiniz hiçbir şeyin doğru olmadığını fark ettikten bir müddet sonra kavramaya çalışmanız en kolay yol olacaktır.

Bunların evren olmamalarının sebebi, herhangi bir evrenin aslında bir nesne şey olmayıp, teknik adıyla, yalnızca HÇGKMÇ' ye, yani Her Çeşit Genel Karman Çormanlık 'a, bir bakış şekli olmasıdır. Aslında Her Çeşit Genel Karman Çormanlık diye bir şey de yoktur. Olsaydı bile, o da değişik bakış açılarının topyekün toplamından başka bir şey olmayacaktı.

Evrenlerin paralel olmayışlarının nedeni denizin paralel olmayışı ile aynıdır. Bunun hiçbir anlamı yoktur. Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ı istediğiniz gibi dilimlere

ayırabilir ve sonunda genellikle, birilerinin ev olarak adlandıracağı bir şey elde edebilirsiniz.

Şimdi siz de istediğiniz gibi saçmalayabilirsiniz, saçmalama sırası sizde, lütfen buyrun.

* * *

Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'a özel uyumu yüzünden ilgimizi çeken Dünyaya, başka dünyalara çarpmayan bir nötrino, yani nötrondan daha küçük bir parça çarpmıştı.

Bir nötrino çarpışılabilir kadar büyük bir şey değildir.

Üstelik, çarpışılabilir makul bir şekilde düşünülebilir her şeyden daha küçüktür. Aslında, Dünya büyüklüğünde bir şeye nötrinoların çarpması kendi içinde o kadar da olağanüstü bir olay değildi. Hatta hiç değildi. Asıl olağanüstü sayılacak şey, Dünya'nın oradan geçmekte olan birkaç milyar nötrino tarafından vurulmadığı bir saniye parçası olabilirdi.

Tabii, maddenin neredeyse hiçbir şeyden oluşmadığını görünce, her şey, çarpmakla ve vurulmakla ne kastettiğinize bağlı oluyor. Bütün bu baş döndürücü bomboşluk içinde yol alırken, bir nötrinin bir şeye fiziken çarpma şansı, bir 747 yolcu uçağından rasgele atılan çelik bir bilyanın, diyelim bir yumurtalı sandviçe çarpma şansı kadardır. Her neyse. Bu nötrino bir şeye çarpmıştı. Bu çarptığının, nesneler arasında hiç de önemli bir yer olmadığı söylenebilirdi. Ama bunu söylerseniz, gözleri şaşkınlıkla bir porsuğun tükürdüğünden bahsetmiş gibi olursunuz.

Evren gibi çılgıncasına karmaşık bir yerde, bir şey bir kez gerçekten olacak olursa, Kevin işlerin nereye varacağını bilirdi. Adı geçen "Kevin" hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmeyen rasgele bir birey anlamına geliyordu.

Nötrino bir atoma çarpmıştı.

Atom bir molekülün parçası idi. Molekül bir nükleik asidin parçası idi. Nükleik asit bir genin parçası idi. Gen büyümek için gerekli genetik bir tanının parçasıydı... ve bu böyle uzayıp gidiyordu. Bütün bu olayların sonucunda bir bitki, fazladan bir yaprak büyötmüşü. Essex'de. Ya da, bir yığın boş laf ve jeolojik anlamda yerel sorun sonucu, adına Essex denmiş yerde.

Bu bitki bir yoncaydı. Ağırlıklarını, daha doğrusu tohumlarını her tarafa yayarak, hızla Dünya' da ki en yaygın

yonca tipi haline gelmişti. Bu minik biyolojik rastlantı ile Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ın bu diliminde var olan birkaç ufak değişim (örneğin Tricia Mc Millan'ın Zaphod Beeblebrox ile birlikte başka bir gezegene gitmek için buradan ayrılmayı

başaramaması, cevizli dondurma satışlarındaki anormal düşüklük ve üzerinde bütün bunların meydana geldiği Dünya'nın, Vogonlar tarafından, yeni bir hiper çevre yolu açmak amacıyla yerle bir edilmemiş olması gibi) şu sırada, bir zamanlar Maksimegalon Üniversitesi Tarih Bölümünde bulunan araştırma projeleri öncelik listesinde 4.763.984.132'nci sırada beklemekteydi ve havuz başında dua için toplanmış bulunan öğretim üyelerinin hiç birinin bu konuda bir acelesi olmadığı da çok açıktı.

Tricia'ya bütün dünya kendisine karşı birleşmiş gibi geliyordu. Doğuya doğru bir gecelik bir uçak yolculuğunun ardından ve ansızın, kendisini hiçbir şekilde hazırlıklı hissetmediği, anlaşılmaz şekilde tehdit dolu bir başka gün daha yaşadıktan sonra, böyle hissetmesinin son derece normal olduğunun farkındaydı. Ama yine de.

Bahçesindeki çimenler üzerinde bir takım izler vardı. Bunları pek de fazla umursadığı yoktu, kendisine kalsa bu izler istedikleri yere gitmekte serbesttiler. Bir cumartesi sabahı idi. New York'tan evine yeni dönmüş, kendini yorgun, huzursuz ve paranoyak hissediyordu. Tek yapmak istediği radyoyu hafifçe açıp yatağa girmek ve Ned Sherrin'in bir şeyler hakkında müthiş zekice yorumlar yaptığını dinlerken, yavaş yavaş uyuyakalmaktı.

Ama Eric Barlett, onun çimenler üzerindeki, izleri iyice incelemeden geçmesine izin vermiyordu. Eric, Cumartesi günleri köyden gelip, bir sopayla toprağı karıştıran, yaşlı bir bahçıvandı, insanların sabahın köründe New York'tan gelmesine inanmazdı.

Bundan hoşlanmazdı. Bu doğaya aykırı idi. Bunun dışında her şeye inanırdı ama. "Uzay yaratıkları olmalı," dedi , eğilip sopasıyla yerdeki küçük çentikleri uçlarından deşerek. "Bugünlerde uzay yaratıkları ile ilgili çok şey duyuyoruz. Sanırım bu izler onların."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Tricia, sabırsızca saatine bakarak. On dakika diye düşündü. On dakika ayakla durabilirdi. Sonra, ister yatak odasında olsun, isterse burada bahçede olsun devriliverecekti. Bu yalnızca ayakta durmak zorunda kalırsa böyle olacaktı. Bir de çok bilmiş bir edayla başını sallayıp, arada sırada "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sormak zorunda kalırsa, bu süre beş dakikaya da inebilirdi

"Oh, evet," dedi Eric. "Buraya geliyorlar, çimenlerinizin üzerine iniyorlar ve sonra tekrar çekip gidiyorlar Bazen kedinizle birlikte. Postanedeki Bayan Williams'ın kedisi, biliyorsunuz, hani o tekir kedi- o uzay yaratıkları tarafından kaçırıldı. Tabii ertesi gün geri getirdiler, ama hayvan çok garip bir ruh hali içindeymiş. Bütün sabah etrafta dolanıp durmuş ve öğleden sonra da uyuyakalmış. Eskiden bunun tersi olurmuş,

mesele burada. Sabahları uyur, öğleden sonraları etrafta dolanırmış. Hava tutması, anlıyorsunuz ya, gezegenler arası bir araçta olmaktan ötürü."

"Anlıyorum," dedi Tricia.

"Üstelik bayan Williams'ın kedisinin tüylerini de alacalı renklerle boyadıklarını söylüyor. Bu işaretler tam onların iniş takımlarının yapacağı türden işaretler."

"Çim biçeceğinin izleri olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Tricia.

Eğer işaretler daha yuvarlak olsaydı, düşünürdüm. Ama bunlar tam yuvarlak değil, anlıyorsunuz ya, bütünüyle başka dünyalara ait bir görünümde."

"Sahi aklıma geldi de, geçen gün çim makinesinin sana oyun ettiğini ve tamir edilmesi gerektiğini, edilmezse çimlerin üzerinde delikler açmaya başlayacağını söylememiş miydin sen?"

"Bunu söyledim Bayan Tricia, ve söylediğim şeyde ısrar da ediyorum. Bu izler kesinlikle çim makinesine ait değildir demiyorum. Bütün söylediğim bu deliklerin şekillerine bakılacak olursa bana öbür türlü bir açıklama daha makul geliyor. Şu ağaçların üzerinden geliyorlar, anlıyor musunuz? İniş takımları....

"Eric....," dedi Tricia, sabırla.

"Buna rağmen size ne yapacağımı söyleyeyim bayan Tricia," dedi Eric, "çim biçme makinesine bir bakacağım, geçen hafta yapmak istediğim gibi. Sizi de yapmak istediğiniz şeyle baş başa bırakayım."

"Teşekkür ederim Eric" dedi Tricia. Aslında şimdi yatmaya gidiyorum. Eğer mutfaktan istediğin bir şey varsa çekinmeden al."

"Teşekkürler bayan Tricia ve size iyi şanslar," dedi Eric. Eğilerek çimenlerin üzerinden bir şey aldı.

"İşte," dedi. "Üç yapraklı yonca. İyi şans demektir, görüyor musunuz?"

Bitkiyi yakından inceleyerek bunun gerçek bir üç yapraklı yonca olup, bilinen dört yapraklı yoncalarda yaprağı düşmüş bir tanesi olmadığından emin olmak istedi. "Yine de sizin yerinizde olsam çevrede uzaylı yaratıklarla ilgili hareketleri gözlerdim " dedi. Ufku merakla izledi "Özellikle de şu taraf, Henley yönü."

"Teşekkürler Eric," dedi Tricia "Gözlerim."

Kendini yatağa attı ve papağanlar ve diğer kuşlarla ilgili huzursuz rüyalar gördü. Öğleden sonra uyandı ve rahatsız bir şekilde etrafta dolandı. Günün kalan kısmında ne yapacağından pek emin değildi, hatta yaşamının kalan kısmında. Bir saat kadar şehre gidip geceyi Stavros'da geçirip geçirmeme konusunda tereddüt etti. Yüksekten uçan medya çalışanları için, burası şu sıralar moda olan bir yerdi ve bir iki arkadaşını

görmek kendini tekrar işlerin akışına bırakmasını kolaylaştırabilirdi. Sonunda gitmeye karar verdi. Orası güzel bir yerdi. Eğlenceliydi. Stavro'nun kendimden de çok hoşlanıyordu. Stavro babası Alman olan bir Yunanlıydı- oldukça garip bir kombinasyon. Tricia bir kaç gece önce Alpha'ya gitmişti. Burası Stavro'nun New York'ta ilk açtığı kulüptü, şimdi kendisini annesi Yunan olan bir Alman olarak kabul eden, kardeşi Kari tarafından işletiliyordu. Stavro Kardeşinin New York'taki kulübü oldukça berbat işlettiğini duymaktan çok mutlu olurdu O halde Tricia gidecek ve onu mutlu edecekti. Stavro ve Karl Mueller arasında biraz sevgi kaybı olmuştu.

Tamam, işte böyle yapacaktı.

Sonra bir saat kadar daha ne giyeceği konusunda karar veremedi. Sonunda New York'tan almış olduğu küçük şık bir siyah elbise üzerinde karar kıldı. O gece kulüpte olabilecek bir arkadaşına telefon etti ve kulübün bu gece özel bir düğün partisi için kapalı olduğunu öğrendi.

Yaşamı yaptığınız herhangi bir plana göre yaşamaya çalışmanın süper marketten bir yemek tarifi için alışveriş etmeye benzediğini düşündü. Şu kesinlikle sizin istediğiniz yöne gitmemekte kararlı alışveriş arabalarından birini alırsınız ve bunun sonunda almayı düşündüklerinizden tamamen farklı şeyler almış olarak işinizi bitirirsiniz. Onları Ne yapardınız? Yemek tarifi ne olurdu? Hiçbir fikri yoktu. Her neyse, o gece bir uzay aracı Tricia'nın çimlerini üzerine iniş yaptı.

Henley yönünden gelişini başlangıçla hafif bir merakla ve bu ışıkların neye ait olduklarını anlamaya çalışarak izlemişti. Aslında, oturduğu yer Heathrow'dan milyonlarca mil ötede olmadığı için, gökyüzünde birtakım ışıklar görmeye alışıkta. Ama o ışıklar genellikle gecenin bu saatinde ve bu kadar alçakta olmazlardı. Biraz merak etmesinin sebebi buydu.

Gelen her ne ise o, giderek yakınlaştıkça bu merakı şaşkınlığa dönüştü.

"Hımm," diye düşündü, tüm düşünebildiği de bu kadarla kaldı.

Hâlâ uçak tutmasının sarhoşluğundan kurtulamamıştı ve kendini uykulu hissediyordu. Beyninin bir tarafından diğer tarafına gönderilip duran mesajlar zamanında ve doğru yere pek varamıyorlardı. Kendisine kahve hazırlamakta olduğu mutfaktan çıktı ve bahçeye bakan arka kapıyı açmaya gitti. Serin akşam havasını derin derin içine çekti, dışarıya çıktı ve yukarı baktı

Gerçekten de oradaydı. Orada asılı duruyordu. Sessiz sedasız.

Taa içinde, bir yerlerde bir şeyler kımıldadı. Elleri yavaşça iki yanına düştü. Sıcak kahvenin ayaklarına döküldüğünü fark etmedi bile. Uzay aracı yavaş yavaş yaklaşır-

ken Tricia zorlukla nefes alabiliyordu. Aracın ışıkları toprağın üzerinde yumuşak hareketlerle oynuyor, adeta toprağı kontrol ediyor, yokluyordu. Aynı ışıklar Tricia'nın üzerinde de oynuyorlardı.

Ona ele geçirip kaybettiğı şansının geri verilmesi ümidi çok uzak bir ihtimaldi. Yoksa onu bulmuş muydu? Yoksa geri mi gelmişti?

Araç yavaş yavaş yükseklik kaybetti ve nihayet yavaşça çimenlerin üzerine kondu. Seneler önce havalanırken gördüğüm gemiye tıpatıp benzemiyor, diye düşündü, ama karanlık gecenin içinde parlayan ışıkları net şekiller olarak görebilmek de çok güçlü zaten.

Sessizlik.

Sonra bir klik ve mmmm sesi.

Sonra bir başka klik ve bir başka mmm. Klik mmmm, klik, mmmm.

Bir kapı açıldı, çimenlerin üzerinden Tricia'ya doğru bir ışık boşaldı.

Tricia titreyerek bekledi.

Işıta yalnızca bir siluet olarak seçilebilen bir şekil kapıda belirdi. Sonra bir başkası, sonra bir başkası daha.

Kocaman gözler ona bakarak yavaşça kırıştı. Eller selamlamak üzere yavaşça yükseldi.

"Mc Millan?" dedi sonunda tuhaf, ince bir ses, hecelerle zorlukla başa çıkarak. "Tricia Mc Millan. Bayan Tricia Mc Millan?"

"Evet," dedi Tricia, neredeyse hiç sesi çıkmadan.

"Bir süredir sizi gözlüyorduk."

"G...gözlüyor muydunuz? Beni mi?"

"Evet."

Bir müddet ona baktılar, koca gözleri Tricia'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı ve çok yavaş bir şekilde dolaştı.

"Gerçek yaşamda daha küçük görünüyorsunuz," dedi sonunda birisi.

"Ne?" dedi Tricia.

"Evet."

"Ben., ben anlamıyorum, dedi Tricia. Bunların hiçbirini beklemiyordu tabii ki, ama beklemediğı bir şey için bile bekleyeceği şekilde gitmiyordu hiçbir şey. Sonunda "Siz ... siz... Zaphod' dan mı geliyorsunuz?" diye sorabildi.

Bu soru üç siluet arasında küçük bir telaşa yol açtı. Kendi aralarında, su üstünde kayar gibi hoplayıp zıplayan bir lisanla tartıştıktan sonra, tekrar Tricia'ya döndüler.

"Zannetmiyoruz. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla öyle değil."

"Zaphod nerede?" dedi bir diğeri, yukarı gökyüzüne bakarak.

"Ben... ben bilmiyorum," dedi Tricia çaresiz bir ifadeyle.

"Buradan çok uzak mı? Hangi Yönde? Biz bilmiyoruz."

Tricia kalbi ezilerek fark etti ki, onlar kendisinin kimden bahsettiğinin bile farkında değillerdi. Hatta neden bahsettiğinin bile. Ve Tricia'nın da onların neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ümitlerini sıkıca sarıp sarmalayıp yeniden ortalıktan uzaklaştırdıktan sonra, beynini tekrar vitesine takıp, çalışma konumuna getirdi. Hayal kırıklığına uğramanın hiç anlamı yoktu. Burada asrın gazetecilik olayını yaşadığını fark etmek için biran önce kendine gelmek zorundaydı. Ne yapmalıydı? Eve dönüp video kamerasını mı almalıydı? Geri döndüğünde gitmiş olmazlar mıydı? Stratejik olarak ne yapması gerektiği açısından kafası karmakarışık olmuştu. Onları konuşturmaya devam et diye düşündü. Gerisini sonra çözersin.

"Siz beni mi gözetliyordunuz?"

"Hepinizi. Gezegeninizdeki her şeyi. TV' yi. Radyoyu. Telekomünikasyon araçlarını. Bilgisayarları. Video devrelerini. Depoları."

"Ne?"

"Araba parklarını. Her şeyi. Biz her şeyi gözetleriz."

Tricia onlara bakakaldı.

"Bu çok sıkıcı olmalı, öyle değil mi?" diye kekeledi.

"Evet."

"O halde niçin..."

"Yalnızca..."

"Evet. Yalnızca ne?"

"Yarışmalar dışında. Biz yarışmalara bayılırız."

Tricia uzay yaratıklarına, uzay yaratıkları Tricia ya bakarlarken uzun bir sessizlik oldu.

"İçerden almak istediğim bir şey var," dedi Tricia, üstüne basa basa. "Bakın ne diyeceğim. İçinizden biri ya da hepiniz benimle birlikte gelip içeriye bir göz atmak ister mi?"

* * *

"Memnuniyetle," dedi hepsi birden heyecanla. Tricia 35 mm'lik video kamerasını ve teybini, yani bulabildiği her türlü kayıt cihazını kapıp gelene kadar üçü de oldukça beceriksiz bir edayla oturma odasının ortasında ayakta beklemişlerdi. Ev ışıkları altında hepsi çok ince ve morumtırak yeşil bir renkteydiler.

"Beyler, bir dakika içinde yanınızdayım," dedi Tricia, çekmecelerini deşip, yedek kaset ve film ararken.

Yaratıklar Tricia'nın diskleri, kasetleri vs. eski plaklarının bulunduğu raflara bakıyorlardı. İçlerinden biri diğerini hafifçe dürttü.

"Bak," dedi. "Elvis."

Tricia durdu ve yeniden onlara baktı.

"Elvis' i sever misiniz?"

"Evet."

Tricia video kamerasına yeni bir kaset takmaya uğraşırken şaşkınlık içinde başını salladı.

"Sizin insanlarınızdan bazıları," dedi, ziyaretçilerden birisi, tereddütle, "Elvis' in uzay yaratıkları tarafından kaçırıldığına inanıyorlar."

"Ne?" dedi Tricia. "Bu doğru olabilir mi?"

N

"Mümkündür."

"Bana Elvis' i kaçıranların siz olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" Cihazlarını boşa çalıştırmış olmamak için mümkün olduğunca soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama bu kadarı onun için bile fazlaydı.

"Hayır, hayır biz değil," dedi misafirler. "Uzay yaratıkları yapmış olabilir. Bu çok ilginç bir ihtimal. Sık sık bunun bahsini ederiz."

"Bunu aşağı indirmeliyim," diye mırıldandı Tricia kendi kendi kendine. Video kasetinin doğru takılıp takılmadığına baktı ve çalışıp çalışmadığını kontrol etti Kamerayı onlara doğru çevirdi. Ürkütmemek için gözüne yaklaştırmamıştı. Zaten kalça hizasında çekim yapmakta oldukça tecrübeli sayılırdı.

"Pekala," dedi. "Şimdi bana yavaşça ve dikkatlice kim olduğunuzu söyleyin. Önce sen.," dedi sol tarafında durana dönerek.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun öyle mi?"

"Hayır."

"Anlıyorum," dedi Tricia. "Ya siz ikiniz?"

"Biz de bilmiyoruz."

"Güzel. Pekala. O halde belki nereden geldiğinizi bana söyleyebilirsiniz."

Kafalarını salladılar.

"Nereden geldiğinizi bilmiyor musunuz?"

Tekrar kafalarını salladılar.

"O halde," dedi Tricia. "Siz .. ne ..."

Ne diyeceğini bilenmiyordu, ama bir profesyonel olarak bu arada kamerayı da sabit tutmaya çalışıyordu.

"Biz görevliyiz," dedi yaratıklardan bir tanesi.

"Görevli mi. Ne yapmak için görevli?"

"Bilmiyoruz."

Kamera hâlâ çalışıyordu.

"Sizi almaya geldik."

Hareket etme. Hareket etme. Bir kamera ayağı olsaydı keşke. Böyle düşünüyordu, çünkü şu anda duyduklarını sindirebilmek için bir iki dakikaya ihtiyacı vardı. Hayır, diye karar verdi, şimdilik kamerayı elinde tutmak ona daha fazla esneklik sağlıyordu. İmdat, diye bağırdı içinden, ne yapacağım şimdi?

"Niye," diye sordu sakın sakın, "beni almaya geldiniz?"

"Çünkü biz aklımızı kaybettik."

"Af edersiniz," dedi Tricia, "içeri gidip bir kamera ayağı almam gerek."

Tricia gidip, çabucak bir kamera ayağı bulup, videoyu üzerine monte ederken yaratıklar, bir şey yapmadan öylece beklemekten şikayetçi görünmüyorlardı. Tricia'nın yüzü tamamen hareketsizdi, ama ne olup bittiği ya da olanlar hakkında ne düşünmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

"Pekala," dedi, hazır olduğunda. "Niçin..."

"O astrologla olan röportajınızı beğendik."

"Onu seyrettiniz öyle mi?"

"Biz her şeyi seyrederiz. Astroloji ile de çok ilgiliyiz. Astrolojiyi severiz. Çok ilginç bir konu. Oysa her şey aynı şekilde ilginç değil. Yıldızlar bize neleri anlatır. Yıldızlar bize gelecekle ilgili neler söyler. Buna benzer bilgileri severiz."

"Ama..."

Tricia nereden başlayacağını bilmiyordu.

Konuyu sahiplen, diye düşündü. Bu durumda hiçbir şeyi tahmine bırakmanın bir yararı yok.

Onun için şöyle söylenmeye karar verdi, "ama ben astroloji ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Biz biliyoruz."

"Biliyor musunuz?"

"Evet biz burçları izleriz. Bu konuyla çok ilgiliyiz. Bütün gazete ve dergilerinizi okuruz ve onlara da çok meraklıyız. Ama liderimiz bir sorunumuz olduğunu söylüyor."

"Bir lideriniz de mi var?"

"Evet."

"Adı ne?"

"Bilmiyoruz."

"Adının ne olduğunu söylemiyor mu, tanrı aşkına? Affedersiniz, bu kısmı baştan almam gerekecek. Adının ne olduğunu söylüyor?"

"O da bilmiyor."

"O halde onun lideriniz olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Kontrol onun elinde. Burada birilerinin bir şeyler yapması gerektiğini söylüyor."

"Ah!" dedi Tricia, bir ipucu yakalayarak, "'burası' neresi?"

"Rupert."

"Ne?"

"Sizin insanlarınız oraya Rupert diyor. Güneşinizin onuncu gezegeni. Biz yıllarca orada yaşadık Oldukça soğuk ve ilginç olmayan bir gezegen orası. Ama gözlem için iyi bir yer."

"Bizi niye gözlüyorsunuz?"

"Yapmasını bildiğimiz tek şey bu da ondan."

"Pekala," dedi Tricia. "Tamam. Lideriniz nasıl bir sorununuz olduğunu söylüyor?"

"Üçgenlere bölmek."

"Ne dediniz, anlamadım?"

"Astroloji çok kesin bir bilimdir. Biz bunu biliyoruz."

"Eee..." dedi Tricia, sonra sustu.

"Ama sizin için ve burada, Dünya üzerinde kesin."

"Ev...e...t" Bir şeylerin belli belirsiz titreşimlerini almak gibi kötü bir hisse kapılıyordu.

"Örneğin Oğlak burcunun yükselen yıldızı Venüs ise, bu, Dünya' ya göre böyle olacaktır. Rupert' da olduğumuz zaman aynı şey nasıl işleyecek? Yükselen yıldız dünya ise ne olacak? Bunu ayırt etmek bizim için çok zor. Unuttuğumuz şeyler arasında, ki bunların pek çok ve pek derin şeyler olduğunu sanıyoruz, bir tanesi de trigonometri."

"Müsaade ederseniz şunu doğru anlayayım," dedi Tricia. "Siz benimsizinle..."

Rupert' a gelmemi istiyorsunuz."

"Evet."

"Sizin için Dünya ve Rupert' a göre burçların pozisyonlarını yeniden hesaplayabilmem için ?

"Evet."

"Telif hakkım olacak mı?"

"Evet."

"O halde sizinim," dedi Tricia, bunu en azından National Enquirer'a satabileceğini düşünerek.

Kendisini güneş sisteminin en uzak sınırlarına götürecek olan gemiye binerken ilk dikkatini çeken şey üzerinden binlerce görüntünün kayıp geçmekte olduğu video monitörlerinin bulunduğu tezgah oldu. Başında oturup onların hepsini izleyen, ama dikkatini özellikle, sabit bir görüntünün bulunduğu belirli bir tanesine çevirmiş olan dördüncü bir yaratık vardı. İzlediği görüntü Tricia'nın az önce onun üç meslektaşı ile yaptığı hazırlıksız röportajdı. Tricia'nın endişeli bir tavırla içeri tırmandığını gördüğü sırada başını ekrandan kaldırmıştı.

"İyi akşamlar, Bayan Mc Millan," dedi. "Güzel bir çekim oldu."

Ford Prefect koşarken yere çarptı. Hatırladığına göre kaldığı yer, havalandırma shaftının on santim kadar ötesindeydi. Bu yüzden yere çarpabileceği noktayı yanlış tespit etmiş, koşmaya erken başlamış, beceriksizce tökezlemiş ve bileğini burkmuştu. Lanet olsun! Yine de hafifçe yalpalayarak, koridordan aşağı doğru koşmaya devam etti.

Binanın her tarafında birden bire çalmaya başlayan alarmlar her zamanki gibi bir heyecan fırtınası yaratıyordu. Yine her zamanki gibi, saklanmak üzere depolama bölmelerinin arkasına daldı, görünmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve hemen sırt çantasının içini karıştırarak her seferinde ihtiyaç duyduğu malzemeleri aramaya koyuldu.

Ama bu kez her zamankinin aksine, bileği delicesine canını yakıyordu.

Yalnızca havalandırma shaftı hatırladığından on santim ötede olmakla kalmıyor, binanın kendisi de, hatırladığından başka bir gezegende bulunuyordu. Buna rağmen, onu esas şaşırtan şey yine de bu on santimlik fark olmuştu. Otostopçunun Galaksi Rehberi ofisleri, yöresel iklim şartları, yöresel düşmanlıklar, enerji faturaları veya vergiler gibi nedenlerle ve genellikle çok kısa bir süre önce bildirilerek, sık sık başka bir gezegene taşınır, ama her seferinde de neredeyse en küçük molekülüne kadar tam olarak aynı şekilde inşa edilirdi Şirketin elemanlarından birçoğu için, içinde çalıştıkları ofisin planı acımasızca çarpıtılmış kişisel evrenleri içindeki tek değişmezlik sembolüydü.

Bununla birlikte, bir şey, garipti.

Bu kendi içinde şaşırtıcı bir şey sayılmaz. diye "düşündü Ford, çantasından havlusunu çıkarırken Aslında yaşamındaki her şeyin, kimi biraz daha az kimiye biraz daha çok da olsa, bir parça garip olduğu söylenebilirdi. Ama bu seferki, garipliğine alıştığı şeylerden biraz farklı bir gariplikti, yani tuhaftı. Bununla birlikte, dikkatini hemen bu konuya odaklayamıyordu.

Çantasından 3 nolu açma anahtarını da çıkardı.

Alarmlar yine eskisi gibi, tanıdık bir şekilde çalmaya devam ediyor, adeta mırıldanabileceği bir melodi meydana getiriyorlardı. Bütün bunlar tanıdığı, bildiği şeylerdi Oysa dışarıdaki dünya Ford için yeniydi. SaquoPilia Hensha'da daha önce hiç bulunmamıştı, ama burayı beğenmişti. Bir çeşit karnaval atmosferine sahip bir yerdi burası.

Bu kez de çantasından pazardan aldığı oyuncak bir ok yay takımı çıkardı.

Saquo-Filia Hensha'daki karnaval havasının sebebinin yerli halkın her sene kutladığı St.Antwelm Varsayımı Yortusu olduğunu keşfetmişti. St. Antwelm, yaşadığı dönemde muhteşem ve popüler bir varsayımda bulunmuş olan, muhteşem ve popüler bir kraldı. Kral

Antwelm'in varsayımına göre, diğer her şeyin eşit olduğu düşünülürse, insanların tümünün en büyük arzusu mutlu olmak ve hep birlikte eğlenerek mümkün olan en iyi vakti geçirmektir. Bu yüzden, ölümünden sonra kişisel servetinin tümünün, herkese bu varsayımı hatırlatmak amacıyla ve her yıl kutlanacak bir festival düzenlemek üzere kullanılmasını vasiyet etmişti. Bu festivalde yığınla lezzetli yiyecek, hareketli danslar ve Wocket Avı gibi deli dolu oyunlar olurdu. Kralın Varsayımı öylesine akıllıca bir varsayımdı ki kral bundan dolayı azizlik mertebesine yükseltilmişti. Yalnız bununla da kalmamış, daha önceden taşlanarak tamamen sefil bir ölüme mahkum oldukları ya da gübre fıçıları içinde baş aşağı yaşamak zorunda kaldıkları için aziz ilan edilenlerin bu rütbeleri geri alınmış ve onların bu hareketleri artık daha çok utanç verici yaklaşımlar olarak değerlendirilmeye başlanmıştı.

Otostopçunun Galaksi Rehberinin ofislerinin bulunduğu H — şeklindeki bildik bina şehrin eteklerinde yükselmekteydi ve Ford'un içine girişi yine bildik bir şekilde olmuştu. Buraya daima havalandırma sistemi yoluyla giriyor, ana girişi tercih etmiyordu. Bunun sebebi orada görevi içeri giren büro elemanlarının harcamalarını sorgulamak olan robotların nöbet tutmalarıydı. Ford Prefect'in gider hesapları akıl almaz derecede karışık ve zordu ve en önemlisi Ford, bu devriye robotlarının, hesaplarına ilişkin öne

sürmeyi düşündüğü açıklamalara akıl erdirebilecek nitelikte olmadıklarını fark etmişti.

Dolayısı ile binaya girişini bir başka yoldan yapmayı tercih ediyordu.

Bunun anlamı, muhasebe departmanındakiler dışında, binada bulunan neredeyse bütün alarm zillerini devreye sokmak oluyordu, ki, Ford'un istediği de buydu.

Depolama bölmelerini arkasına gizlenerek oyuncak ok takımının lastik vantuzunu diliyle ıslatıp yayın içine yerleştirdi.

Hemen hemen otuz saniye kadar sonra, küçük bir kavun büyüklüğünde bir robot, koridordan aşağı doğru bel yüksekliğinde uçarak ve bir yandan da olağan dışı bir şey olup olmadığını anlamak için sağ — solu tarayarak kendisine doğru yaklaştırmaya başladı.

Kusursuz bir zamanlama ile Ford oyuncak oku yolun karşısına doğru attı. Ok koridoru boydan boya geçti ve yalpalayarak karşı duvara yapıştı. Ok uçarken, robotun alingaçları derhal onun üzerine kilitlendi ve robot onu izlemek için doksan derecelik bir dönüş yaparak, ne olup bittiğini anlamaya ve okun nereye gittiğini görmeye çalıştı. Bu Ford'a değerli bir saniye kazandırmış oldu. Uçan robot kendisinin olduğu yönün aksi tarafına baktığı sırada üzerine havlusunu fırlattı ve onu yakaladı.

Robot, üzerinde bulunan yumru biçimindeki çeşitli algılama antenleri yüzünden havlunun içinde manevra yapamıyor, yalnızca ileri geri hareket edebiliyor, yüzünü kendini yakalayan varlığa çeviremiyordu.

Ford onu kendisine doğru çekerek, yere çakıverdi. Robot acıklı bir şekilde sızlanmaya başlamıştı. Seri ve deneyimli bir hareketle, elindeki 3 nolu açma anahtarını havlunun altına sokarak robotun tepesinde bulunan ve mantık devrelerinin üzerini örten küçük plastik paneli kaldırıp alıverdi,

Mantık iyi bir şeydi belki ama, evrim araştırmaları sırasında da görüldüğü gibi, birtakım sakıncalarının olduğu da bir gerçektir.

Mantıklı düşünebilen herhangi bir şeyin en azından kendisi kadar mantıklı düşünebilen bir başka şey tarafından aldatılabilmesi kolayca mümkündür. Tamamen mantıklı bir robotu aldatmanın en başarılı yolu, onu aynı uyan ile tekrar tekrar uyarmak ve böylece bir kapalı devre içine kilitlenmesini sağlamaktır, Bunun en iyi kanıtı bin yıl önce MŞAOYAYKE'de (Maximegalon Şaşırtıcı Açıklıkta Olanı Yavaş ve Acılı Yoldan Keşfetme Enstitüsü) yapılan meşhur Ringa balıklı Sandviç Deneyinin sonuçlarıdır. Bu deneyde bir robot Ringa Balıklı Sandviçi sevdiğine inandırılır. Deneyin en zor kısmı da bu kısımdır zaten. Robot bir kez balıklı sandviçleri sevdiğine inandırıldıktan sonra

önüne bir balıklı sandviç koyulur. Bunun üzerine robot kendi kendine "Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe bayılırım." diye düşünmeye başlar.

Daha sonra sandviğin üzerine eğilip, kepçesiyle onu balıklı sandviç bölmesine aktarır ve yeniden doğrulur. Robotun şanssızlığı, doğrulduğu sırada balıklı sandviğin bulunduğu bölmeden kayıp yere, robotun önüne düşecek şekilde dizayn edilmiş olmasındadır. Çünkü düşen sandviçi görür görmez yeniden başlar; "Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe...." ve böylece aynı hareket üst üste tekrarlanır durur. Bütün bu lanet olası işlerden balıklı sandviğin sıkılmasını ve ufalanıp gitmesini engelleyen tek şey onun, iki ekmek dilimi arasına sıkıştırılmış bir parça ölü balık olması, olup bitene karşı robottan daha az duyarlılık göstermesidir.

Enstitüdeki bilim adamları bu şekilde bütün değişimlerin, gelişmelerin ve yeniliklerin ardında yatan itici gücün ringa balıklı sandviç olduğunu keşfettiler. Bu anlamda bir tez yayımladılar ve bu tez son derece aptalca bulunarak yaygın bir eleştiri aldı. Bunun üzerine rakamları yeniden kontrol ettiler ve keşfettikleri şeyin "can sıkıntısı" ya da can sıkıntısının uygulamadaki fonksiyonu olduğunu fark ettiler. Ardından, bir heyecan fırtınası içinde "huzursuzluk", "depresyon", "isteksizlik", "tedirginlik" ve bunlara benzer diğer duyguları keşfe çıktılar. İkinci büyük başarıya ringa balıklı sandviçleri kullanmayı bıraktıklarında ulaştılar. Ansızın, koca bir dalga halinde, üzerinde çalışabilecekleri yeni duygular ortaya çıktı: "Rahatlama", "iştah", "tatmin", ve hepsinden önemlisi "mutluluk" için duyulan arzu gibi.

Bu en büyük başarı, en büyük keşifti.

Tüm olası arızalarda, robot davranışlarını yöneten karmaşık bilgisayar kodlarının yığınlarcası, kolaylıkla değiştirilebilir hale gelmişti. Robotların tek ihtiyacı olan şey sikkın ya da mutlu olma kapasitesi ile bu durumları ortaya çıkaracak bir kaç koşuldu. Gemiye sonra kalanı kendi başlarına halledebilirlerdi.

Ford'un havlusu altına hapsettiği robot şu anda mutlu bir robot değildi. Onun mutlu olabilmesi için etrafta dolaşabilmesi ve diğer şeyleri görebilmesi gerekti. Özellikle de hareket eden diğer şeyleri görebildiğinde mutlu olurdu. Hele de, diğer hareket eden şeylerin yapmamaları gereken şeyleri yaptıklarını görüyorsa. Çünkü bu durumda onları rapor etmenin doyumsuz zevkini tatma olanağını bulurdu.

Ford kısa bir süre sonra bunu halledecekti.

Robotun üzerine çömelerek ve onu iki diz ırasına sıkıştırdı. Havlu hala robotun tüm algılama mekanizmalarını örtüyordu ama, şimdi Ford mantık devresini açığa çıkarmış bulunuyordu. Robot çocuklar gibi huysuzca mızıldanıyor, hareket edemiyor, yalnızca

huzursuz bir şekilde kırırdanıyordu. Ford anahtarı kullanarak, küçük bir çipi soketinden gevşetip yerinden çıkardı ve bunu yapar yapmaz robot sessizleşti ve kendinden geçmiş bir halde orada oturmaya başladı.

Ford'un çıkartmış olduğu çip robotun mutlu olabilmesi için gerekli koşullarla ilgili direktifleri içeren çipti. Çipin hemen solundaki noktaya, çipin hemen sağındaki bir başka noktadan minik bir elektrik akımı ulaştığında robot mutlu olurdu. Çipin görevi, bu akımın bir noktadan bir noktaya ulaşip ulaşmayacağına karar vermektir.

Ford havlusunun bir kenarına iliştirilmiş olan kısa teli çekip çıkardı. Bunun bir ucunu çip soketinin sol üstündeki deliğe, diğer ucunu da sağ alt ucundaki deliğe soktu.

İşte bu kadardı. Artık ne olursa olsun robot mutlu olacaktı.

Ford çabucak ayağa kalktı ve havluyu çekip kaldırdı. Robot heyecan içinde havaya yükseldi ve kıvıl kıvıl bir yol demeye başladı.

Döndü ve Ford'u gördü.

"Bay, Prefect, sayın efendim! Sizi görmekten öyle mutluyum ki!"

"Ben de seni görmekten mutluyum küçük arkadaşım," dedi Ford.

Robot hemen merkez kontrol ünitesine bütün dünyalar içinde en iyisi olan bu dünyadaki her şeyin olabilecek en iyi durumda olduğu raporunu verdi ve alarmlar hemen kendi kendilerini susturdular. Yaşam normale döndü.

Hiç değilse, hemen hemen normale.

Burada bir gariplik vardı.

Küçük robot elektronik bir mutluluk içinde kırırdanıyordu. Ford koridordan aşağı aceleyle yürüdü ve robotu her şeyin ne hoş, ve kendisinin bunu bildirebilmekten ötürü ne kadar mutlu olduğunu söyleyerek, bir aşağı bir yukarı dolansın diye bıraktı.

Bununla birlikte, Ford mutlu değildi.

Tanımadığı yüzlerin yanından geçiyordu. Bunlar onun hoşlandığı türden kişilere benzemiyorlardı. Hepsi fazla bakımlıydı. Bakışları fazlaca cansızdı. Uzaktan tanıdık birini gördüğünü sandığı ve selamlaşmak için aceleyle yanına yaklaştığı her seferinde bunun başka birisi olduğu ortaya çıkıyordu. Ford'un bildiğinden daha düzgün bir saç modeli ve daha güçlü, daha amaçlı bakışları olan biri.

Merdivenlerden biri beş on santim sola çekilmiş, bir tavan belli belirsiz alçaltılmıştı.

Lobilerden biri yeniden düzenlenmişti. Bunların hiçbirisi tek başına onu en-

dişelendirmiyor, ama yine de kafasının karışmasına yol açıyordu. Onu asıl

endişelendiren şey dekordu. Eskiden abartılı ve pırıltılıydı. Pahalıydı- çünkü Rehber

gelişmiş ve gelişmekte olan Galaksi bölgelerinde çok iyi satılıyordu- ama aynı zamanda

da eğlendiriciydi. Koridorlar boyunca çılgın oyun makineleri sıralıydı. Tavanlardan deli dolu boyanmış kocaman piyanolar sarkardı, ağaçlarla kaplı alanlardaki havuzlarda Viv gezegeninden gelmiş kötülük dolu yaratıklar beslenirdi, aptal gömlekler içinde robot uşaklar koridorlarda oradan oraya dolaşır, kimin eline bir içki bardağı sıkıştırabileceklerini gözlerlerdi Koca canavarları evcilleştirirler, ofislerindeki tüneklerin üzerinde uçan sürüngenler bulunurdu. İnsanlar nasıl iyi vakit geçireceklerini bilirlerdi. Bilmezlerse de bu sorunu halledebilmek için katılabilecekleri kurslar olurdu.

Bütün bunların hiçbiri şimdi yoktu.

Biri binanın içinde dolanmış ve çok kötü niyetli bir tarz değişikliği ortaya çıkmıştı. Ford seri bir hareketle küçük bir girintiye doğru döndü ve uçan robotu da kendisiyle birlikte, içeri çekti. Yere çömeldi ve mırıl mırıl mırıldanan siber uçucuya gözlerini dikti. "Burada neler olup bitiyor?" diye sorguladı.

"Oh! Sadece en güzel şeyler, efendim. Sadece mümkün olan en güzel şeyler. Lütfen kucağınıza oturabilir miyim?"

"Hayır," dedi Ford, elinin bir hareketiyle onu yanından uzaklaştırarak Robot bu şekilde uzaklaştırılmaktan müthiş zevk almıştı. Bir aşağı bir yukarı, dalgalanarak açmaya başladı. Ford onu yeniden yakaladı ve yüzüne bir Karış mesafede havada tuttu. Robot olduğu yerde kalmaya çalışıyor, ama hafifçe titreşmekten kendini alamıyordu

"Bir şeyler değişti, öyle değil mi?" diye sordu Ford dişlerinin arasından.

"Oh, evet," diye bir sevinç çılgılığı attı küçük robot, "mümkün olan en şahane ve muhteşem şekilde. Buna öyle seviniyorum ki."

"O halde önceden nasıldı her şey?"

"Müthiş lezzetli."

"Ama değişiklikten hoşlandığını söyledin?" diye sordu Ford.

"Ben her şeyden hoşlanırım," diye inledi robot. "Özellikle bana böyle bağırmanızdan. Yine bağırın, n'olur."

"Bana ne olduğunu anlat hemen!"

"Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Ford içini çekti. Derin bir nefes aldı.

"Pekala, pekala," dedi robot nefes nefese,

"Rehberi başkaları devraldı. Yeni bir yönetim iş başında. Her şey öyle hoş ki zevkten eriyebilirim. Eski yönetim de muhteşemdi elbette, ama o sırada öyle düşünüp düşünmediğimden pek emin değilim."

"Bütün bunlar kafana bir tel sıkıştırılmadan önceydi."

"Ne kadar doğru. Ne kadar mükemmelcesine doğru. Ne kadar, mükemmelce, coşturucu, köpüklü ve bomba gibi bir gerçek. Ne kadar gerçek bir mutluluk doğuran, yerinde bir gözlem."

"Ne oldu?" diye üsteledi Ford. "Bu yeni yönetim kim? Ne zaman iş başına geldiler? Ben... oh... neyse, boş ver" diye ekledi. Küçük robot kontrolsüz bir neşeyle anlaşılmas bir şeyler mırıldanmaya ve Ford'un dizlerine sürtünmeye başlamıştı. "Gidip kendim anlarım."

Ford kendini hızla baş editörün bulunduğu odanın kapısına doğru savurdu. Kapının çerçevesi parçalara ayrılıp içeri girmesine uygun hale gelirken, o kendini korumak için bir top gibi sımsıkı yumulmuştu. Üzerinde geleneksel olarak Galaksinin en kudretli ve pahalı içkilerinin durması gereken içki arabasının bulunduğu köşeye doğru hızla yuvarlanarak odayı bir baştan bir başa geçti, kendisine siper olarak kullanmak üzere arabayı yakaladı, ve onu odanın en göze çarpan kısmında bulunan, pahalı, ama son derece kaba — saba bir heykel olan Leda ile Octopus'un yanına sığınmak üzere odanın öteki ucuna doğru sürdü. Bu arada küçük güvenlik robotu göğüs yüksekliğinde uçarak odaya girmiş. Ford'a yöneltmiş bulunan atışların kendisine yöneltilmesinden intiharsal bir zevk almaktaydı.

En azından planı böyleydi ve bu uygulamak zorunda olduğu bir plandı. Çünkü baş editör Stagyar-zil-Doggo tehlikeli ve dengesiz bir adamdı. Personelinden odasına elinde düzeltilmiş yeni sayfalar olmadan girenlere katkıda bulunmak üzere ölümcül yaklaşımları vardı. Ve bunun için oda kapısının çerçevesine monte edilmiş özel bir tarama cihazı ile buna bağlı bir grup lazer silahı bulunuyordu. Bunların görev niçin hiçbir şey yazamadıklarını açıklayacak çok sağlam mazeretler sunmak için içeri girenleri caydırmaktı. Bu şekilde çok yüksek bir verim elde etmek mümkün oluyordu.

Ama ne yazık ki içki arabası orada değildi.

Ford kendini ümitsizce yana doğru savurdu ve bir takla atarak Leda ile Octopus'un durduğu tarafa doğru ulaşmaya çalıştı ama onlar da orada değillerdi. Panik içinde, gelişigüzel dönüp savrulmaya başladı. Tökezledi, yuvarlandı, pencereye çarptı. Neyse ki pencere roket saldırılarına karşı koyabilecek güçte yapılmıştı. Zıplayarak, yara bere içinde, daha önce orada bulunmayan, buruşuk deriden yapılmış şık, gri renkli bir kanepenin arkasına sığındı.

Birkaç saniye sonra yavaşça kanepenin arkasından yukarı doğru yükseldi. İçki arabası ve Leda ile Octopus heykelinin yokluğu yetmiyormuş gibi, lazer atışının da olmayışı bir başka şaşırtıcı değişiklikti. Kaşları çatıldı. Bütün bunlar son derece yanıltıcı.

"Sanırım siz Bay Prefect olmalısınız," dedi bir ses.

Ses seramik ve tik ağacı karışımı bir çalışma masasının ardında oturan düzgün suratlı birinden gelmekteydi. Stagyar-zil-Doggo müthiş bir şahsiyet olabilirdi ama kimse onun düzgün suratlı biri olduğunu söyleyemezdi. Bu konuşan Stagyar-zil-Doggo değildi.

"İçeri giriş tarzınıza bakarak, Rehberle ilgili yeni dokümanların size henüz, eee, ulaşmadığını anlıyorum," dedi düzgün suratlı kişi. Dirseklerini masasının üzerine dayamış, parmak uçları, açıklaması güç bir tarzda, hiç ölümcül bir suç işlememişcesine birleşmiş bir şekilde oturmaktaydı.

Ford, oldukça kısık bir sesle, "meşguldüm," dedi. Sendeleyerek doğrulup üstünü başını silkeledi. Sonra ne halt etmeye böyle güçsüz konuştuğunu sordu kendi kendine. Durumun kontrolünü hemen eline geçirmeliydi. Bu kişinin kimin neyi olduğunu anlamak zorundaydı ve birden bunu yapmanın bir yolu aklına gelivermişti.

"Sen de neyin nesi oluyorsun?" diyerek sorguladı.

"Ben yeni baş editörünüzüm Yani sizinle iş yapmaya devam etmeye karar verirsek tabii. İsmim Vann Harl." Elini falan uzatmamıştı. Yalnızca ekledi "o güvenlik robotuna ne yaptınız?"

Küçük robot tavanın etrafında çok çok yavaş bir şekilde dönüp duruyor ve kendi kendine sessizce mırıldanıyordu.

"Onu çok mutlu ettim," diye yapıştırdı Ford, "Bu benim bir çeşit görevim sayılır. Stagyar nerede? Daha da önemlisi, içki arabası nerede?"

"Bay Zil- Doggo artık bu organizasyon için çalışmıyor. Ona ait olan içki arabası da, sanırım, bu gerçek yüzünden şimdi onu teselli etmeye çalışmakla meşgul olmalı."

"Organizasyon mu?" diye haykırdı Ford. "Organizasyon öyle mi? Böyle bir kuruluş için ne allahın cezası bir kelime bu!"

"Aynen bizim hislerimizi yansıtıyorsunuz. Kötü bir yapılanma, kaynak savurganlığı, kötü idare ve dut gibi sarhoş. Bu son söylediğim," dedi Harl, "editörün kendisi içindi."

"Şakaları ben yaparım," diye hırladı Ford.

"Hayır,, dedi Harl. Siz restoran sütununu üstlenebilirsiniz ancak."

Bir plastik kart çıkararak masanın üzerinden önüne doğru sürdü.

Ford onu almak için yerinden kıpırdamadı.

"Sen kim oluyorsun?" dedi Ford.

"Ben Harl'ım. Siz Prefect'siniz. Ve siz restoran sütunundan sorumlusunuz. Ben burada oturuyor ve size restoran sütununu üzerinize almanız gerektiğini söylüyorum.

Anlaşıyor mu?"

"Restoran sütunu mu?" dedi Ford. Henüz gerçekten kızamayacak kadar çok şaşkındı.

"Oturun Prefect, dedi Harl. Döner sandalyesini çevirerek ayağa kalktı. Yirmi üç kat aşağıda karnavalın tadını çıkarmakta olan minik benekleri izlemeye koyuldu.

"Bu işe bir çeki düzen vermenin tam zamanı Bay Prefect." diye terslendi.

"Sonsuz Boyut Girişimcileri olarak biz..."

"Kim olarak siz?"

"Sonsuz Boyut Girişimcileri. Rehberi biz satın aldık."

"Sonsuz Boyut mu?"

"Bu isim için milyonlar harcadık, Prefect. Onun için ya onu sevmeye ya da pilinizi pırtınızı toplamaya başlayın."

Ford omuzlarını silkti. Toplayacak bir şeyi yoktu.

"Galaksi değişiyor." dedi Harl. "Biz de onunla birlikte değişmek zorundayız Pazara uymalıyız. Ve pazar ilerliyor. Yeni esinlenmeler gerek. Yeni teknolojiler gelecek..."

"Bana gelecekte bahsetme," dedi Ford. "Ben geleceğin her yanını gördüm.

Zamanımın yarısı orada geçiyor. Her yerdekinden farklı bir şey değil. Her zamankinden de öyle. Bildiğimiz şeyler biraz daha hızlı arabalarda, biraz daha kokulu bir havada."

"Bu yalnızca bir gelecek," dedi Harl. "Eğer kabul ederseniz, bu sizin geleceğiniz. Oysa çok boyutlu düşünmeyi öğrenmek zorundasınız. Bu dakikanın ötesinde sonsuz sayıda gelecek var önünüzde uzanan. Milyarlarca. Her saniye yeni kavşaklara ayrılan! Her bir elektronun mümkün olan her bir pozisyonu milyarlarca olasılık halinde uçuşmakta! Milyarlarca ve milyarlarca parıltılı, ışıltılı gelecek! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Çenenden salyaların akıyor."

"Milyarlarca ve milyarlarca pazar!"

"Anlıyorum," dedi Ford. "O halde milyarlarca ve milyarlarca Rehber satıyor olmalısınız."

"Hayır," dedi Harl, mendiline uzanıp bulamayarak. "Af edersiniz," dedi, "ama bu beni öyle heyecanlandırıyor ki." Ford ona havlusunu uzattı.

"Milyarlarca ve milyarlarca Rehber satamayışımızın nedeni," diye devam etti Harl, ağzını sildikten sonra, "giderler. Bizim yaptığımız şey bir Rehberi milyarlarca ve milyarlarca kez satmak. Maliyet giderlerini düşürmek için Evren'in çok boyutlu

doğasından yararlanıyoruz. Ve beş parası olmayan otostopçulara bir şey satmıyoruz. Bu ne kadar sersemce bir fikirmiş! Pazarın hemen hemen hiç parası olmayan bir kesimini bul ve onlara satmaya çalış. Hayır. Biz milyarlarca ve milyarlarca değişik gelecekte, iş seyahatleri yapan varlıklı iş adamlarına ve onların tatil gezisinde olan eşlerine satış yapıyoruz. Bu, uzay/zaman/olasılık faktörlerinin çok boyutlu sonsuzluğunun tamamı içindeki en radikal, en dinamik ve atılımcı girişim."

"Ve sen benim restoran kritiği olmamı istiyorsun," dedi Ford.

"Çalışmalarınız değerlendirilecektir."

"Öldür!" diye haykırdı Ford. Havlusuna sesleniyordu.

Havlu Harl'ın ellerinden fırlayıverdi.

Bu onun kendine has bir gücü olduğundan değil, Harl'ın öyle olabileceğini düşünüp şaşırmasındandı. Onu şaşırtan ikinci şey Ford Prefect'in yumrukları önde, masanın üzerinden kendine doğru fırlamasını görmektir. Aslında Ford'un saldırdığı şey kredi kartı idi, ama Harl'ın

içinde bulunduğu cinsten bir organizasyonda, yaşama karşı sağlıklı bir paranoya geliştirmeden onun bulunduğu pozisyona gelebilmek kolay değildir. Bu yüzden bu atağa karşı mantıklı olan tedbiri alarak kendisini geriye doğru atmış ve kafasını rokete dayanıklı cama, sert bir şekilde çarpmıştı. Bunun ardından, endişe dolu ve son derece özel bir seri rüyaya dalmıştı.

Ford, her şeyin nasıl yolunda gittiğine şaşırarak masanın üzerinde uzanmaktaydı. Şimdi elinde tutmakta olduğu plastik parçasına bir göz attı. Bu üzerinde isminin yazılı olduğu bir Ye-sonra-öde kredi kartı di. Geçerlilik süresi bugünden itibaren iki yıldır ve büyük olasılıkla Ford'un o vakte kadar ömründe gördüğü en heyecan verici tek şeydi. Sonra masanın üzerine tırmanarak Harl'ı görmeye çalıştı.

Adam oldukça rahat bir şekilde nefes alıyordu. Ford onun göğsünün üzerinde ağırlık yapan cüzdanı olmadan daha da rahat nefes alabileceğini düşündü ve bu yüzden Harl'ın cebinden cüzdanı çekip alarak içine bir göz attı. Yeterince nakit ve birçok kredi kartı vardı. Ultragolf üyelik kartı. Diğer kulüp üyelik kartları. Birisinin eşinin ve ailesinin fotoğrafları, büyük olasılıkla bunlar Harl'ın ailesi olmalıydı, ama bugünlerde böyle şeylerden emin olmak pek de kolay olmuyordu. Meşgul yöneticilerin genellikle tam zamanlı bir eş ve çocuklar için pek vakti olmuyor, bu yüzden onları hafta sonu için kiralyorlardı.

Ha!

Şimdi bulduğu şeye inanamıyordu.

Cüzdandan, bir tutam fatura arasında yuvalanmış bekleyen, çıldırtıcı derecede heyecan verici tek parça bir plastik çıkarmıştı yavaşça. Çıldırtıcı olan ona bakmak değildi. Hatta oldukça sıkıcı bir görüntüsü olduğu bile söylenebilirdi. Bir kredi kartından daha küçük ve daha kalın, yarı şeffaf bir şeydi bu. Eğer kaldırıp ışığa tutarsanız yüzeyinin birkaç aldatıcı santim derinliğinde, holografik olarak kodlanmış bir sürü bilgi ve görüntü olduğunu fark edebilirdiniz.

Bu bir Kolay Kimlik kartı idi ve Harl için cüzdanında taşınması çok cüretkarca ve bir o kadar da aptalca bir şey olmakla birlikte bunu yapmasının sebebi hiç de anlaşılmaz değildi. Epistemolojik açıdan belirsiz bir fiziki evren içinde, uyumlu bir bilinçlilikle fonksiyonel olmaya çalışmanın varoluşla ilgili daha derin sorunlarını bir yana bırakın, bu günlerde kimliğinizin kesin kanıtını göstermeniz gereken öyle değişik durumlarla karşılaşşıyordunuz ki yalnızca bu nedenle bile yaşamın son derece bıktırıcı hale gelmesi mümkündü. Örneğin şu nakit para makineleri. Etraflarında parmak izlerinin okunmasını, retinalarının taranmasını, boyunlarının arkasından deri parçalan alınarak anında (ya da hemen hemen anında- gerçekte dolu dolu altı veya yedi dakikalık tedirgin bir bekleyişten sonra) genetik analize gönderilmesini, sonra sahip olduklarını dahi hatırlamadıkları aile bireyleri hakkında yanıtları daha önce kaydedilmiş en çok sevdikleri masa örtüsü rengi gibi bir dolu soruyu yanıtlamayı bekleyen kuyruklar dolusu insan vardı. Ve bütün bunlara hafta sonunda elinde bir parça nakit para bulunmasını sağlayabilmek adına katlanmak zorundaydılar. Eğer jet motorlu bir araba için borç bulmaya çalışıyorsanız, füzelerle ilgili bir anlaşma imzalayacaktanız ya da bir restoran faturasının tamamını ödemeye kalkşıyorsanız işler daha da zorlaşıyordu. İşte bu yüzden Kolay Kimlik kartı oluşturulmuştu. Bu, sizinle, vücudunuzla ve yaşamınızla ilgili her türlü Bilginin bir makinenin okuyabileceği ve cüzdanınızda taşıyabileceğiniz çok maksatlı bir kart üzerine kodlanmış şekli olup, dolayısı ile de bugüne kadar teknolojinin hem kendisi hem de sağduyu üzerindeki en büyük başarısını temsil etmekteydi.

Ford onu cebine indirdi. Çok müthiş bir fikir tam o sırada aklına gelmişti. Harl'ın ne kadar süre bilinçsiz kalacağını merak etti.

"Hey!" diye bağırarak, tavanda hâlâ coşkunlukla dolanıp duran küçük kavun büyüklüğündeki robota seslendi. "Mutlu kalmak istiyor musun?"

Robot guruldayarak istediğini bildirdi.

"O halde benimle kal ve sana söylediğim her şeyi eksiksiz yap."

Robot bu tekliften büyük mutluluk duyduğunu, teşekkür ettiğini, ama bulunduğu yerde, yani tavanda yeterince mutlu olduğunu bildirdi. Daha önce iyi bir tavandan bu kadar yoğun şekilde tatlı duygular alınabileceğini hiç fark etmediğini ve tavanlarla ilgili hislerini derinlemesine incelemek istediğini söyledi.

"Sen kal orda," dedi Ford, "kal da yeniden yakalanıp geçici çipin değiştirilsin. Eğer bunu istemiyor, mutlu kalmayı diliyorsan şimdi gel."

Robot, coşkulu ve kederli bir iç çekişle isteksizce tavandan ayrıldı.

"Dinle," dedi Ford, "güvenlik sisteminin kalan kısmının bir kaç dakika için mutlu kalmasını sağlayabilir misin?"

"Gerçek mutluluğun sevinçlerinden biri de" diye şakıdı robot, onu paylaşmaktır. Ben mutlulukla doluyor, taşıyor, kabarıyor "

"Pekala, dedi Ford, "güvenlik sistemi civarına biraz mutluluk saç yeter. Hiç bir bilgi verme. Sistemin kendini iyi hissetmesini sağla ki soru sormaya gerek görmesin."

Havlusunu toplayıp neşe içinde kapıya doğru koştu. Son zamanlarda yaşam biraz monotonlaşmıştı. Şimdi ise heyecan dolu günlerin başlayacağını tüm işaretlerini veriyordu.

Arthur Dent yaşamı boyunca bir takım cehennem deliklerinde bulunmuştu ama daha önce duvarında "Ümitsizlik içinde yolculuğa devam etmek bile buraya varmış olmaktan iyidir" yazan bir havalimanında bulunmamıştı. Ziyaretçilerin karşılandığı gelen yolcu salonunda Başkan Şimdi Ne'nin gülümseyen bir resmi yerleştirilmiş... Bu herhangi birinin onunla ilgili olarak bulabileceği tek resimdi ve kendini vurduktan hemen sonra çekilmişti! Elbette fotoğraf gülümsemenin ölü gülümsemesi gibi ürkütücü olmasını önleyebilmek için elden geldiğince rötuşlanmıştı. Başının kenarı kurşun kalemle yeniden çizilmişti. Fotoğrafi, yerine bir yenisi konulmamıştı, çünkü başkanın yerine de bir yenisi bulunamamıştı. Gezegende yaşayan herkesin tek bir arzusu vardı o da burayı terk etmekte.

Arthur yerleştiği şehrin eteklerindeki küçük motelde, nemli yatağın üzerinde asık suratla oturmuş nemli küçük broşürü gözden geçirmekte idi. Broşürde Şimdi Ne gezegeninin adının, uzayın ışık yılları ötesinden çabalayarak buraya, Galaksinin keşfedilmemiş en uzak köşesine ulasan ilk öncülerin sarf ettiği ilk kelimelerden esinlenerek' verildiği yazıyordu. En önemli şehrine ise Oh İyi adı verilmişti. Sözü edilebilecek başka şehir de yoktu zaten. Şimdi Ne pek başarılı bir yerleşme alanı olmamıştı ve üzerinde yaşayan insanlar da birlikte yaşamayı isteyeceğiniz cinsten kişiler değildi.

Broşürde ticaretten bahsediliyordu. Yürütülen en önemli ticaret Şimdi Ne bataklıklarındaki domuz derisi alışverişi idi. Ama pek de başarılı sayılmazdı, çünkü akli olan kimse Şimdi Ne'nin bataklıklarında yetişmiş bir domuzun derisini satın almak istemezdi. Yine de parmak uçlarından tutunarak da olsa bu iş sürüyordu, çünkü Galakside akli yerinde olmayan önemli sayıda insan her zaman bulunurdu. Arthur buraya gelirken yolda, geminin küçük yolcu bölmesini kendisiyle paylaşan diğer sakinlere bakarken kendini çok rahatsız hissetmişti

Broşür gezegenin tarihinden de biraz bahsediyordu. Açıkça görülüyordu ki, yazarı her kim ise işe başlarken, buranın her zaman soğuk ve nemli olmadığını vurgulayarak bu yerle ilgili bir parça heyecan uyandırmaya çalışmış, ama buna ekleyebilecek çok az olumlu şey bulabildiği için yazının tonu hemen acımasız bir alaycılığa bürünmüştü.

İlk yerleşim yılları anlatılıyordu Şimdi Ne'lilerin en önemli uğraşlarının Şimdi Ne üzerindeki en eski ve halen mevcut tek hayvan cinsi olan bataklık domuzlarını yakalama, onların derilerini yüzme ve etlerini yeme olduğu söylenmekteydi. Diğer bütün hayvanlar uzun yıllar önce ümitsizlikten ölüp gitmişlerdi. Bataklık domuzları ufak, münasebetsiz yaratıklardı. Onları iyice yenilmez olmaktan kurtaran daracık sınır, gezegen üzerindeki yaşamın sürdürülebilmesi için gerekli olan sınırla aynı idi.

O halde, ne kadar önemsiz olursa olsun, Şimdi Ne'yi üzerinde yaşanmaya değer yapan şey neydi?

Aslında, böyle bir şey yoktu. Böyle bir tek şey bile yoktu. Kendinize bataklık domuzu derisinden bir iki koruyucu giysi yapmak bile ümitsiz ve yararsız bir uğraştı çünkü derilerin anlatılamayacak kadar ince ve su sızdıran bir yapısı vardı. Bu durum orada yerleşenlerin aklını karıştıran birçok varsayıma yol açıyordu. Bir bataklık domuzunun kendini sıcak tutabilmesin sırrı neydi? Eğer bu hayvanların dilini konuşabilen biri olsaydı bu işin hiçbir sırrı olmadığını da öğrenebilirdi. Çünkü domuzlar da gezegende yaşayan diğer herkes gibi ıslak ve üşüyerek yaşıyorlardı. Bu dili öğrenmeye kimsenin niyeti olmamasının basit bir sebebi vardı; bu yaratıklar kendi aralarında iletişimi birbirlerinin kalçalarını gayet güçlü bir şekilde ısırarak kuruyorlardı.

Mevcut haliyle, Şimdi Ne üzerinde yaşamla ilgili olarak, bir bataklık domuzunun söyleyebileceği şeylerin çoğu bu şekilde kolaylıkla vurgulanabiliyordu.

Arthur aradığı şeyi buluncaya kadar broşürü karıştırmaya devam etti. Arkada gezegenin bu iki haritası bulunuyordu. Bunlar oldukça gelişmiş güzel hazırlanmışlardı, çünkü kimsenin ilgisini çekecek şeyler gibi görünmüyorlardı. Bununla birlikte Arthur öğrenmek istediği şeyi orada buldu.

Aradığı şeyi baştan fark edemedi. Çünkü haritalar umduğu ve incelediği şekilde değil, aksi yönde çizilmiş oldukları için ona hiç tanıdık gelmemişlerdi. Elbette aslında yukarı ya da aşağısı, kuzey ya da güney tamamen keyfi belirlemelerdir, ama bizler her şeyi alıştığımız şekliyle görmeye alışık olduğumuz için, Arthur haritalardan bir anlam çıkarabilmek için onları aşağı — yukarı evirip çevirmek zorunda kalmıştı.

Sayfanın üst sol köşesinden aşağı doğru kocaman bir toprak parçası inmekteydi Bu koca gövde önce minik bir bel yapıyor sonra yeniden bir balon gibi şişerek büyük bir virgülü andırıyordu Sağ tarafta karmakarışık, geniş şekillerden oluşmuş tanıdık bir biçimde bir araya gelmiş bir grup görülüyordu. Ana hatlar tam olarak aynı değildi ve Arthur bunun haritanın bu kadar gelişigüzel çizilmesinden mi, deniz seviyesinin daha yüksek olmasından mı, yoksa her şeyin burada farklı olması yüzünden mi böyle olduğunu anlayamamıştı. Ama bulduğu şey tartışılmazdı.

Burası kesinlikle Dünya idi.

Ya da, en kesin şekliyle, değildi.

Sadece Dünya' ya son derece benziyor ve uzay/zaman içinde aynı koordinatları kaplıyordu Olasılık içinde hangi koordinatları kapladığını tanıı bilirdi.

İçini çekti.

Bu, diye düşündü eve yaklaşılabileceği en yakın uzaklıktı. Bunun anlamı evden olabileceği kadar uzakta olduğuydu. Suratını asarak broşürü kapattı ve bundan sonra ne halt edeceğini merak etti.

Kendi kendine, bu düşündüğü şey için bir kahkaha atma izni verdi. Eski saatine baktı, kurmak için biraz salladı. Buraya gelmek için, kendi zaman ölçeğine göre bir yıl süren zor bir yolculuk yapmıştı. Fenchurch'un tamamen ortadan kaybolduğu hiper uzay kazasından beri bir yıl. Dalış Jetinde yanındaki koltukta oturan Fenchurch, geminin son derece normal bir hiper uzay sıçrayışı yapmasının hemen ardından Arthur tekrar yanına dönüp baktığında orada değildi. Oturduğu yerin ılıkılığı bile kaybolmuştu. Yolcu listesinde adı bile bulunamamıştı.

Şikayetçi olduğunda uzay yolu şirketi ondan sıkılmıştı. Uzay yolculukları sırasında bir sürü münasebetsiz şey olur ve bunların bir çoğu da avukatlara bir sürü para kazandırırđ Ama Arthur'a kendisi ve Fenchurch'un hangi Galaktik Bölgeden oldukları sorulup Arthur ZZ9 Çoğul Z Alpha diye cevapladığında, adamlarda hiç de hoşuna gitmeyen bir gevşeme olduğunu fark etmişti Hatta bir parça gülmüşlerdi bile, tabii sempatiyle. Bilet kontratında bulunan bir maddeye dikkatini çekmişlerdi. Bu madde yaşam süreleri Çoğul bölgelerden herhangi birinde ortaya çıkmış bireylerin hiper uzayda

yolculuk etmemelerini tavsiye ediyor, böyle bir yolculuk gerçekleştiği takdirde bunun tamamen yolcunun kendi sorumluluğunda olacağına dikkat çekiliyordu. Bunu herkesin bildiğini söylüyorlardı. Hafif, asabi bir ifadeyle gülümsemişler ve başlarını sallamışlardı Arthur uzay yolu şirketinin ofisinden ayrılırken hafifçe titrediğini fark etmişti. Yalnızca en olmayacak ve en çaresiz şekilde Fenchurch'ü kaybetmekle kalmamış, Galaksiye çıkıp, ne kadar çok zaman geçirirse, hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerin sayısının da o kadar çok arttığını da fark etmişti.

Tam bu uyuşmuş anılar arasında kaybolmuşken motel odasının kapısı vuruldu ve hemen ardından açıldı. Şişman ve tıraşsız bir adam Arthur'un tek ve küçük valizini taşıyarak içeri girdi.

Ancak "Bunu nereye koymamı.." diyebilmişti ki, ani ve şiddetli bir rüzgar çıktı ve adam kapının üzerine kapaklanarak, Küçük hastalıklı ve bakımsız görünüşlü bir yaratığı kendisinden uzaklaştırmak için uğraşmaya başladı Hayvan ıslak gecenin içinden birden fırlamış ve adamın korunmak için giydiği kat kat kalın deri giysilere rağmen dişlerini adamın kalçasına geçit vermişti. Kısa, iğrenç bir Küfür ve dövüş karmaşası oldu Adam çılgın gibi bağırıyor ve hayvanı işaret ediyordu. Arthur kapının yanında duran ve bu maksatla konduğu belli ağır sopayı Kaptı ve onunla domuza saldırdı. Domuz ansızın dişlerini adamın kalçasından ayırdı ve geriye doğru tökezlendi. Odanın köşesinde endişeyle dönmeye başladı. Kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırmış, huzursuz bir şekilde Arthur'a bakıyor, kafasını beceriksizce ve hep aynı yöne doğru silkeliyordu. Çenesi yerinden çıkmışa benziyordu. Bir parça ağırlaştı ve nemli kuyruğu ile döşemeyi süpürdü. Kapının yanında Arthur'un valizini taşıyan şişman adam oturmuş küfürler savuruyor, kalçasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Üzerindekiler yağmurdan sırlıslık olmuşt.

Arthur hayvana bakmaya devam ediyor, ne yapacağını bilemiyordu. Domuz da ona sorgular gibi bakmaktaydı. Kendisine yaklaşmaya çalışıyor, kederli küçük hıçkırık sesleri çıkarıyordu. Acı içinde çenedini oynattı.

Sonra birden Arthur'un bacağına doğru atıldı ama yerinden çıkmış olan çenesi ısırabilmek için çok güçsüzdü. Üzüntülü bir şekilde yere çöktü. Ayağı fırlayan şişman adam sopayı kaptığı gibi, domuzun beynini ince halının üzerine yayılmış yapışkan bir posa haline getirinceye kadar vurdu. Ardından hayvanı yeniden saldırtmak için kışkırtırcasına derin nefesler alarak bir müddet ayakta kaldı.

Tek bir gözü püre haline gelmiş kafasının kalıntıları arasından sitem dolu bir bakışla Arthur a bakıyordu.

Arthur kısık bir sele sordu "Ne demeye çalışıyordu dersiniz?"

"Ah, pek bir şey sayılmaz," dedi adam. "Bu kendi usulünce arkadaşlık kurma şekli. Bu da bizim onun arkadaşlığına cevabımız." diye ekledi sopayı sıkı sıkı tutarak.

"Gezegeninizden ayrılacak ilk uçak ne zaman?" diye sordu Arthur.

"Daha yeni geldiğinizi sanmıştım," dedi adam.

"Evet," dedi Arthur, "Kısa bir ziyaret olacaktı zaten. Yalnızca buranın doğru yer olup olmadığını anlamak istemişim. Özür dilerim."

"Yani yanlış gezegene mi gelmişsiniz?" dedi Adam hüzünlü bir edayla. "Bu kadar çok kişinin aynı şeyi söylemesi garip. Özellikle de burada yaşayan kişilerin. Domuzdan artakalanları geçmişe duyulan bir pişmanlıkla gözden geçirdi.

"Oh, hayır," dedi Arthur, "aradığım gezegen burası."

s

Yatağın üzerinde duran ıslak broşürü aldı ve cebine koydu. "Sorun yok. Teşekkürler. Alayım," diyerek valizini şişman adamın elinden aldı. Kapıya çıktı ve dışarıdaki soğuk, ıslak geceye baktı.

"Evet, doğru gezegen, gerçekten de," dedi yine. "Doğru gezegen, yanlış evren." Uzak limanına doğru dönüşe koyulduğunda havada tek bir kuş süzülmekteydi.

Ford'un kendi ahlak prensipleri vardı, önemli şeyler değildi belki ama kendisine aitti ve o da onlara sadıktı. Koyduğu kurallardan biri hiçbir zaman kendi içkisini kendisinin satın almamasıydı. Bunun bir ahlak kuralı olarak kabul edilip edilmeyeceğinden pek emin değildi ama, elinde olanla yetinmek zorundaydı. Ayrıca kazlar dışında hiçbir hayvana, ne şekilde olursa olsun eziyet edilmesine şiddetle ve kararlılıkla karşıydı. Bunların da ötesinde hiçbir zaman işverenlerinden bir şey çalmazdı.

Yani, onun yaptığına tam anlamıyla çalmak denmezdi.

Gerçi Ford kendi giderlerini muhasebeye teslim ettiğinde, muhasebe şefi onları iyice şişirip, binanın tüm çıkışlarını kilitleyen alarmları devreye sokmazsa, Ford onun işini gereğince yapmadığını düşünürdü. Ama yine de fiilen çalmak başka bir şeydi. O, sizi besleyen eli ısırarak anlamına gelirdi. O eli emebildiğiniz kadar emmek, hatta şefkatli bir şekilde kemirmek, kabul edilebilirdi, ama ısırmanız doğru olmazdı. Hele o el Rehber ise bunu hiç yapmazdınız. Rehber özel ve kutsal bir şeydi.

Ama bu, diye düşündü Ford, binanın içine dalıp yolunu bulmaya çalışırken, değişmek üzereydi. Ve bunun sebebi kendileriydi. Gördüklerine inanamıyordu. Her yer yan yana, düzgün bir şekilde dizilmiş gri ofis bölmeleri ve yönetim istasyonları ile çevriliydi. Her tarafta elektronik iletişim ağı aracılığıyla gelip geçen toplantı tutanakları ve

memorandumların ürkütücü mırıltısını duyabildiniz. Zark aşkına, dışarıda sıcaklarda herkes okçuluk oynuyor, ama burada Rehber ofislerinin ta kalbinde kimseler koridorlarda bir topu tekmelemeyi bile düşünmüyor ya da uygunsuz renkli alacalı bulacalı plaj gömlekleri giymiyordu.

Sonsuz Boyut Girişimi" diyerek kendi kendine söylendi Ford, bir koridordan diğerine hızlı hızlı dolaşırken. Kapılar bir biri ardına sihirli bir şekilde kendisine açılmaktaydı. Asansörler onu götürmeleri gereken yerlere taşımaktan mutluydular. Ford seçebileceği en karmaşık ve dolambaçlı yolu takip etmeye çalışıyor, genel olarak binanın alt katlarına doğru ilerliyordu. Küçük mutlu robotu onun için her şeyi hallediyor, karşılaştığı tüm güvenlik devrelerine uysal bir neşe dalgası yayıyordu.

Ford onun bir adı olması gerektiğini düşündü ve onu Emily Saunders diye çağırmaya karar verdi. Bu, hakkında hoş anıları olan bir kızın adıydı. Sonra Emily Saunders'ın bir güvenlik robotu için aptalca bir isim olduğunu düşündü ve onu Emily'nin köpeği Colin'in adıyla çağırmaya karar verdi.

Artık binanın derinliklerine doğru ilerlemekteydi. Daha önce hiç bulunmadığı bölümlere, daha çok ve daha çok güvenlik isteyen bölgelere. Önünden geçmekte olduğu operatörlerin sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmaya başlamıştı. Bu güvenlik düzeyinde onları kişiler olarak bile düşünemezsiniz artık. Büyük olasılıkla yalnızca operatörlerin yapması gereken işleri yapıyorlardı. Akşamları evlerine, ailelerine döndüklerinde yeniden yaşayan varlıklar haline dönüşüyor olmalıydılar. Küçük çocukları parlayan tatlı gözlerini kaldırıp onlara "Babacığım bütün gün neler yaptın?" diye sorduklarında yalnızca "bir operatör olarak yapmam gereken görevleri yerine getirdim," diyor ve konuyu kapatıyor olmalıydılar.

İşin gerçeği, her türlü şüpheli , dolambaçlı iş Rehber' in sergilemekten hoşlandığı neşeli, deli dolu yüzünün ardında geliyordu- ya da eskiden, bu yeni Sonsuz Boyut Girişimi çetesi işleri ele alıp her şeyi yeterinden fazla şüpheli hale sokmadan önce böyleydi. Binanın pırıltılı görüntüsünün ardında her türlü vergi kaçakçılığı, kanunsuz para kazanma yolu, yetki istismarı ve karanlık iş hazır ve nazırdı ve alt katlardaki gizli araştırma ile bilgi merkezi bütün bu işlerin yürütüldüğü yerlerdi.

Her iki üç yılda bir Rehber işini ve hatta binasını yeni bir dünyaya taşırdı. Bir müddet için, yani Rehber köklerini yerel kültür ve ekonomiye daldırmaya çalıştığı süre içinde, her şey güllük gülistanlık pırıl pırıl ve kahkaha dolu olur, yeni elemanlar bulunur, bir macera ve parlıltı hissi yayılır, ama sonunda gelir hiç de yöre halkının beklediği gibi olmazdı.

Rehber taşınıp binasını da kendisiyle birlikte götürürken, adeta bir gece hırsızı gibi davranırdı. Hatta böyle bir hırsızın gece yaptıklarını aynen yapardı. Çoğunlukla sabahın çok erken saatlerinde oradan ayrılır ve ertesi gün, elemanların önemli bir kısmının geride kaldığı fark edilirdi. Bunun arkasından bütün kültür ve ekonomi, genellikle bir hafta içinde çöker, bir zamanlar kanlı canlı bir yer olan gezegen, bomba sarsıntısı geçirmiş gibi ıssız, sessiz, ama hala bir şekilde büyük bir maceranın parçası olmanın gururu içinde kalırdı.

Ford binanın derinliklerine doğru ilerlerken, kendisine kafası karışmış şekilde bakan "operatörler" Colin'in mevcudiyeti ile rahatlıyorlardı. Robot bir duygusal tatmin vızıltısı içinde onun yanı sıra uçuyor ve her aşamada yolu onun için kolaylaştırıyordu.

Binanın diğer tarafındaki alarmlar çalmaya başlamıştı. Belki bunun anlamı Van Harl'ı şimdiden bulmuş olmalarıydı ki, bu sorun yaratabilirdi. Ford, Harl kendine gelmeden Kolay Kimliği yeniden onun cebine döndürebilmeyi ümit ediyordu. Bu daha sonrasına ait bir sorundu ve şimdi bunu nasıl çözeceğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. Şu an bunu düşünmeyecekti. Küçük Colin'le gittiği her yerde, etrafını saran bir tatlılık ve hafiflik kozası ile sarmalanıyor, daha da önemlisi hevesli ve katılımcı asansörler ve olumlu biçimde işgüzar kapılarla karşılaşıyordu.

Ford ıslık bile çalmaya başlamıştı ki, bu belki de bir hataydı.

Islık çalan birini kimse sevmezdi, hele sonumuzu belirleyecek olan ilahi güçler hiç.

Bir sonraki kapı açılmamıştı.

Ve bu çok yazıktı, çünkü Ford'un esas hedefi bu kapıydı. Orda, önünde duruyor, gri ve kararlı bir şekilde ve

üzerinde şu kelimeleri taşıyordu:

GİRMEK YASAKTIR.

YETKİLİ PERSONELE BİLE.

BURADA BOŞUNA ZAMAN HARCİYORSUNUZ. HEMEN UZAKLAŞIN.

Colin binanın bu alt katlarında kapıların genellikle çok sevimsizleştğini bildirdi.

Şimdi yer seviyesinin on kat kadar altındaydılar. Burada havanın soğutulması gerekiyordu. Zevkli, çuval dokuması tarzındaki duvar döşemesi, yerini merhametsiz görünürlü, gri vidalı, çelik duvarlara bırakmıştı. Colin'in şahlanmış coşkusu bile bir çeşit zorlama neşeye dönüşmüştü. Yorulmaya başladığını söylüyordu. Buradaki kapılara bir parçacık olsun İyi huyluluk, yumuşaklık pompalayabilmeye çalışmak onun bütün enerjisini tüketiyordu. Ford kapıya bir tekme savurdu, kapı açıldı.

"Zevk ve acı karışımı," diye mırıldandı. "Her zaman işe yarar.

İçeri girdi, Colin de arkasından uçarak daldı. Zevk elektrotuna sıkıştırılmış o telle bile Colin'in şu anki mutluluğu bir çeşit asabi mutluluktı. İnip çıkarak etrafta biraz dolandı Oda küçük, gri ve mırıltı doluydu.

Burası Rehberin sinir sistemi merkeziydi Duvarlara dizilmiş olan bilgisayarlar Rehberin tüm etkinliklerine açılan birer pencereydiler. Galaksinin her köşesinde bulunan ve yerinde araştırma yapan görevliler raporlarını editör yardımcılarının ofislerine Sub-Eta yayını aracılığıyla direk olarak gönderiyorlardı. Gönderilenlerin içindeki bütün ilginç kısımlar, editör yardımcılarını dışarıda yemekte oldukları için sekreterler tarafından bu ofislerde kesilerek çıkarılırdı. Kalan kopya binanın diğer kısmına -yani 'H harfinin diğer bacağına- gönderilirdi. Bu kısım hukuk bölümüydü. Hukuk bölümü kalanlar içinde hala iyiye yakın bir şeyler varsa, onları da çıkarır ve geriye kalanı, yine yemekte olan baş editörlerin odasına postalardı. Böylece baş editör sekreterleri gönderilenleri okur, aptalca bulur ve kalan ne varsa onun da çoğunu makaslardı. Editörlerden herhangi biri sonunda yalpalayarak yemekten döndüğünde haykırmaya başlardı "X'in gönderdiği bu berbat şey de ne? -burada X bahsi geçen bölge araştırmacısının adı yerine kullanılmıştır.- Lanet olası Galaksinin bir ucundan göndere göndere bunu mu göndermiş? Üç yörünge dönemi zamanın tümünü lanet olası Gagrakacka Maden Bölgesinde geçirip de, orada bütün olan bitene rağmen, bize gönderebileceği en iyi şey bu anemik saçmalık olan bir adama para ödemenin alemi ne? Kesin harcırahını."

"Bu kopyayı ne yapalım?" diye sorardı sekreter.

"Ah, yayınlayın elbette. Yayınlanacak bir şeyler de olması gerek değil mi? Benim başım ağrıyor. Eve gidiyorum."

Böylece düzeltilmiş kopya son bir kesim için hukuk bölümüne gider, sonra tekrar buraya gönderilerek Sub-Eta yayını aracılığıyla Galaksinin herhangi bir yerinden anında elde edilebilecek bir bilgi şeklinde yayına, girerdi. Bu işlem odanın sağ tarafındaki terminaller tarafından kontrol edilir ve yönetilirdi.

Bu arada, araştırmacının harcırahını kesme emri de sağ köşeye sıkıştırılmış olan bilgisayara iletilirdi. İşte Ford'un aceleyle yanına gittiği terminal bu terminaldi.

(Eğer bunu Dünya Gezegeni üzerinde bir yerde okuyorsanız, o halde:

Şansınız açık olsun. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz yığınla şey var. Ama bu durumda olan yalnız siz değilsiniz. Ancak, özel olarak sizin için, böyle hiçbir şey bilmemenin sonuçları iyice ürkütücü olacaktır. Ama, hey, kurabiyeyi ezip, un ufak etmenin yolu da budur, değil mi?

Sakın bir bilgisayar terminalinin ne olduğunu bildiğinizi falan sanmayın.

Bir bilgisayar terminali, önünde bir yazı makinesi bulunan ve metalik sesler çıkaran eski bir televizyon ekranı değildir. O önünde akıl ve vücudun evrenle bağlantı kurabildiği ve evrenin parçalarını yerinden kıpırdatabildiği bir iletişim aracıdır.)

Ford aceleyle terminale yaklaştı, önüne oturdu ve hızla onun evrenine daldı.

Bu, bildiği normal evren değildi. Burası birbiri içine geçmiş, adeta birbirini sarmalayan dünyaların, vahşi coğrafi şekilleri yüksek dağ zirvelerinin, yürek donduran derin vadilerin, deniz atları üzerinden yansıyan yakamozların, tehlikeli ürkütücü çatlakların, sessizce nefes alan, kabaran okyanusların bulunduğu, uçsuz bucaksız, içinden çıkılması güç, dipsiz fırtınalarla savrulan bir evrendi.

Kendisini toparlayabilmek için bir an hareketsiz kaldı. Sonra nefesini kontrol altına aldı, gözlerini kapadı ve yeniden açtı.

Demek muhasebecilerin vakitlerini harcadıkları yer burasıydı. Açıkça anlaşıyordu ki, işleri görünenin çok ötesindeydi. Gördüklerinin şişip büyüyerek etrafını sarmalamaya ve kendisini ele geçirmeye kalkışmaması için çaba göstererek, dikkate etrafına bakındı.

Bu evrende yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu. Bu evrenin boyutlarının sınırını ya da davranış biçimlerini düzenleyen fizik kurallarını da bilmiyordu. Ama içgüdüler ona tespit edebileceği en göze çarpıcı özelliği aramasını ve onu hedef almasını söylüyordu. Belirlenemez bir uzaklıkta -bir mil mi, bir milyon mil mi, yoksa gözünün önündeki bir zerre kadar ötede mi belli değildi- gökyüzünü bir baştan bir başa kaplayan, şaşırtıcı yükseklikte bir tepe vardı. Gökyüzüne doğru tırmandıkça tırmanıyor, çiçeklenen aigretler¹, agglomeretler² ve arsimandritlerle³ birlikte tüm ufku kaplıyordu.

Tozu dumana katarak, bin bir güçlkle zirveye doğru ilerledi. Ölçülemeyecek kadar anlamsızca uzun bir sürenin sonunda, ona ulaştı.

Kollarını açtı ve kaba saba yumrular ve çukurlarla dolu yüzeyine sımsıkı tutunarak, ona yapıştı. Kendini güvende hisseder hissetmez aşağı bir göz atmak gibi iğrenç bir yanlışlık yaptı.

Karmaşa içinde, düşe kalka tırmanırken, aşağıdaki uzaklık onu ciddi bir şekilde rahatsız etmemişti. Oysa şimdi sımsıkı tutunduğu bu yerdeki: yükseklik yüreğini soldurup beynini çarpıtmaya yetiyordu Parmakları acıyla gerilmekten bembeyaz kesilmişti. Dişleri, kontrolü dışında gıcırdayıp takırdıyordu. İç bulantısının insanın içini didik didik eden dalgalanmaları yüzünden gözler yuvalarından fırlamıştı.

Son derece güçlü bir inanç ve istekle ellerin bıraktı ve onu itti.

Aşağılara düşmeden, havada süzüldüğünü hissetti. Uzaklaşarak ve sonra içgüdüünün tersine, yukarı doğru. Ve daha da yukarı doğru.

Omuzlarını geriye attı, kollarını iki yana indirdi, yukarı doğru bakarak kendisinin yükseklerle, daha yükseklerle doğru çekilmesine izin verdi.

Yavaş yavaş nefesini kontrol altına aldı. Kendi kendine ve durmadan, içinde bulunduğu durumun, bir dünyanın grafik olarak resmedilmiş halinden başka bir şey olmadığını tekrarlıyordu. Sanal bir dünyaydı bu. Öykünmüş bir gerçek. İsteddiği anda buradan sıyrılıp, çıkabilirdi.

Ve sıyrılıp çıktı da.

Kendisini bir bilgisayar terminalinin önünde mavi, deri taklidi bir döner ofis sandalyesinde oturur buldu.

Rahatladı.

Baş döndürücü darlıkta bir çıkıntının kenarına tünemiş olan imkansız yükseklikteki bir tepenin yüzeyinde tutunmaya çalışıyordu.

Onu ürküten yalnızca yerin o kadar aşağılarda kalmış olması değildi -şu dalgalanma ve sarsıntının da durmasını itiyordu.

Yakalayabilmesi şarttı. Kayanın duvarını değil- kaya parçası bir hayaldi. Durumun kontrolünü yakalayabilmesi gerekiyordu, içinde olduğu fiziki dünyadan kendisini duygusal olarak soyutlarken, bir yandan da ona bakmayı sürdürebilmeliydi.

İçeri doğru sıkıca tutundu ve sonra bir yandan kayanın yüzeyini bırakırken, bir yandan da bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Kendine oraya doğru dürüst ve rahatça oturma fırsatı tanıdı. Sonra etrafına bakındı. Artık düzenli nefes almaya başlamış, sakinleşmiş, tekrar kontrolü ele geçirmişti.

Rehberin finans sisteminin dört boyutlu bir topolojik modelinin içinde bulunmaktaydı.

Kısa bir süre sonra bir şeyler veya birileri bunun nedenini öğrenmek isteyecekti.

İşte geliyorlardı.

Sanal boşluğun içinden, süzülerek kendisine doğru gelmekte olan kaba ve sert bakışlı, küçük sivri kafalı, kalem bıyıklı yaratıklardan oluşan ufak bir sürü ile onların kim olduğunu, orada ne yaptığını, yetkisinin ne olduğunu, kendisini yetkilendiren ajanın yetkisinin ne olduğunu, bacağının içten içe ölçüsünün kaç olduğunu ve bunun gibi daha bir sürü şeyi öğrenmek isteyen huysuz ve titiz soruları gelmekteydi. Lazer ışınları, süpermarkette fiyatı tespit edilmeye çalışılan bir kutu bisküviymişçesine bütün vücudu üzerinde yanıp sönüyordu. O an için, ağır lazer silahları henüz yedekte tutulmaktaydı. Bütün bunların sanal boşlukta geçiyor olması hiç önemli değildi. Çünkü sanal boşlukta,

sanal bir lazer silahı ile gelen sanal bir ölüm, en az gerçeği kadar etkileyiciydi ve bunun sebebi de insanın kendisini ne kadar ölmüş hissediyorsa o oranda ölmüş olacaktı. Lazer okuyucular Ford'un parmak izleri, göz retinası, saç çizgisinin bittiği yerdeki hücre modeli üzerinde yanıp söndükçe huzursuzlaşıyorlardı. Buldukları şeylerden hiç de hoşnut sayılmazlardı. Son derece kişisel ve cüretkar sorulardan oluşan laf kalabalıkları ve tiz çığlıkların tonu gittikçe yükseliyordu. Nefesini tutup çok yavaş bir sesle dualar mırıldanırken, operasyonlarda kullanılan küçük bir çelik törpüsü de ensesine doğru yaklaşıyordu. Ford tam o sırada Vann Harl'ın Kolay Kimlik kartını cebinden çıkararak onlara doğru salladı.

O anda tüm lazerler küçük karta çevrildi ve onun üzerinde bir öne bir arkaya gezinmeye, onu incelemeye ve her molekülünü okumaya başladı.

Sonra aynı şekilde aniden lazerler durdu.

Küçük sanal müfettişler sürüsünün tamamı dikkat kesildi.

"Sizi görmek ne güzel, Mr. Harl," dediler yapmacık bir kibarlıkla ve hep birlikte. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mıydı?"

Ford yavaş ve hınzır bir gülücükle gülümsedi.

"Biliyor musunuz," dedi "sanırım, var?"

* * *

Beş dakika sonra oradan çıkmıştı.

İşi gerçekleştirmek otuz saniye, izleri kapatmak ise üç dakika otuz saniye sürmüştü.

Sanal yapı içinde istediği her şeyi yapabiliyordu, yani hemen hemen. Tüm organizasyonun mülkiyetini kendi üzerine çevirebilirdi. Örneğin, ama bunun fark edilmeden sürebileceğinden şüpheliydi. Zaten böyle bir şey de istemiyordu. Kapsamlı ve zaman tüketici sahtekarlık soruşturmalarını ve hapiste geçebilecek hatırı sayılır bir zamanı bir tarafa bırakacak bile olsa, bu, en azından, sorumluluk ve ofiste gece geç vakitlere kadar çalışmak anlamına gelirdi. Onun istediği ise bilgisayardan başka kimselerin fark etmeyeceği bir şeydi: otuz saniye süren kısım bu olmuştu.

Üç dakika otuz saniye alan şey ise, bilgisayarı bir şey fark ettiğini fark etmeyecek şekilde programlamak olmuştu.

Bilgisayarın Ford'un neler çevirdiğini bilmemeyi istemesi gerekiyordu. Ford, ancak bundan sonra, bilgisayarın kendisine düzenli olarak ulaşan bilgiler karşısında bilgisayarın kendi savunmasını harekete geçirmesine izin verebilirdi. Bu, daha önceden aslında son derece normal olan kişilerde, bu kişiler yüksek politik görevlere

getirildikleri zaman ortaya çıkan saykotik zihinsel engellemelerin incelenmesi ve bu oluşumun tersinden yola çıkılmasıyla geliştirilen bir teknik bir yöntemdi.

Kalan bir dakika bilgisayar sisteminin de zaten bir belleksel engelleme programına sahip olduğunu keşfetmekle geçti. Hem de büyük bir programa.

O sırada, kendisi de, böyle bir belleksel engel programı oluşturmaya çalışmakla meşgul olmasa idi, bunu hiçbir zaman fark edemeyecekti. Tam da kendi programını yüklemeyi düşündüğü yerlerde, bir dizi düzgün ve akla yakın yadsıma işlemi ve saptırıcı yan düzenleme ile karşılaşmıştı, bilgisayar bunlarla ilgili her türlü bilgiyi yadsımış ve tabii ki daha sonra da, yadsınacak herhangi bir bilgi olduğunu bile kabul etmeyi reddetmişti. Bu öylesine inandırıcıydı ki, Ford bile kendisinin bir yanlış yapmış olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bundan çok etkilenmişti.

Hatta öyle etkilenmişti ki kendi programladığı belleksel engel işlemlerini yüklemeye bile gerek duymamış, yalnızca orada zaten mevcut bulunan ve sorgulandıkları zaman, kendi kendilerine başvuran engellere gönderiler yapmıştı o kadar.

Hemen ardından, kendi programladığı küçük şifre kodlarını kontrol edip, varsa yanlışlarını düzeltmeye niyetlendiyse de, orada olmadıklarını fark etmişti. Bir yandan küfrederek, her yerde onları aramış, ama hiçbirinin izine rastlayamamıştı.

Tam hepsini yeni baştan yüklemeye niyetlenmişti ki, onları bulamamasının sebebinin programın şimdiden çalışmaya başlamış olması olduğunu fark etti

Hoşnut bir şekilde sıırttı.

Bilgisayardaki diğer belleksel engelin ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama hiç de yadırganmayacak biçimde bunu önlemek için de bir başka belleksel engel bulunduğunu gördü. Hatta artık onunla ilgili bir tek iz bile bulması mümkün değildi, program öylesine mükemmeldi. Yoksa öyle bir şey yoktu da ben mi hayal ediyordum diye düşündü. Bunun binada bulunan bir şeyle ve 13 rakamı ile bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Bir iki deneme yaptı. Evet, anlaşılan gerçekten de bu yalnızca kendi kendine hayal ettiği bir şeydi

* * *

Dolambaçlı yollar için hiç vakti yoktu artık. Genel bir güvenlik alarımının uygulanmakta olduğu çok açıktı. Ford asansörle zemin kata çıkarak oradan ekspres asansöre geçti. Kaybolduğu anlaşılmadan Kolay Kimliği bir şekilde Harl'ın cebine geri götürmesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını ise bilmiyordu.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve itici görünüşlü silahlarını sallayarak, dimdik onu beklemekte olan bir manga güvenlik görevlisi belirdi.

Ford'a asansörden çıkmasını emrettiler.

Omuz silkerek söyleneni yaptı.

Onu kabaca iterek hep birlikte asansöre bindiler ve Ford'u arama çalışmalarına alt katlarda devam etmek üzere aşağı indiler

Bu eğlenceliydi diye düşündü Ford, Colin'e dostça bir şaplak indirirken Colin o güne kadar rastladığı gerçekten faydalı ilk robot olmuştu. Kendisinin hemen önünde, havada, heyecanlı bir neşe dalgası içinde bir yandan öbür yana sallanıp duruyordu Ford ona bir köpek ismi vermiş olmaktan memnundu.

Bu noktada işin ucunu bırakıp iyi şeylerin olmasını beklemeye çoktan meyilliydi ama en iyi şeyin, Harl'ın Kolay Kimliğinin kaybolduğunu fark etmemesi olduğunu da biliyordu.

Onu bir şekilde gizlice geri götürmesi gerekiyordu.

Ekspres asansörlere ulaştılar.

"Selam" dedi içine girdikleri asansör.

"Selam" diye cevapladı Ford.

"Sizi bugün nereye götürebilirim arkadaşlar?"

"23. kata," dedi Ford.

"Bu kat bugünün popüler katı gibi görünüyor."

"Hmm, diye düşündü Ford, bu duyduklarını hiç beğenmeyerek. Asansörün ışıklı levhası yirmi üçüncü katı aydınlattı ve yukarı doğru çıkmaya haşladı. Işıklı gösterge levhasında bir şey Ford'un aklını kurcalamış ama bunun ne olduğunu anlayamamış, sonra da unutmuştu. Gittiği katın popüler olduğu fikri onu daha çok ilgilendiriyordu şimdi. Orada yukarda olan her ne ise onunla nasıl başa çıkabileceğini gerçekten düşünmemişti, çünkü orada neyle karşılaşacağı ile ilgili en küçük bir fikri yoktu. Her ne ise onu göğüslemek zorundaydı.

İşte gelmişlerdi.

Kapılar kayarak açıldı.

Uğursuz bir sessizlik vardı.

Boş bir koridor.

Harl'ın ofisinin kapısı oradaydı ve etrafı ince bir toz tabakası ile kaplıydı. Ford bu tabakanın tahtanın içinden dışarı fırlamış milyonlarca minik moleküler robottan oluştuğunu, bunların birbirlerini oluşturduktan sonra kapıyı yeniden inşa etliklerini, birbirlerinden ayrıldıktan sonra yine tahtanın içine girerek yeniden hasar oluşmasını

beklediklerini biliyordu. Ford Böyle bir yaşamın nasıl bir şey olacağını merak etti. Ama bu merakı uzun sürmedi, çünkü o dakikada kendi yaşamının nasıl olduğu ile daha çok ilgileniyordu.

Derin bir nefes aldı ve kaçışına başladı.

Arthur kendini biraz şaşkın hissediyordu. Kendi kendine, bir Galaksi dolusu şeye sahipken iki şeyin eksikliğinden şikayet etmesinin akılsızlık olup olmadığını soruyordu: üzerinde doğmuş olduğu dünya ve sevdiği kadın.

Yazıklar olsun, lanetler olsun, diye düşündü ve kendisine yol gösterilmesine ve öğütlerde bulunulmasına ihtiyaç hissetti. Bu yüzden Otostopçunun Galaksi Rehberine başvurdu. "REHBERLİK" bölümüne baktı, orada "bakınız ÖĞÜTLER bölümü" yazmaktaydı. Bunun üzerine "ÖĞÜTLER" bölümünü açtı, orada da "bakınız REHBERLİK" yazısı ile karşılaştı. Son zamanlarda buna benzer pek çok şey oluyordu ve Arthur rehberin aslında söylenildiği kadar da işe yarar bir şey olup olmadığından pek emin değildi.

Galaksinin uzak Doğu Bölgelerine, sağduyu ve gerçeğin bulunduğu söylandığı yerlere doğru yöneldi. Özellikle de Hawahus gezegenine doğru. Bu gezegen kahinler ve gaipen haberler veren din adamları ile falcılar ve üstelik pizzacı dükkanları ile doluydu, çünkü bu mistik yeteneklerin çoğu kendileri için yemek pişirmekten acizdiler. Bununla birlikte gezegenin üzerine bir bela çökmüşe benziyordu. Arthur köyün önemli kahinlerinin yaşadığı caddelerde dolanırken havada bir çeşit ümitsizlik kokusu vardı. İşini tasfiye ettiği açıkça belli, bezgin bir hava içindeki kahinle karşılaşınca ona neler olup bittiğini sordu.

"Artık kimse bize ihtiyaç duymuyor," dedi kahin huysuz bir sesle. Bir taraftan da barakasının penceresini kapamaya çalıştığı bir tahta parçasına çivi çakmaya başlamıştı.

"Oh, öyle mi? Neden ama?"

"Şu tahtanın ucunu tut da göstereyim."

Arthur tahtanın çivilenmemiş ucunu tutarken yaslı kahin barakanın içine daldı ve bir iki dakika sonra elinde küçük bir Sub-Eta radyo ile geri döndü. Açtı, biraz kanalları ile oynadı ve onu üzerinde oturup kehanetlerde de bulunduğu tahta sıranın üzerine bıraktı. Sonra yeniden tahtayı eline aldı ve çakmaya devam etti.

Arthur oturup radyoyu dinlemeye başladı

"...doğrulayacaktır," diyordu radyo.

"Yarın," diye devam ediyordu, "'Poffa Vigus Başkan Yardımcısı Roopy Ga Stip, Başkanlık için adaylığını koyacağını açıklayacak, Yarın yapacağı konuşmada..."

"Bir başka kanal bul." dedi kahin. Arthur ayar düğmesi ile oynadı.

"...yorum yapmayı reddetti " diyordu bir ses. "Gelecek hafta Zabush bölgesindeki işsiz sayısının," diye devam etti, 'kayıtların başladığından bu yana elde edilen en yüksek rakam olması bekleniyor. Gelecek ay yayınlanacak bir raporda "

"Bir tane daha bul." diye hırladı kahin, kızgın bir sesle. Arthur düğmeyle tekrar oynadı.

"...kategorik olarak reddedilmektedir," diyordu kanal. "Soofling Hanedanından Prens Gid ile, Raui Alpha'dan Prenses Hooli 'nin gelecek ay yapılacak olan düğün törenleri Bjany Sınırları içinde şimdiye kadar yaşanan en gösterişli seremoni olacak.

Muhabirimiz Trillian Astra şu anda orada ve bu haberi kendisinden dinliyoruz."

Arthur gözlerini kırıştırdı.

Radyodan tezahürat yapan kalabalıkların sesi ve bandonun gürültüsü döküldü. Çok tanıdık bir ses, "Evet, Krart, gelecek ayın ortasında burada görülen manzara kelimenin tam anlamı ile inanılmaz. Pırıl pırıl görüntüsüyle Prenses Hooli..."

Kahin sıranın üzerindeki radyoyu elinin tersiyle itip tozlu döşemeye fırlattı. Radyo, bet sesli bir tavuk gibi gıdıkladı.

"Neyle yetinmemiz gerektiğini görüyor musun?" diye homurdandı kahin... "Tut şunu. Hayır onu değil. Öyle değil. Bu tarafı yukarı doğru. Diğer tarafı, sersem şey."

"Seni dinliyordum," diye sızlandı Arthur, elindeki çekice çaresizce sarılarak.

"Herkes dinliyor. Bu yerin böyle hayaletler şehrine dönmesinin sebebi de o zaten," diyerek toprağa tükürdü.

"Hayır, demek istiyorum ki, o ses tanıdığım birine benziyor."

"Prenses Hooli mi? Eğer durup da Prenses Hooli' yi tanıyan herkese merhaba demek zorunda olsaydım yeni bir çift ciğere ihtiyacım olurdu."

"Prensesi değil," dedi Arthur. 'Muhabiri. Adı Trillian Astra soyadını nereden aldığını bilmiyorum. Kendisi benim gezegenimden."

"Oh, o bu günlerde her yerde Büyük Yeşil Pençeye şükürler olsun, buradan üç boyutlu TV istasyonlarını alamıyoruz. Ama onun sesini radyoda duyabilirsin. Uzay / zaman boşluğunda oradan oraya gezip tozuyor Bir yere yerleşmeye ve kendisine dengeli, sakın bir çağ bulmaya çalışıyor bu genç bayan. Bunun sonu hüsrana olacak. Belki de oldu bile." Çekicini savurdu ve parmağını oldukça kötü bir şekilde incitti. Bir sürü dilden lanetler yağdırmaya başladı.

* * *

Kehanetler köyü de bundan iyi durumda değildi.

Ona, iyi bir kehanet istiyorsa, gitmesi gereken yerin, kehanette bulunan diğer rahiplerin de başvurduğu bu rahip olduğu söylenmişti. Ama o dükkanını kapatmıştı. Girişteki yazıda şöyle diyordu: "Artık bir şey bilmiyorum. Bitişik kapıyı deneyin. Bu yalnızca bir öneri olup, resmi kehanetsel bir tavsife değildi.

"Bitişik kapı" birkaç yüz metre ötedeki mağara idi ve Arthur oraya doğru yürüdü.

Üzerinde dövme tenekeden yapılma bir çömleğin asılı olduğu küçük bir ateşten duman ve çömlekten de buhar yükselmekteydi. Çömlekten ayrıca çok kötü bir koku da geliyordu. En azından Arthur kokunun çömlekten geldiğini sanıyordu. Aslında, az ilerde çamaşır direklerine gerilmiş iplere güneşte kurumaları için, o yöreye has keçiyeye benzer yaratıkların mesaneleri asılmıştı, koku oradan da geliyor olabilirdi. Bundan başka insanı kuşkulandıracak kadar yakın bir mesafede bu keçiyeye benzer yöresel hayvanların terkedilmiş ve birbiri üzerine yığılmış cesetleri beklemekteydi ve koku buradan da geliyor olabilirdi.

Ama kokunun kaynağının bu ceset yığının başında durup sinekleri uzaklaştırmakla meşgul yaşlı kadın olması da çok muhtemeldi. Kadının ki ümitsiz bir işti. Çünkü sineklerin her biri kanatlı bir şişe tıpası boyutunda idi ve bunlarla savaşabilmek için kadıncağızın elinde yalnızca bir pinpon raketi vardı. Üstelik yarı kördü. Arada sırada, şans eseri, çılgın sallayışları sineklerden birine isabet ediyor, kulakları dolduran tok bir ses duyuluyor, sinek havada alabora olarak mağaranın girişinden bir kaç yüz metre ötedeki kayaya çarpıyordu

Kadının her hali, bu anın yaşamının tüm anlamı olduğunu belli ediyordu.

Bu egzotik gösteriyi biraz ötede durup kibar kibar, seyreden Arthur, sonunda hafif bir öksürükle onun dikkatini çekmeye çalıştı. Yumuşak öksürük, iyi niyetle düşünülmüştü ama ne yazık ki gerçekleşebilmesi için önce o vakte kadar solumakta olduğu yerel atmosferi daha fazla içine çekmesi gerekmişti. Bu boşuk bir öksürük krizine yol açıp Arthur'un gözyaşları içinde, boğulurcasına, kaya yüzeyine yığılmasına sebep oldu. Nefes alabilmek için çırpıyor ama aldığı her nefes daha da kötüleşmesini sağlıyordu. Kustu, tekrar neredeyse boğulur gibi oldu, kendi kusmuğu içinde yuvarlandı, Birkaç yüz metre yuvarlandı ve en sonunda dizleri ve eller üzerinde durmayı başararak bir parça taze havaya ulaşabilmek için nefes nefese emeklemeye başladı.

"Af edersiniz," dedi. Nefesi biraz yerine gelir gibi olmuştu.

"Ben gerçekten de son derece üzgünüm. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ve ..." Ümitsizce, mağaranın girişine yayılmış olan kendi kusmuğunu işaret etti.

"Ne diyebilirim?" dedi. "Ne söyleyebilirim ki?" Bu en azından kadının dikkatini çekmeye yaramıştı, Arthur'a doğru şüpheyle baktı, ama yarı kör olduğu için bulanık ve kayalık arazi içinde onu saptamakta güçlük çekti.

Arthur yardımcı olmak için elini salladı. "Merhaba!" diye seslendi. En sonunda kadın onu gördü, kendi; kendine homurdandı ve sinek avcılığına geri döndü Kadın raketi savurdukça yayılan hava akımlarından ürkütücü bir şekilde anlaşılabilceği gibi kötü kokunun ana kaynağı o idi. Kuruyan mesaneler, çürüyen leşler ve muzır çömlek de atmosferin oluşumuna pekala şiddetli katkılarda bulunuyor olabilirlerdi, ama esas koku kaynağı kadının kendisiydi.

Bir başka iyi vuruş daha yapmıştı. Sinek kayaya çarptı ve eğer kadın o uzaklıktan görebilseydi, tatmin edici bulacağı bir şekilde iç organlarını kayanın üzerine damla damla akıttı.

Huzursuz bir şekilde Arthur ayakları üzerinde doğruldu ve bir avuç çimle üstünü başını fırçalamaya başladı. Kendisini duyurabilmek için başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir yandan oradan uzaklaşıp gitmek istiyor, ama kadının evinin girişinde kendi kusmuğundan oluşmuş bir yığın bırakmak da içine sinmiyordu. Ne yapacağını düşünüyordu. Buralarda yetişen fırça gibi sert kuru otlardan toplamaya başladı. Bununla birlikte, temizlemek için kusmuğuna yaklaşacak olursa onu temizlemek yerine, çoğaltma ihtimalinden endişeleniyordu.

Tam kendi kendire yapılması gereken doğru hareketin ne olduğu konusunda tartışırken, kadının nihayet bir şeyler söylediğini fark etti.

"Af edersiniz, ne dediniz?" diye seslendi.

"Diyorum ki, size yardımcı olabilir miyim?" dedi kadın ince, kulak tırmalayan ama ancak duyulabilecek bir sesle.

"Eee, buraya tavsiyenizi sormaya geldim," diye seslendi Arthur. Kendini biraz saçmalıyor gibi hissediyordu Kadın miyop gözleri ile ona bakmak için Arthur'a doğru döndü, sonra tekrar önüne dönüp bir sineğe saldırdı ve kaçırdı.

"Neyle ilgili olarak?" diye sordu.

"Pardon?" dedi Arthur

"Neyle ilgili olarak diye sordum," dedi kadın adeta çığlık çığlığa.

"Yani her şey hakkında, genel tavsiyeler. Broşürde diyor ki..."

"Ha! Broşür!" diye tükürür gibi cevapladı kadın Artık raketini neredeyse rasgele savuruyor gibi gözüküyordu

Arthur cebinde buruşmuş broşürü aramaya koyuldu. Bunu niye yaptığını o da bilmiyordu. Kendisi onu zaten okumuştı, kadınınsa okumayı isteyeceğini pek sanmıyordu. Yine de bir iki dakika için kaş çatıp düşünceli düşünceli bakabileceği bir şey olsun diye broşürün kırıışıklarını düzeltti. Broşürdeki yazı Hawalion'un tarihi mistik sanatlarından, kehanette bulunma ve geleceği okumadan bahsediyor ve Haweion'da bulunabilecek yatak kapasitesini çılgınca abartıyordu. Arthur yanında hâlâ bir Otostopçunun Galaksi Rehberi taşıyordu, ama ona başvurduğunda yazıların gittikçe anlaşılması daha güç ve delice bir hale geldiğini ve içinde devamlı artan x'ler, j'ler ve &'ler olduğunu görüyordu. Bir yerlerde bir şeyler bozulmuştu. Bu bozukluk onun kendi ünitesinde miydi, yoksa Rehber organizasyonunun merkezinde biri ya da bir şey, korkunç bir hata mı yapıyordu yoksa kendisi yalnızca halüsinasyon mu görüyordu, bilmiyordu. Ama öyle veya böyle, Rehber eskisi kadar bile güvenmiyordu. Bunun anlamı Rehber hiç güvenmediği ve onu yalnızca bir kayanın üzerinde oturup sandviçini yerken bir şeylere bakmak için kullandığı idi.

Şimdi, kadın dönmüş ve yavaşça ona doğru ilerlemekteydi. Arthur çok fazla belli etmeden rüzgar yönünü kestirmeye çalıştı ve kadın yaklaştıkça çevrede bir dalgalanmanın olduğunu fark etti.

"Tavsiye," dedi kadın. "Tavsiye, öyle mi?"

"Ee, evet," dedi Arthur. "Evet, yani-"

Tekrar broşüre bakarak kaşlarını çattı. Sanki onu yanlış okumadığından ve yanlış bir gezegene falan gelmiş olma aptallığını yapmadığından emin olmaya çalışıyor gibiydi. Broşürde "Arkadaş canlısı yerliler tarihin bilgi ve aklını sizlerle paylaşmaktan zevk alacaktır. Onlarla birlikte geçmişin ve geleceğin baş döndürücü gizemine dalın!" yazılıydı. Bir takım kuponlar da vardı, ama Arthur onları kesmeyi veya herhangi birine vermeyi deneyemeyecek kadar çekingendi.

"Tavsiye, öyle mi?" dedi yaşlı kadın yeniden. "Yalnızca, genel anlamda tavsiyeler diyorsun Ne hakkında. Hayatını nasıl harcayacaksın falan, öyle şeyler mi?"

"Evet," dedi Arthur. "Öyle şeyler. Bazen, tam anlamıyla dürüst olduğum zaman, bir takım sorunlarla karşılaşıyorum." Ümitsizce, minik zıplama numaraları ile, yaşlı kadının rüzgarı dışında kalmaya çalışıyordu. Kadın aniden sert bir dönüş yapıp mağarasına doğru yönelerek onu şaşırttı.

"O halde bana fotokopi makinesi için yardım etmen gerekecek," dedi.

"Ne?" dedi Arthur.

"Fotokopi makinesi," diye tekrarladı kadın, sabırla. Onu dışarı çıkarabilmem için yardım etmen gerekecek. Güneş enerjisi ile çalışıyor. Ama kuşların üzerini pis-lememeleri için mağaranın içinde tutmak zorundayım."

"Anlıyorum," dedi Arthur.

"Yerinde olsam bir iki derin nefes alırdım," diye mırıldandı yaşlı kadın, bir taraftan mağara ağzının kasvetine doğru gürültülü adımlarla ilerlerken.

Arthur onun tavsiyesine uydu. Hatta neredeyse hiper ventilasyon yaptı. Hazır olduğunu hissedince nefesini tuttu ve kadını izledi.

Fotokopi makinesi tekerlekli bir masa üzerine yerleştirilmiş kocaman eski bir şeydi. Hemen orada mağaranın soluk gölgesinin içinde duruyordu. Tekerleklerin - inatçı bir ifadeyle- her biri başka yöne çevrilmişti. Zemin sert ve kayalıktı.

"Git ve dışarıda bir nefes al," dedi yaşlı kadın.

Bu şeyi itmeye çalışırken Arthur'un yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Rahatlayarak başını salladı. Kadın durumdan utanmıyorsa, diye karar vermişti, o da utanmayacaktı. Dışarı çıktı ve bir iki nefes alarak, bir iki itip kakma daha yapabilmek için tekrar içeri döndü. Makine sonunda dışarı çıkana kadar bunları birkaç kez daha tekrarlamak zorunda kaldı.

Güneş makinenin üzerine iniyordu. Yaşlı kadın yeniden mağaranın içinde kayboldu. Döndüğünde güneş enerjisi toplamak için makineye bağlayacağı bir takım metal paneller getirmişti.

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Güneş oldukça parlak ama gün puslu ve belirsizdi.

"Biraz zaman alacak," dedi kadın.

Arthur memnuniyetle bekleyeceğini söyledi.

Yaşlı kadın omuz silkti ve ayaklarını sürüyerek ateşe doğru yürüdü. Ateşin üzerinde, çömleğin içindekiler fokur fokur kaynamaktaydı. Kadın bir sopayla onları dürtükleyip, karıştırdı.

"Öğle yemeği için hiçbir şey istemeyecek misin?"

diye sordu Arthur'a

"Ben yedim teşekkür ederim," dedi Arthur. "Yok, gerçekten. Ben yedim."

"Yediğinden eminim," dedi yaşlı kadın. Önündeki çömleği sopayla karıştırmaya devam etti. Birkaç dakika sonra çömleğin içinden bir şey yakaladı, soğutmak için üfledikten sonra ağzına attı.

Bir süre düşünceli bir şekilde ağzındakini çiğnedi.

Sonra topallayarak, yavaşça ölmüş keçiye benzer şeylerin oluşturduğu yığına doğru ilerledi. Ağzındaki lokmayı yığının üzerine tükürdü. Sonra yine topallayarak çömleğin başına döndü. Onu asılı olduğu üç ayaklı şeyden indirmeye çalıştı.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Arthur, kibarca ayağa fırlayıp, o tarafa seğirterek. Birlikte çömleği asılı olduğu yerden indirdiler ve onu kadının mağarasından doğru uzanan hafif yokuştan, oldukça dik ama sığ bir su birikintisini çevreleyen fırça gibi sert ve budaklı ağaçların çizgisine doğru beceriksizce taşıdılar Birikintiden iç bulandırıcı başka bir koku serisi yükselmekteydi.

"Hazır mısınız?" diye sordu yaşlı kadın.

"Evet..." dedi Arthur, ne için olduğunu bilmeden."

"Bir," dedi yaşlı kadın.

"İki," dedi.

"Üç" diye ekledi.

Arthur tam zamanında kadının ne yapmaya niyetlendiğini fark etti. Birlikte çömleğin içindekileri su birikintisine boca ettiler.

Bir saat kadar süren iletişimsiz bir sessizlikten sonra, yaşlı kadın güneş panellerinin artık fotokopi makinesini çalıştıracak yeterlikte güneş ışığı emdiğine karar verdi ve mağarasının içinde kaybolarak bir şeyler aramaya koyuldu Sonunda elinde birkaç tomar kağıtla dışarı çıktı ve onları makineye vermeye başladı.

Çıkan kopyaları Arthur'un eline tutuşturdu.

"Bunlar, ee, bunlar sizin tavsiyeleriniz öyle mi?" dedi Arthur, pek de emin olmadan sayfaları karıştırırken.

"Hayır," dedi yaşlı kadın. "Bu benim hayat hikayem. Anlıyor musun, bir kişinin yapabileceği tavsiyelerin o vakte kadar sürdüğü yaşamla bağlantılı olarak değerlendirilmesi gerekir. Bu kağıtları incelerken, daha belirgin olmaları için vermiş olduğum tüm kararların altlarını çizdiğimi göreceksin. Hepsi endekslenmiş, aynı konular birbirleriyle çaprazlama olarak ilişkilendirilmiştir. Anlıyorsun değil mi? Sana bütün söyleyebileceğim, eğer benimkilerin tamamen zıddı olan kararlar alacak olursan, o zaman belki senin sonun..." durakladı, ciğerlerini iyi bir çığlık için doldurdu "... benimki gibi böyle pis kokulu t mağarada bitmez!"

Pinpon raketini yakaladı, kollarını sıvadı, ölü keçiye benzeyen şeylerin oluşturduğu yığına doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Eski yerine oturup gayretli ve canlı bir şekilde sinekleri avlamaya başladı.

* * *

Arthur'un ziyaret ettiği son köyün tamamı son derece yüksek direklerden oluşmaktaydı. Öyle yüksekler ki, yerden bakıldığında üzerlerinde ne olduğunu anlamak bile imkansızdı ve Arthur, üzerinde kuş pislikleri ile dolu bir platformdan başka bir şey olanına rastlayana kadar üç tanesine tırmanmak zorunda kalmıştı.

Kolay iş değildi bu. Direklerin tepesine, gövdelere çakılmış ve spiral şeklinde dönerek yükselen çıkıntılara basarak tırmanıyordunuz. Arthur kadar azimli olmayan turistlerin çoğu birkaç kare resim çekip hemen ardından, inzivadaki keşişlerin önünde yiyebilecekleri bir sürü yapışkan ve tatlı çikolatalı kek bulabilecekleri en yakındaki Bar&Barbekü' ye giderdi. Ama daha çok bu yüzden keşişlerin çoğu artık burayı terk etmişti. Hatta çoğu Galaksinin Güney Batı kanadındaki daha etkili dünyalarda zengin terapi merkezleri açmışlardı. Buralarda yaşam on- yedi milyon kez daha kolaydı ve çikolatalar tek kelime ile muhteşemdi. Yapılan bir araştırma keşişin, keşiş olmadan önce çikolatayı tanımadığını ortaya çıkarmıştı. Terapi merkezlerine gelen müşterilerin çoğu ise bunun fazlasıyla farkındaydılar.

Üçüncü direğin tepesinde Arthur biraz nefeslenmek için durdu. Çok terlemiş ve nefessiz kalmıştı, çünkü her bir direk 150-200 metre yüksekliğindeydi. Dünya etrafında bir anafor gibi dönüyor, ama bu Arthur'u pek endişelendirmiyordu. Biliyordu ki, mantiken Stavromula Beta'ya gitmeden (Bakınız Yaşam, Evren ve Her şey, Bölüm 18) ölemezdi. Bu yüzden çok büyük kişisel tehlikelere karşı bile tasasız bir yaklaşım tarzı geliştirebilmeyi başarmıştı. Havada yüz elli metre yükseklikte bir direğin tepesine tünediği için biraz başı dönüyordu ama bir sandviç yiyerek bununla da başa çıkabilmişti. Tam kahin kadının hayat hikayesinin yazılı olduğu fotokopiyi okumaya başlıyordu ki arkasından gelen hafif bir öksürük sesiyle irkildi. Öylesine ani bir döndü ki elindeki sandviçini düşürdü. Sandviç havada aşağı doğru çevrilmiş olarak yere ulaştığında epeyce küçülmüştü.

Arthur'un yüz metre kadar aşağısında bir başka direk vardı ve üç düzine kadar direğin oluşturduğu seyrek orman içinde tepesinde biri bulunan tek direkti. Bu direk, kafası kaşlarını çatmasına neden olan derin düşüncelerle meşgul gibi görünen yaşlı bir adam tarafından işgal edilmişti. "Af edersiniz," dedi Arthur. Adam onu görmezlikten geldi. Belki de onu işitemiyordu. Etrafta dolanan hafif bir rüzgar vardı. Arthur'un öksürüğü işitebilmesi tamamen şans eseri idi.

"Heey?" diye seslen Arthur, "Heey!"

Adam sonunda bakışlarını onun tarafına çevirdi. Arthur'u görmekten şaşırılmış gibiydi. Arthur ise onun kendisini görmekten şaşkın ve mutlu mu yoksa yalnızca şaşkın mı olduğunu çıkartamıyordu.

"Açık mısınız?" diye seslendi Arthur.

Adam anlamayarak kaşlarını çattı. Arthur onun anlamadığını mı yoksa işitmediğini mi anlayamıyordu.

"Size bir uğrayacağım," diye seslendi Arthur. "Bir yere gitmeyin."

Küçük platformdan dönerek inen çıkıntılara basarak aceleyle aşağı indiğinde başı sersem gibi olmuştu. Üzerindeki platformda yaşlı adamın oturduğu direğe doğru yönelmek üzereyken, birden yön duygusunu kaybettiğini ve adamın hangi direkte oturduğunu kestiremediğini fark etti. Bir işaret bulabilmek için etrafına bakındı ve doğru direğin hangisini olduğunu tespit etti. Ona tırmandı. Ama bu o direk değildi

"Lanet olsun," diye söylendi.

"Af edersin!" diye seslendi yaşlı adama. Şimdi tam önünde ve 12 metre kadar ötesindeydi. "Kayboldum. Bir dakikaya kadar yanınızdayım." Tekrar aşağı indi. Ter içinde ve endişeliydi.

Terleyerek ve nefes nefese bu kez kesinlikle doğru direk olduğundan emin olduğu direğin tepesine ulaştığında Arthur adamın kendisiyle bir şekilde dalga geçmekte olduğunu fark etti.

"Ne istiyorsun?" diye ters bir şekilde bağırdı yaşlı adam Arthur'a. Şimdi Arthur'un sandviçini yerken oturduğu direğin tepesinde oturmaktaydı.

"Oraya nasıl geçtiniz?" diye seslendi Arthur şaşkınlık içinde.

"Benim bir direğin tepesinde oturup çözebilmek için kırk baharımı, yazımı, sonbaharımı harcadığım şeyi sana söyleyivereceğimi mi sanıyorsun yani?"

"Ya kışlardan ne haber

"Ne olmuş kışlara?"

"Kışın direğin tepesinde oturmuyor musunuz"

"Hayatımın çoğunu bir direğin tepesinde geçiriyor olmam ille de salağın biri olmamamı gerektirmez. Kışın güneye giderim. Orada sahilde evim var. Onun bacasında otururum."

"Bir yolcuya verecek nasihatleriniz var mı?"

"Evet. Sahilde bir ev al."

"Anlıyorum."

Adam sıcak, kuru, fırça gibi sert araziye bir bakış attı. Arthur buradan yaşlı kadını uzakta sinekleri vurabilmek için aşağı yukarı sıçrayarak dans eden küçük bir benek olarak görüyordu.

"Onu görüyor musun?" diye seslendi yaşlı adam, aniden.

"Evet," dedi Arthur. "Aslında kendisine danışmaktan geliyorum."

"Hiçbir şey bilmez o. Ben sahildeki evi o geri çevirdiği için aldım. Sana ne nasihatte bulundu."

"O ne yaptıysa onun tersini yapmamı söyledi."

"Bir başka deyişle, sahilde bir ev almanı söyledi."

"Sanırım," dedi Arthur. "Eh, belki de bir tane alırım."

"Hımm."

Ufuk kötü kokulu bir sıcaklık dalgası içinde yüzmekteydi.

"Başka bir nasihatınız var mı?" diye sordu Arthur. "Emlak alımı dışında"

"Bir yazlık ev almak demek yalnızca bir emlak işi değildir. O bir ruh halidir." dedi adam.

Dönüp Arthur'a baktı. Gariptir ama adamın yüzü şimdi yalnızca bir iki metre uzaklıktaydı. Bir yandan tamamen normal gibi görünüyor öte yandan, vücudu bacak bacak üstüne atmış 120 metre ötedeki bir direğin üzerinde otururken, yüzü Arthur'unkinden yalnızca bir metre ötede duruyordu. Kafasını hareket ettirmeden ve garip herhangi bir şey yapıyor görünmeden, ayağa kalktı ve bir başka direğin tepesine adımını attı. Arthur bu ya sıcaktan olmalı, diye düşündü, ya da boşluğun yaşlı adam için farklı bir anlamı vardı.

"Bir yazlık evin," dedi yaşlı adam, "sahilde olması bile gerekmez. Ama en iyileri öyledir. Hepimiz, sınırlarda," diye devam etti "toplanmaktan hoşlanırsınız."

"Gerçekten mi?"

"Karin suyla buluştuğu sınırdadır. Toprağın havayla buluştuğu çizgide. Vücudun beyinle buluştuğu noktada. Uzayın zamanla karşılaştığı yerde. Bir tarafta olup diğer tarafa bakmayı severiz."

Arthur müthiş heyecanlanmıştı. Broşürde vaat edilen şeyler işte tam bunlardı. İşte Escher boşluk içinde hareket ediyor gibi görünen ve her şeyle ilgili olarak derin şeyler söyleyen bir adam bulmuştu.

Bununla birlikte sinir bozucu bir şeydi bu. Adam şimdi direğin tepesinden yere, yerden direğin tepesine adım atıyor, direktten direğe, bir ufuktan öbür ufka dolaşıyor ve geri dönüyordu.

Arthur'un evren boşluğunun canına okuyordu. "Lütfen durun artık!" dedi Arthur ansızın.

"Dayanamıyorsun, öyle mi?" dedi Adam. En küçük bir hareket yapmadan geri dönmüş, bacak bacak üstüne atmış varyette Arthur'dan yüz yirmi metre ötedeki direğin tepesinde oturuyordu. "Nasihat için bana geliyorsun, ama tanımlayamadığın şeylerle baş edemiyorsun."

"Hımm. O halde sana yalnızca, aslında zaten bildiğin bir şey söylemeliyiz, ama onu yeni bir haber gibi sunmalıyız, öyle mi? Eh, sanırım her zamanki gibi, iş iştir." İçini çekti ve gözlerini kısarak kederli bir ifadeyle uzaklara baktı.

"Nerelisin çocuğum "diye sordu sonra.

Arthur akıllı olmaya karar vermişti. Karşılaştığı herkes tarafından sersemin biri olarak algılanmaktan bıkmıştı. "Size bir şey söyleyeyim mi," dedi "Kehanetlerde bulunabilen sizsiniz. Neden siz bana söylemiyorsunuz bunu?"

Yaşlı adam yeniden içini çekti. "Ben yalnızca dedi," eli ile kafasının arkasını sıvazlayarak, "sohbet etmeye çalışıyordum."

Elini tekrar öne getirdiğinde yukarı doğru kalkmış parmağının ucunda dönüp durmakta olan bir Dünya bulunuyordu Yanılmış olmaya imkan yoktu. Onu tekrar yerine koydu. Arthur şaşkına dönmüştü.

"Siz nasıl-"

"Sana söyleyemem."

"Niçin? Bütün bu yolu bunun için geldim."

"Sen benim gördüğümü göremezsin, çünkü kendi gördüğünü görüyorsun. Benim bildiğimi bilemezsin, çünkü kendi bildiklerini biliyorsun Benim gördüklerim ve bildiklerim senin gördüklerin ve bildiklerine eklenemez çünkü aynı cinsten şeyler değildirler. Ne de senin gördüklerin ve bildiklerinle değiştirilebilirler, çünkü bu senin kendini değiştirmen anlamına gelecektir."

"Bekle bir dakika, bunu not edebilir miyim?" dedi Arthur heyecanla cebinde bir kalem bulmaya çalışırken.

"Uzay limanında bir kopyasını bulabilirsin," dedi yaşlı adam. "Raflar dolusu var bu laflardan."

"Oh," dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramış şekilde. "Peki - birazcık bana özel bir şeyiniz yok mu?"

"Herhangi bir şekilde gördüğün, yaşadığın veya duyduğun her şey sana özeldir. Kendi algılayış şeklinle kendine bir evren yaratırsın. Onun için evrende algıladığın her şey sana özeldir."

Arthur ona şüpheyle baktı. "Bunu da havalimanında bulabilir miyim?" diye sordu

"Bunu kendin anlamalısın." dedi yaşlı adam.

"Broşürde diyor ki," dedi Arthur, cebinden çıkarıp, tekrar ona bakarken, "özel bir duam olabilirmiş, özellikle bana ve ihtiyaçlarıma göre biçimlendirilmiş bir duam."

"Oh, tamam," dedi Yaşlı adam. "İşte sana bir dua. Kalemin var mı?"

"Evet," dedi Arthur.

"Şöyle başlıyor. Bir bakalım: 'Tanrım beni bilmem gerekmeyen şeyleri öğrenmekten korusun. Hatta beni bilmediğim şeyler olduğunu öğrenmekten de korusun. Öğrenmemeye karar verdiğim şeyler olduğunu öğrenmemeye karar verdiğimi bilmekten korusun. Amin.' İşte bu kadar. Aslında zaten içinden sessizce yalvardığın şeyler olduğuna göre bunu dışından da söylemenin hiç zararı yok."

"hımm," dedi Arthur, "Yani, teşekkür ederim..."

"Bununla birlikte yapılması gereken bir başka dua var, çok önemli," diye devam etti yaşlı adam, "onun için bunu da yazsan iyi olur."

"Tamam."

"Şöyle, 'Tanrım, tanrım, tanrım...' Ne olur ne olmaz bu kısmı da eklemelisin. Hiçbir zaman çok emin olamazsın. 'Tanrım, tanrım, tanrım. Beni yukarıdaki. duanın sonuçlarından korusun. Amin.' İşte bu kadar. Yaşamda insanların başına gelen şeylerin çoğu bu son kısmı kaçırmış olmaktan dolayı başlarına geliyor."

"Stavromula Beta diye bir yerden bahsedildiğini hiç duydunuz mu?" diye sordu Arthur.

"Hayır."

"Yine de, yardımlarınıza çok teşekkür ederim," dedi Arthur.

"Hiçbir şey değil.," dedi direğin üzerindeki adam ve kayboldu.

Ford baş editörün odasının kapısına bütün gücüyle yüklendi. Çerçeve parçalanıp, kendine bir kez daha yol verince, kolunu bacağını sımsıkı birbirine kenetleyerek bir top şeklini aldı ve döşemeyi bir baştan bir başa yuvarlanarak geçti. Gri buruşuk deriden yapılmış şık kanepenin olduğu yerde durdu ve stratejik operasyon üssünü kanepenin arkasına kurdu. Ya da en azından planı böyle yapmaktı.

Ne yazık ki gri buruşuk deriden yapılmış şık kanepesi orada değildi. Niçin, diye düşündü Ford, havada kendi etrafında dönüp, silkinip, yeniden bir topak haline gelip ve hızla seğirterek kendisini Harl'ın yazı masasının arkasına atarken. İnsanlardaki bu -beş dakikada bir ofislerinin dekorasyonunu değiştirmek gibi- aptalca takıntıların niye var olduğunu sordu kendi kendine. Örneğin, pekala da işe yarar bir durumdaki buruşuk gri deriden yapılmış şık bir kanepayı kaldırıp da yerine görünüşe göre küçük bir tanka benzeyen bir şeyi niçin koyarlar.

Peki Şu omzunda mobil roket atar bulunan adam da kimdi?

Merkez ofisten biri mi? Olamazdı. Çünkü merkez ofis burasıydı. En azından Rehberin merkez ofisi burasıydı. Bu Sonsuz Boyut Giriřimcilerinin nereden geldiğini Zarquon bilirdi. Derilerinin amuru andıran renginden ve dokusundan anlaşıldığı kadarıyla pek de güneşli bir yerden olmamalıydılar. Bunların hepsi çok yanlış diye dűřündű Ford. Rehberle ilişkisi olan herkes güneşli yerlerden geliyor olmalıydı.

O adamlardan çok sayıda vardı ortada. Üstelik hepsi de, bugűnűn etin ve karmařık iř yařantısında dahi, yűneticilerde gűrmeyi bekleyeceđinizden daha ađır řekilde silahlı idiler.

Dođaldır ki Ford burada bir sűrű tahmin yűrűtmekteydi. Bu kocaman, bođa boyunlu, çamura benzer adamların Sonsuz Boyut Giriřimleri ile bir řekilde bir iliřki içinde olduklarını dűřűnmesi, mantıklı bir tahmindir çünkü ellerindeki kalkanların űzerinde "Sonsuz Boyut Giriřimcilik" yazan logolar bulunuyordu. Yine de bunun bir iř toplantısı olmayabileceđi gibi rahatsız edici bir řűpheye kapılmıřtı Bu amur yűzlű yaratıkların kendisine bir yerden tanıdık geldikleri gibi bir bařka rahatsız edici hissi de vardı.

Tanıdık, ama kılık değiştirmiş bir tanıdıklık.

řimdi odada bulunduđu sűre neredeyse iki buçuk saniyeyi geçmiřti ve Ford artık iře yarar bir řeyler yapmaya bařlamanın zamanı geldiđini dűřündű. Bir rehin alabilirdi űrneđin. Bu iyi olurdu.

Vann Harl dűner koltuđunda oturmaktaydı. Panikle miř, sarsılmıř ve sararmıř bir gűrűntűsű vardı. Kafasının arkasına isabet eden o kűtű vuruřun dıřında, kűtű haberler de almıřa benziyordu Ford ayađa fırladı ve ellerini hızla onun űzerinde kenetledi. Ona sađlam bir kafakol çekme gűrűntűsű altında, Kolay Kimliđi gizlice Harl'ın iç cebine kaydırmaı bařardı.

Bingo! Yapmaya geldiği işi yapmıştı. şimdi yalnızca konuşarak buradan çıkması gerekiyordu.

"Pekala," dedi. "Ben..." durakladı.

Roketatarlı koca adam Ford Prefect'e dođru dűnműř ve silahının ucunu ona çeviriyordu. Ford bunun son derece sorumsuzca ve çılgın bir davranıř olduđunu dűřűnmeden edemedi.

"Ben..." diyerek yeniden sűze bařladı ama sonra ani bir igűdű ile olduđu yerde bűzűlmeye karar verdi.

Roket atarın arkasından alevler fıřkırırken kulakları sađır eden bir gűrűltű duyuldu ve silahın űnűnden bir roket fırladı.

Roket Ford'u geçerek büyük cam pencereye isabet etti. Patlamanın gücüyle, pencere, milyonlarca cam kırığından oluşan bir yağmur gibi dışarı doğru püskürdü. Odanın çevresinde gürültü ve hava basıncının yol açtığı muazzam şok dalgaları dolaştı. Bu dalgalar birkaç sandalye, bir dosya dolabı ve güvenlik robotu Colin'i de önüne katıp camdan dışarı sürüklediler.

Ah! O halde bu camlar roket atarlara karşı hiç de dayanıklı değillermiş diye düşündü Ford Prefect kendi kendine. Birisinin bunun hakkında birileriyle konuşması gerekliyordu.

Kendisini Harl'dan kurtarıp ne yana doğru koşması gerektiğini hesaplamaya çalıştı. Kuşatılmıştı.

Roketatarlı iri adam ikinci bir atış için silahını ayarlıyordu.

Ford yapması gereken ikinci hareketin ne olması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu.

"Bakın," dedi sert bir sesle. Ama sert bir sesle bakın demek gibi şeylerin kendisine ne derece yardımcı olabileceğinden pek emin değildi. Üstelik zaman onun lehine işlemiyordu. Lanet Olsun, diye düşündü, yalnızca bir kez genç olabilirsin ve kendini pencereden dışarı fırlattı. Hiç olmazsa bu şekilde sürpriz faktörünü kendi tarafında tutmuş oluyordu.

Arthur Dent, yapması gereken ilk şeyin, kendine bir yaşam kurmak olduğunu çaresizce fark etmişti. Bu, üzerinde yaşayabileceği bir gezegen bulması gerektiği anlamına geliyordu. Bunun, üzerinde nefes alabileceği, yerçekimsel bir rahatsızlık duymadan oturup kalkabileceği bir gezegen olması gerekiyordu. Asit düzeylerinin düşük olduğu ve bitkilerin size saldırmadığı bir yer olmalıydı.

"Böyle antropik davranıp, insanlı yaşamına evrenin asıl amacı gibi yaklaşımdan nefret ediyorum ama," dedi, Pintleton Alpha'da yeniden yerleşim merkezindeki masanın ardında oturan yaratığa, "ama yine de yaşamımı, yaşayanların bana benzediği bir yerde sürdürmeyi çok isterdim. Yani, anlarsınız biraz insana benzeseler."

Masanın ardındaki ilginç yaratık, bu duyduklarına oldukça şaşırmış görünerek, vücudunun daha da ilginç olan parçalarından bazılarını salladı. Eriyerek oturduğu koltuktan aşağı damladı, döşemeyi bir baştan bir başa harmanlayarak yavaşça ilerledi. Eski metal dosya dolabını midesine indirdi ve koca bir geçirtiliyle aradığı çekmeceyi dışarı attı. Kulaklarından birkaç pırıltılı anten çıkardı, bazı dosyaları bunlar aracılığıyla çekmecedan çıkardı, çekmeceyi yeniden yutarak dolabı ile birleştirdi ve yeniden kusarak dolabı yerine bıraktı. Tekrar döşemeyi harmanlayarak yerine döndü, ince bir çamur gibi koltuğa sıvanarak yerine geçti ve dosyaları masaya yapıştırdı.

"Bunların içinde hayal ettiğiniz gibi bir yer bulabilecek misiniz?" diye sordu.

Arthur asabi bir şekilde pis ve rutubetli birkaç sayfa çevirip inceledi. Burada, Evrenin tanıyıp bildiği kısımlarına göre sol tarafında kalan ve Galaksinin kötü bölgelerinden birinde bulunduğu kesindi. Uzayda kendi evinin bulunması gereken yerde çürümüş kaba saba bir gezegen vardı şimdi. Yağmurlarla boğulmuş ve içinde eşkıyaların ve bataklık domuzlarının yaşadığı bir yer. Otostopçunun Galaksi Rehberi bile burada yalnızca zaman zaman işliyor gibiydi ve Arthur'un bu çeşit bilgileri artık böyle ofislerden araştırıyor olmasının sebebi de buydu. Bu, tür ofislerde hakkında bilgi almaya çalıştığı gezegenlerden biri de Stavromula Beta idi ama kimse böyle bir gezegenin ismini duymamıştı.

Uygun dünyalar oldukça kasvetli görünüyordu. Ona verebilecekleri çok az şeyleri vardı çünkü, Arthur'un da onlara verebilecek pek bir şeyi yoktu. Aslında içinde ara balar, bilgisayarlar, bale ve Armanyak bulunan bir dünyadan gelmesine rağmen, bunların herhangi birinin nasıl yapıldığını bilmediği, son derece utanç verici şekilde fark ettirilmişti kendisine. Yapamıyordu. Kendi olanaklarına bırakıldığı zaman bir tost makinesi yapamazdı örneğin. Tüm yapabildiği bir sandviçti o kadar. Hizmetlerine pek fazla ihtiyaç duyulmuyordu.

Arthur'un kalbi derinlere gömüldü. Bu kendisini şaşırttı çünkü Arthur onun zaten olabileceği kadar derine batmış olduğunu sanıyordu. Bir an için gözlerini kapadı. Evde olmayı öyle istiyordu ki. Kendi evinin, dünyasının, üzerinde büyüdüğü gerçek Dünya'nın yıkılmamış olmasını öylesine arzu ediyordu ki. Bunların hiçbirinin olmamış olmasını öylesine çok istiyordu ki. Gözlerini açtığı zaman kendini İngiltere'de, West Country'deki evinin basamaklarında bulabilmeyi, güneşin yeşil tepeler üzerinde parıldıyor olmasını, posta arabasının yoldan yukarı doğru gidişini seyretmeyi, bahçesinde leylakların açtığını ve uzaktaki pikabın öğle yemeği için açıldığını görebilmeyi istiyordu. Gazetesini Pub'a götürüp, bir şişe birayla birlikte okumayı, bilmeceleeri çözmeyi çok istiyordu. Soldan sağa on yedinci sırada takılıp kalmayı özlüyordu.

Gözlerini açtı.

İlginç yaratık rahatsız edici bir şekilde ona bakarken bir nabız gibi atıyor ve bir çeşit bacağa benzer uzantılarıyla masanın üzerine hafif hafif vuruyordu.

Arthur başını salladı ve bir sonraki sayfayı çevirdi.

Kasvetli diye düşündü. Ve bir sonraki sayfa.

Çok kasveti . Ve bir sonraki.

Oh... İşte bu daha iyi idi.

Burası Bartledan adında bir dünya idi. Oksijen vardı. Yeşil tepeler vardı. Hatta tanınmış bir edebiyat kültürüne bile sahipti. Ama en çok ilgisini uyandıran şey, Bartledan insanların oluşmuş küçük bir grubun, bir köy meydanında durup hoş bir şekilde kameraya gülümseyerek çekirmiş olduğu bir fotoğraf oldu.

"Ah," dedi, resmi masanın arkasındaki garip şeye gösterirken.

Yaratığın gözleri gıcırdayarak yuvalarından çıktı, resmin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi ve her tarafında pırıltılı ince bir çamur izi bıraktı.

"Evet" dedi gördüklerini hiç de beğenmemiş bir şekilde. "Tıpkı size benziyorlar."

* * *

Arthur Bartledan'a taşındı ve bir DNA bankasına ayak parmağından kesilmiş tırnak uçları ve tükürük satarak kazandığı parayla kendisine resmini gördüğü köyde bir oda satın aldı. Burası hoş bir yerdi. Hava mis kokulu idi. Yaşayanlar kendisine benziyor ve onun da aralarında olmasına aldırış etmiyorlardı. Ona hiçbir şeyle saldırmamışlardı. Biraz giyecek şey ve onları koyacak bir dolap satın aldı.

Kendisine bir yaşam bulmuştu. Şimdi o yaşam için bir amaç bulmalıydı.

İlk önce oturup okumayı denedi. Ama Bartledan edebiyatı, Galaksinin bu bölümünde her yerde derinliği ve zarafeti ile meşhur olduğu halde, onun ilgisini devamlı kılmayı başarabilecek gibi görünmüyordu. Sorun yazılanların insanlar hakkında yazılmamış olmasındaydı. İnsanların istekleri ile ilgili değildi. Bartledan halkı ilk bakışta tıpkı insana benzemesine rağmen, örneğin birisine "iyi akşamlar" dediğiniz zaman, hafif bir şaşkınlık hissi ile etrafına bakınmaya kalkışacak, havayı koklayacak ve Arthur bundan bahsettiği için, evet akşamın gerçekten de iyice bir akşam olması gerektiğini sandığını söyleyecektir.

"Hayır, demek istediğim, size iyi bir akşam geçirmenizi dilemekti." diye açıklama getiriyordu Arthur, ya da eskiden öyle yapıyordu. Kısa süre içinde bu konuşmalardan kaçınmayı öğrendi. Oysa "yani ümit ederim iyi bir akşam geçirirsiniz." diye de eklerdi eskiden.

Daha da fazla şaşkınlığa sebep olurdu.

"Ummak?" derdi Bartledan'lı sonunda, kibar bir şaşkınlıkla.

"Ee, evet," derdi. Arthur ardından. "İfade etmeye çalıştığım yalnızca ümit ederim, yani..."

"Ümit?"

"Evet."

"Ümit de nedir?"

İyi soru, diye düşünmüştü Arthur kendi kendine ve odasına çekilip şeyler hakkında düşünmeye koyulmuştu.

Bir taraftan, Bartledan'lıların Evrene ilişkin görüşlerine saygı duyması gerektiğini düşünüyordu. Bu görüşlere göre, Evren ne ise oydu, ya kabul eder ya onu terk eder giderdiniz. Ama diğer taraftan, hiçbir şey istememek, dilememek, ya da ümit etmemenin doğal bir şey olmadığını düşünmeden de edemiyordu.

Doğal. Bu kritik bir kelimeydi.

Çok süre önce, doğal olarak düşündüğü pek çok şeyin, örneğin Noel için hediyeler almak, kırmızı ışıktaki durmak veya her saniye, saniye de 3 metre hızla düşmek gibi şeyler yalnızca kendi dünyasına has alışkanlıklardı ve başka bir yerde mutlaka aynı şekilde işleyeceklerine dair bir bulgu yoktu. Ama hiçbir şey ümit etmemek- bu gerçekten de doğal olamazdı, değil mi? Bu nefes almamak gibi bir şey olurdu.

Nefes almak Bartledan'lıların yapmadığı bir başka şeydi. Atmosferde bulunan onca oksijene rağmen. Onların bütün yaptığı yalnızca öyle durmaktı. Ara sıra ortalıkta koşuşur, voleybol oynarlardı (hiçbir zaman kazanmayı dilemeden tabii. Kazanan, kazanırdı) ama hiçbir zaman nefes almazlardı. Bir sebepten ötürü bu lüzumsuzdu onlar için. Arthur çabucak onlarla voleybol oynamanın çok zevksiz olduğunu öğrendi. Bunlar insana benzedikleri, insan gibi hareket ettikleri ve insan gibi ses çıkardıkları halde nefes almıyorlar ve hiçbir şey dilemiyorlardı.

Oysa Aynur'un bütün gün nefes almak ve bir şeyler dilemekten başka işi yoktu. Bazen bir şeyleri öyle güçlü şekilde dilerdi ki nefes alışması son derece hızlanır ve onu yoracak hale gelir, bu yüzden zaman zaman gidip biraz uzanarak dinlenmesi gerekirdi. Kendi kendine. Küçük odasında. Kendisinin doğduğu dünyadan öylesine uzaktı ki, bu uzaklığı anlatacak rakamı beynini incitmeden düşünmekten bile acizdi.

Düşünmemeyi seçiyordu. Sadece oturup okumayı tercih ediyordu -ya da okumaya geçecek bir şey olsa öyle yapacaktı. Ama Bartledan öykülerinde kimse hiçbir şey istemezdi. Bir bardak su bile. Eğer susamışlarsa gidip alırlardı tabii, ama eğer istedikleri şeyi bulamazlarsa bir daha onu düşünmezlerdi. Arthur, kahramanının bir hafta süresince bahçesinde çalıştığı, bol bol voleybol oynadığı, karısından olma bir çocuğa babalık ettiği, yol tamirinde çalıştığı ve ardından son bölümden hemen önce, beklenmedik bir şekilde susuzluktan öldüğü bir kitabı henüz bitirmişti. Öfkeden tükenmiş bir halde kitabın okuduğu şayialarını yeniden taramış ve sonunda ikinci

bölümün bir yerinde su boruları ile ilgili bir sorundan söz edildiğini bulabilmişti. Hepsi bu kadardı. Ve adam bu yüzden ölüyordu. Rastlantı eseri.

Bu sonuç kitabın en heyecanlı yeri bile değildi, çünkü böyle bir yeri yoktu kitabın.

Kahraman sondan bir önceki bölümün üçte birlik kısmında ölüyor ve kitabın kalan kısmı yalnızca yol tamiri hakkındaki şeylerden bahsediyordu. Kitap yüz bininci kelimedede birden sona ermişti, çünkü Bartledan'da kitaplar bu uzunlukta olurdu.

Arthur kitabı odanın öbür ucuna fırlatıp odayı satmış ve oradan ayrılmıştı. Kendini çılgınca yolculuk etmeye adanmış, biletlerini alabilmek için gittikçe daha çok tükürük, tırnak, kan, saç, kim ne isterse onu satmaya başlamıştı. Spermeleri karşılığında birinci sınıf yolculuk edebileceğini keşfetmişti. Hiçbir yere yerleşmiyor, yalnızca hiper uzay gemilerinin hava geçirmez, alacakaranlık dünyalarında varlık gösteriyor, yiyor, içiyor, uyuyor, film seyrediyor, havalimanlarında yalnızca DNA bağışında bulunmak ve bir sonraki uzun yol gemisine kendini atmak için duruyordu. Bir başka kazanın olması için bekliyor, bekliyordu.

Beklenen kazanın oluşmasını sağlamanın zorluğu, bunun olmayışındadır. "Kazanın" anlamı bu değildir çünkü. Bu yüzden sonunda meydana gelen kazanın da onun planladığı ile uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktu. İçinde olduğu geminin sinyalleri hiper boşlukta alarma geçmiş, Galakside doksan yedi değişik nokta arasında korkunç bir şekilde aynı anda yanıp sönmeye başlamış, bu noktalardan birinde bulunan ve haritada gözükmeyen gezegenlerden birinin beklenmedik yerçekimsel gücüne yakalanmış ve onun dış atmosferinde kapana kısılarak ılgık ılgığa gezegene doğru hızla düşmeye başlamıştı.

Geminin sistemleri düşüş boyunca, her şeyin tamamen normal ve kontrol altında olduğunu söyleyerek durumu protesto etmişler, ama gemi alelacele son bir burğu yapıp, yarım millik bir ormanın içine çılgınca dalıp, sonunda bir ateş topuna dönüşünce, durumun hiç de öyle olmadığı açıklığa kavuşmuştu.

Yangın ormanı sarmış, geceyi kaynatmış, sonra, belli büyüklükteki planlanmamış orman yangınlarının kanunen yapması gerektiği gibi düzgün bir şekilde kendi kendini söndürmüştü. Bundan kısa bir süre sonra, orda burda başka küçük yangınlar çıkmış ve çevreye dağılmış artıklar sıraları geldikçe sessiz sedasız patlamaya devam etmişlerdi. Sonra onlar da bitmişti.

Arthur Dent, bitmez tükenmez yıldızlar arası uçuşlarda duyduğu can sıkıntısı yüzünden, beklenmedik bir zorunlu iniş sırasında yerine getirilmesi gereken güvenlik işlemlerini gemide bulunanlar arasında incelemiş olan tek kişiydi ve bu yüzden de

hayatta kalan tek canlı olmuştu. Bir tüylü pembe plastikten yapılmış ve üzerinde üç bin değişik dilden "iyi günler" yazılı bir çeşit koza içinde, sersemlemiş bir vaziyette, her tarafı kırık ve yara bere içinde öylece yata kalmıştı.

Parçalanmış zihninde kükreyen kapkara sessizlikler içine bulantılar vererek yüzmekteydi. Bir çeşit isteksiz güvenle biliyordu ki yaşayacaktı, çünkü henüz Stavromula Beta'ya varmış değildi.

Kendisine sonsuzluk gibi gelen acı ve karanlık dolu bir sürenin sonunda, etrafında hareket etmekte olan sessiz şekilleri fark etmişti.

Ford, havada, kırık cam parçacıkları ve sandalye kalıntıları arasında debelenmekteydi. Yine, hiçbir şeyi enine boyuna, ciddi bir şekilde düşünmüyor, olayları akışına bırakıyor ve zamanı satın alıyordu. Böyle önemli kriz anlarında, hayatını sinema şeridi gibi gözlerinin önünden geçirmenin kendisine çok yardımcı olduğunu saptamıştı. Bu ona olaylar hakkında düşünme, olayları bir perspektif içinde görme şansı vermiş ve zaman zaman ona bundan sonra ne yapacağı ile ilgili yaşamsal önemde ipuçları sağlamıştı. Kendisini karşılamak üzere saniyede on metre hızla yukarı doğru seğirten toprak aşağıdaydı, ama Ford bu sorunla sırası gelince ilgilenirim, diye düşünüyordu. Öncelikler korunmalıydı.

Ah, işte. Çocukluğu. Hep bildik şeyler, bunların hepsini daha önce defalarca gözden geçirmişti. Görüntüler bir yanıp bir sönerek gelip geçiyordu. Betelgeuse Beş gezegenindeki sıkıcı günler. Zaphod Beeblebrox'un çocukluğu. Evet bunların hepsini biliyordu. Keşke beynimde bir hızlı sarma mekanizması olsaydı diye düşündü. Kendisine ilk havlusunun sunulduğu yedinci yaş partisi. Hadi. Hadi.

Kıvrılıyor, aşağı doğru dönüyordu, bu yükseklikteki hava ciğerleri için soğuk şok tesiri yapmaktaydı. Nefes alırken cam kırıklarını içine çekmemeye çalışıyordu. Diğer gezegenlere yapılan ilk yolculuklar. Oh, Zark aşkına, bu, esas filmde önce gösterilen bir çeşit lanet olası yolculuk belgeseline dönüşüyordu. Rehber için ilk çalışmaya başladığı zamanlar.

Ah!

Ne günlerdi onlar! Riktarnagallar ile Danquedler, Fanalla'yı ele geçirmeden önceki bir dönemde Bwenelli Atolü üzerinde küçük bir kulübede işe başlamışlardı. Yarım düzine adam, birkaç havlu, bir avuç gelişmiş dijital cihaz, ve en önemlisi bir kucak hayalle. Hayır. En önemlisi bir sürü Fanallan romuydu. İşin aslını söylemek gerekirse, şu Ol'Janx Spirit denen içki her şeyden önemliydi Fanallan romu onun ardından gelirdi.

Yerli kızların takıldığı Atol plajlarının bazıları çok önemli idi, ama hayallere de bir o kadar önem verilirdi. Ne olmuştu bütün bunlara?

Aslında bu hayallerin nasıl şeyler olduğunu pek hatırlayamıyordu, ama o sırada çok önemli görünürlerdi gözlerine. Şimdi bir yanından aşağı doğru yuvarlanmakta olduğu bu koca gökdelen şeklindeki ofis binası, pek tabii ki bu hayallerin içinde değildi Bütün bunlar, kendisi ve diğerleri araziye çıkıp araştırmalar ve otostop denemeleri yapar ve acımasız bir kabus işletmesi ve mimari bir çirkinlik abidesi haline dönüşen Rehber den yavaş yavaş uzaklaştırılırken ilk kuruculardan oluşan takımın, yerleşik düzende kalıp açgözlü eşmeye başlamasıyla ortaya çıkmıştı. Hayal bunun neresindeydi? Binanın yarısını kaplayan bütün o işletme avukatlarını düşündü, alt katları işgal etmiş 'operatörleri' bütün o yardımcı editörler ve sekreterlerini, sekreterlerinin avukatlarını ve sekreterlerin avukatlarının sekreterlerini ve hepsinin en kötüsü de bütün muhasebecileri ve pazarlama elemanlarını düşündü.

Beyninin yalnız yarısını düşmeye ayırmıştı, iki parmağı ile bu saydıklarının tümüne bir zafer işareti çekti.

Şimdi pazarlama bölümünün bulunduğu on yedinci kattan geçmekteydi. Rehberin ne renk olması gerektiğini tartışan ve 'olay çözüldükten sonra akıl vermek' şeklindeki, hiç hata yapma şansı olmayan hünerlerini sergileyen bir çokbilmişler sürüsü. Eğer içlerinden biri, o sırada pencereden bakacak olsa, kendilerine zafer işareti yaparak, kesin bir ölüme doğru ilerlemekte olan Ford Prefect'i görecekti ve çok şaşıracaktı.

On altıncı kat. Editör yardımcıları. Piç kuruları. O kırtıkları makaleyi hatırlıyorlar mıydı acaba? Tek bir gezegen üzerinde yaptığı araştırmalardan oluşturduğu, on beş yıllık bir çalışma sunmuştu kendilerine ve onlar onu iki kelimeye indirgemişlerdi. "Genellikle zararsız." Onlara da bir zafer işareti .

On beşinci kat. Lojistik İdareciler. Bu ne anlama geliyorsa! Hepsinin kocaman arabaları vardı. Geldiği anlam bu, diye düşündü.

On dördüncü kat Personel. Kendisinin on beş yıllık sürgününü tasarımılayanların bu katta çalışanlar olduğu hakkında çok keskin şüpheleri vardı. Bu süre içinde Rehber tek bir taştan yapılma koca bir işletme abidesine dönüştürülmüştü (ya da daha doğrusu, iki tek taştan bir abide - çünkü avukatları da unutmamak gerekirdi.)

On üçüncü kat. Araştırma ve geliştirme.

Bir dakika.

On üçüncü kat.

O anda hızlı düşünmesi gerekiyordu, çünkü olay bir parça acilleşmişti.

Ansızın asansördeki katlan gösteren ışıklı paneli hatırladı. Bu panelde on üçüncü kat yoktu. O sırada bu konunun üzerinde pek fazla durmamıştı. Çünkü oldukça geri kalmış bir gezegen olan ve on üç rakamı ile ilgili batıl inançlara sahip Dünyada on beş yıl geçirmiş biri olarak, katların bu rakam kullanılmadan numaralandırılmasına alışıkı. Ama burada böyle olması için hiçbir sebep yoktu.

On üçüncü katın pencerelerinin karartılmış olduğunu geçerken fark etmeden edemedi. Orada neler olup bitiyordu. Harl'ın konuşurken bahsettiğı bütün o şeyler aklına gelmeye başladı. Tek bir, yeni ve çok boyutlu Rehber sonsuz sayıdaki evrenlerin hepsine yayılacaktı. Harl'ın ifade ediş tarzıyla bu, o sırada kulağına, muhasebecilerin verdiğı destekle pazarlamacılar tarafından ortaya atılmış çılgın ve anlamsız bir hayal gibi gelmişti. Oysa eğer bunda bir parça gerçek payı varsa, bu çok garip ve tehlikeli bir fikirdi. Gerçek olabilir miydi? İzole edilmiş on üçüncü kattaki karartılmış pencerelerin ardında neler dönüyordu?

Ford, içinde, yükselen bir merak hissi duydu ve sonra yükselen bir panik. Duyduğı bütün yükselen hisler bundan ibaretti. Bunun dışında her bakımdan hızlı bir dü-şüşteydi. Gerçekten de arlık zihnini bu durumdan nasıl canlı sıyrılacağı araştırma-ya yöneltmesi gerekiyordu. Yere doğru bir bakış attı. Kendisinden otuz kırk metre aşağıda dolaşanlar vardı. Bir kısmı bir şeyler bekler gibi yukarı doğru bakmaya başlamışlardı. Aralarında, düşebilmesi için kendisine yer açanlar da vardı. Hatta ara sıra muhteşem ve tam anlamıyla aptalca bir oyun olan okla avcılığa bir süre ara verenler bile oluyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama kendisinden elli atmış santim aşağıda, daha önceden fark etmediğı Colin'i görmüştü. Anlaşılan Colin hayatından memnun bir şekilde dansına devam ederek, Ford'un kendisinin ne yapmasını istediğıne karar vermesini. bekliyordu.

Colin!" diye haykırdı Ford.

Colin cevap vermedi. Ford donup kaldı Sonra birden Colin'e isminin Colin olduğunu söylemediğın hatırladı.

Buraya yanıma gel!" diye haykırdı bu kez.

Colin dalgalanarak yanına geldi. Aşağı doğru inişin zevkini çıkarmaktaydı ve Ford'un da öyle yapıyor olmasını umuyordu.

Colin'in dünyası, Ford'un havlusunun kendisini sarıvermesiyle beklenmedik bir anda kararverdi. Ansızın kendisini çok çok daha ağır hissetmişti. Ama Ford'un sunduğı meydan okuma şansı ile çok heyecanlanmış ve zevklenmişti. Yalnızca, başarılı olup olamayacağından pek emin değildi o kadar.

Havlu öylece Colin'in üzerine atılıvermiş, Ford kenar dikişlerine tutunarak havluya asılmıştı. Başka otostopçular kendi havlularında egzotik değişiklikler yaptırmışlar, dokumasını her çeşit gizi alet, edevatla hatta bilgisayar donanımları ile ördürtmüşlerdi. Ford ise sadelik taraftarıydı. O her şeyin basit kalmasını isterdi. Onun havlusu, ev tipi yumuşak dokumalar satan normal bir dükkandan alınma, normal bir havlu idi. Hatta üzerinde, Ford'un defalarca beyazlatma ve taşla yıkatma işlemlerine tabi tutmasına rağmen çıkartamadığı mavili pembeli bir çiçek deseni bile vardı. Dokumasının arasına yalnızca, birkaç parça tel ile bir adet esnek yazı çubuğu iliştiirmiş ve bir ucuna acil durumlarda emebileceği bazı besleyiciler emdirmişti. Bunun dışında, üzerine yüzünüzü kurulayabileceğiniz basit bir havluydu.

Bir arkadaşı tarafından havlusu üzerinde yapmaya ikna edilebildiği tek değişiklik kenar dikişlerinin sağlamlaştırılması olmuştu.

Ford dikişlere bir manyağın gücüyle asıldı.

Hâlâ inişteydiler, ama hız yavaşlamıştı.

"Colin, yukarı!" diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı.

"Senin adın," diye bağırdı Ford, "Colin. Onun için ben 'Colin yukarı!' diye bağırdığım zaman senin, yani Colin'in, yukarı doğru yükselmeni istiyorum demek oluyor, tamam mı? yukarı, Colin!"

Yine bir şey olmadı. Daha doğrusu Colin' den yalnızca yumuşak bir inleme sesi geldi. Ford çok endişeliyi. Artık çok yavaş iniyorlardı, ama Ford yaklaşımakta oldukları yerde toplanıp kendisini bekleyen kişilerin kimlikleri konusunda çok endişeleniyordu. Dost canlısı, okçuluk oynayan yerli tipler dağılıyor, yerlerini adeta ansızın ve gizemli bir şekilde beliriveren, omuzlarında roket atarları ile, kalın kafalı, öküz boyunlu, iri yarı, kabuksuz sümüklüböceklerle benzer yaratıklar alıyordu. Galaktik yolcuların tecrübeleriyle çok iyi bildikleri gibi, bu ansızın ve gizemli şekilde belirme olayı aslında her zaman çok boyutlu karmaşıklıklarla dolu olurdu.

"Yukarı!" diye haykırdı Ford yeniden. "Yukarı" Colin, yukarı yüksel!"

Colin direniyor ve inliyordu. Şimdi havada hemen hemen hareketsiz duruyorlardı. Ford parmaklarının kırılacak gibi olduğunu hissediyordu.

""Yukarı."

Oldukları yerde çakılmışlardı.

"Yukarı, yukarı, yukarı!"

Sümüklüböceklerden biri ona bir roket atmaya hazırlanıyordu. Ford olanlara inanamıyordu. Kendisi bir havlunun ucunda havada asılı kalmıştı ve sümüklü böceğin

biri ona roketler göndermeye hazırlanıyordu. Yapabileceğini düşünebildiği her şey tükeniyor ve bu kez ciddi bir şekilde paniklemeye başlıyordu.

Bu tür belalı durumlar, onun genellikle, her ne kadar güvenilmez ve sinir bozucu buluyor da olsa, akıl danışabilmek için Rehber güvendiği zamanlardı. Ama şimdi cebine ulaşmaya çalışmanın zamanı değildi. Üstelik Rehber artık hiç de bir dost ve müttefik gibi görünmüyor, aksine tehlikenin kaynağını oluşturuyordu. Zargon aşkına, dışında asılı kaldığı yer Rehber ofislerinin bulunduğu binaydı ve hayatının tehlikede olmasının sebebi de bu nesnenin yeni sahipleri idi. Şimdi belli belirsiz hatırlayabildiği Bwenelli Atolündeki hayallere ne olmuştu? O zaman her şeyi akışına bırakmış olsalardı keşke. Keşke orada. Atol' de kalmış olsalardı. Atol' ün kumsalında. Güzel kadınları sevseler, balık yiyerek yaşasalardı. Atriyum'daki deniz canavarı havuzunun üzerine o koca piyanoyu astıklarında, hiçbir şeyin yolunda gitmediğini anlamalıydı aslında. Kendisini iyice tükenmiş ve perişan hissetmeye başladı Gerilmiş parmakları acıdan ateş gibi yanıyordu. Üstelik bileği de hâlâ acıyordu.

Oh teşekkürler bileğim., diye acı acı düşündü kendi kendisine. Tam da bu sırada kendi sorunlarını öne sürdüğün için sana teşekkürler. Sanırım, kendini daha iyi hissetmek için güzel ılık bir ayak banyosu yapmak isterdin şu anda, öyle değil mi? Ya da en azından seni....

Aklına bir fikir gelmişti.

Silahlı sümüklüböcek, roket atarı omzuna kaldırmıştı. Roket önünde hareket eden ne varsa onu vurmak üzere tasarımlanmıştı.

Ford terlememeye çalışıyordu, çünkü havluyu tutan ellerinin kaydığını hissedebiliyordu.

İyi ayağının burnu ile acıyan ayağındaki ayakkabıyı topuğundan itip, gevşetti.

"Yukarı çık lanet olası!" diye ümitsizlik içinde Colin'e söylendi. Colin neşe içinde çabalıyor, ama yükselmeyi başaramıyordu. Ford ayakkabısının topuğuyla uğraşmaya devam etti.

Zamanlamayı kestirmeye çalışıyordu ama boşunaydı.

En iyisi hemen yapmaktı. Yalnızca bir atışlık şansı vardı. Hepsi oydu. Artık ayakkabısının arkası topuğundan iyice sıyrılmıştı. İncinmiş bileği kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Şimdi iyi, değil mi?

Diğer ayağı ile serbest kalan ayakkabının topuğunu itti. Ayakkabı ayağından kayıp, havada süzülerek düşmeye başladı. Bundan yarım saniye kadar sonra, namlusunun ucunda yükselen bir roket kendi yolunda düşmekte olan ayakkabıyla karşılaştı,

dosdoğru üzerine giderek ona vurdu ve büyük bir doyum ve başarı duygusuyla dolarak patladı.

Bu, yere dört beş metre kalmışken olmuştu.

Patlamanın esas gücü yere doğru yönelmişti. Bir saniye önce, Sonsuz Boyut Girişimi yöneticilerinin bir bölük askerinin ve onların roket atarlarının bulunduğu, Zentalquabula'daki tarihi mermer ocaklarından getirilmiş, lüks taşlardan kesilme geniş dilimlerle döşeli zarif terasın bulunduğu yerde, şimdi içinde berbat parçacıklar bulunan bir çukur bulunuyordu.

Patlamanın tesiriyle koca bir sıcak hava rüzgarı yerden yükselerek Ford ve Colin'i şiddetle gökyüzüne fırlatmıştı. Ford hiçbir şey göremeden, ümitsizlik içinde tutunmaya çalışmış ama başaramamıştı. Havada çaresizce yukarı doğru dönmüş, parabolün en üst noktasına ulaşmış, kısa bir duraklamadan sonra yeniden düşmeye başlamıştı. Düşmüş, düşmüş, düşmüş ve sonra ansızın hala yükselmekte olan Colin'in tepesine kötü bir iniş yapmıştı.

Küre şeklindeki küçük robotun üzerine ümitsizce kenetlenmişti. Colin, halinden memnun, Rehber gökdeleninin tepesine doğru çılgınca bir hızla yükselirken, kendini kontrol edip hızını azaltmaya çalışıyordu.

Birbirleri etrafında kıvrılıp dönerlerken, Dünya da Ford'un kafasının etrafında dönüp duruyor ve midesini bulandırıyor. Sonra ansızın, aynı mide bulandırıcı hızla her şey duruverdi.

Ford kendisini sersemlemiş bir vaziyette bir pencere eşiğine bırakılmış buldu.

Havlusunu düşerek yanından geçerken, uzandı, onu yakaladı.

Colin, kendisinden bir iki metre ötede, havada oradan oraya dalgalanmaktaydı. Ford kan revan içinde ve nefes nefese bir şaşkınlık içinde kendisini yokladı. Eşik sadece otuz santim kadar genişliğinde idi ve kendisi, on üç kat yukarıda, gayet güvensiz bir biçimde onun üzerine tünemiş durumdaydı.

On üç.

On üçüncü katta olduğunu biliyordu, çünkü pencereler koyu renkti. Acı bir üzüntü içindeydi. Ayağındaki ayakkabıları New York'ta Aşağı Doğu Bölgesinden, saçma sapan bir fiyata satın almıştı. Bunun sonuncunda iyi ayakkabı giymenin mutluluğu üzerinde koca bir makale yazmıştı. Bu makale de "genellikle zararsız" fiyaskosu içinde yok edilmişti. Her şeye lanet olsun, diye düşündü.

Üstelik şimdi ayakkabının teki de elinden gitmişti. Kafasını geriye atarak gökyüzüne baktı.

Eğer bahsi geçen gezegen yıkılmış olmasaydı, bu
şimdiki kadar trajik bir sorun yaratmazdı, çünkü gidip ikinci bir çift alması mümkün
olurdu.

Evet, olasılık hesaplamalarının yan uzantıları göz önüne alınacak olursa, neredeyse
sonsuz sayıda Dünya gezegeni olduğu doğrudur tabii, ama işin aslına eğilince, iyi bir
çift ayakkabı çok boyutlu bir uzay/zaman boşluğu içinde oradan oraya dolaşarak yerine
konabilecek bir şey de değildi doğrusu.

İçini çekti.

Oh, pekala, işin iyi tarafını görmeliydi. En azından o ayakkabı yaşamını kurtarmıştı.
Şimdilik.

On üçüncü katta, otuz santim genişliğinde bir pencere eşiğinde tünemiş vaziyette
bulunuyordu ve bunun iyi bir ayakkabıyla aynı değerde olup olmadığından pek de emin
sayılmazdı.

Eli- ayağı kesilmiş bir vaziyette karartılmış camlardan içeri bakmaya çalıştı.

İçerisi bir mezar kadar karanlık ve sessizdi.

Hayır. Bu benzetme yanlıştı. Mezarlarda pek çok güzel partiye katılmıştı.

Bir hareket yakalayabilir miydi acaba? Emin değildi. Sanki bir çeşit tuhaf, kanat
çırpmasını andırır bir hareket görür gibiydi. Belki de yalnızca göz kapaklarının üze-
rinden damlayan kanlardı buna sebep olan. Gözlerini silerek kanı uzaklaştırdı. Ah,
şimdi bir yerlerde bir çiftliğe sahip olup, koyun besliyor olmayı ne kadar isterdi. Tekrar
camdan içeri bakarak, şeklin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama, bugünkü evrende
çok yaygın olduğu gibi, sanki optik bir hayale bakıyormuş ya da gözleri ona oyun
oynuyormuş gibi geliyordu.

İçerde bir çeşit kuşa benzer bir şey var mıydı acaba? Bu sızdırmaz hale getirilmiş kat,
roket atarlara dayanıklı bu karartılmış camlar ardında saklanan şey, bir kuş muydu?
Burası birinin kuş beslediği bir yer miydi? Orada kanat çırpın bir şey olduğu belli idi,
ama bu kuşa değil de, daha çok boşlukta kuş şeklinde bir deliğe benziyordu.

Gözlerini kapadı. Bu nasılsa bir süre için yapmak istediği bir şeydi. Bundan sonraki
adımın hangi lanet olası adım olması gerektiğini merak ediyordu. Atlamak mı?

Tırmanmak mı? İçeri dalmanın herhangi bir şekilde mümkün olacağını sanmıyordu.

Pekala. Rokete dayanıklı olması gereken camın, zamanı geldiğinde, yani gerçek bir
roketle karşılaştığında, öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Ama düşünülürse bu çok kısa
menzilden ve içerden dışarı fırlatılan bir roket olmuştu, oysa büyük olasılıkla onu
tasarımlayan mühendislerin kafasındaki şey bu değildi. Bu yüzden eline bir havlu

sarıp, camı yumruklaması onu kırabileceği anlamına gelmiyordu. Canı cehenneme, di-yerek yine de bunu denedi ve yumruğunu fena halde incitti. Neyse ki, oturduğu yerden istediği gibi yumruk savunamıyordu, yoksa daha da beter olabilirdi. Frogstar'ların saldırısından sonra bina baştanbaşa yenilendiğinde son derece güçlendirilmişti. Burası, büyük olasılıkla, piyasadaki en aşırı silahlanmış yayınevi idi. Ama birleşik bir grup tarafından tasarımılanan her sistemin mutlaka zayıf noktaları olacaktır diye düşündü. Bunlardan birini bulmuştu bile. Pencerelele tasarımılayan mühendisler onların içerden ve yakın mesafeden bir roket saldırısına uğrayacağını beklemiyorlardı. Bu yüzden cam bekleneni başaramamıştı.

O halde, mühendisler pencerenin dışındaki eşikte oturan birinin ne yapacağını da kestiremezlerdi.

Cevabı bulmadan önce bir iki dakika kadar beynine yüklendi.

Yapmasını öncelikle beklemeyecekler şey, orada olması idi bir kere. Ancak tam anlamıyla ahmağın biri kendisinin oturduğu yerde oturabilirdi o halde şimdiden kazanmaya başlamıştı. Tasarımcıların bir ahmağın bile yanlış kullanamayacağı bir şey tasarımılamaya kalkıştıklarında yaptıkları en büyük yanlış, gerçek aptalların yeni yöntemler bulma konusundaki marifetlerini yeterince değerlendirememeleridir.

Cebinden yeni kredi kartını çıkardı. Onu, camın çerçeve ile buluştuğu yerdeki bir çatlağın içine geçirdi ve bir roketin yapmayı başaramayacağı şey başardı. Camı bir parça yerinden oynatabilmişti. Eliyle yoklayarak bir sürgü kolu olduğunu fark etti. Pencereyi yana doğru sürdürerek açtı ve gülmekten neredeyse kırılarak eşikten içeri doğru yuvarlandı. Böyle yaparken de SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanmasıa teşekkürler yağıdırıyordu.

* * *

SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanması bir parça sıcak hava ile başlamıştı. Sıcak hava, doğal olarak, vantilatörlerin çözmesi beklenen bir sorundu ve birisi çıkıp da iklimlendirme sistemini bulana kadar vantilatörler bu işi oldukça iyi idare etmişlerdi. iklimlendirme sistemi sorununa daha heyecan verici çözümler sağladı.

Sistemin gürültüsüne ve su damlatmasına dayanabildikleri sürece her şey iyi gitti. Ta ki bir başkası, iklimlendirme sisteminden de daha seksi ve şık olan ve bina içi iklim kontrolü adı verilen bir çözüm bulana kadar.

Bu gerçekten de farklıydı.

Bu yeni sistemin alelade bir havalandırma siteminden esas farkı, kullananı ürpertecek kadar daha pahalı olması ve son derece karmaşık ölçümler ile herkesin ne cins bir

hava solumak istediğini dakikası dakikasına tespit edebilecek düzenleme aygıtlarına gerek duyması idi.

Üstelik, rasgele birinin, sistemi kendi yararlarına yaptığı bu karmaşık hesaplamaları berbat etmesini önleyebilmek için, binadaki bütün pencerelerin açılmayacak şekilde kapalı olması da gerekiyordu.

Sistemler kurulurken binalarda çalışacak olanların bir kısmı ile Şık Soluk sistemini monte edenler arasında şöyle konuşmalar olmaktaydı:

"Ama ya biz camları açmak istersek?"

"Şık Soluk sistemi ile camları açmak istemeyeceksiniz."

"Evet, ama farz edin bir parça açmak istedik?"

"Camları bir parçacık bile açmak istemeyeceksiniz. Yeni Şık Soluk sistemi bunu halledecek."

"Hmmm."

Şık Soluk sistemini güle güle kullanın!"

"Pekala. Ya Şık Soluk sistemi hata yapar, bozulur filan, böyle bir şey olursa?"

"Ah! Şık Soluk sisteminin en şık özelliklerinden biri bozulmasının imkansız oluşudur. Onun için bu konuda hiç endişelenmeyin. Şimdi soluk almanın zevkini çıkarın. İyi günler."

Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanması'nın bir sonucu olarak, artık bütün mekanik, elektronik, hidrolik, kuantum mekaniğine sahip, hatta rüzgar, buhar veya pistonla çalışan cihazların bile bir tarafına standart bir yazı yazılması koşulu getirilmişti. Cihazın ne kadar küçük olduğunun önemi yoktu. Tasarımcıların bu yazıyı bir yerlere sıkıştırmaları gerekiyordu, Çünkü bu yazı kullanıcılardan çok, onların dikkatini çekmek içindi. Yazının şöyle olması gerekiyordu:

Bozulabilecek bir şeyle bozulması imkansız olan bir şey arasındaki en önemli fark, bozulması imkansız olan şey bozulduğu zaman ona ulaşmanın veya onu tamir etmenin mümkün olmayacağıdır."

Neredeyse sihirli denebilecek bir dakiklikle, büyük sıcak hava dalgaları ile, Şık Soluk sisteminin önemli arızaları üst üste gelmeye başlamıştı. Başlangıçta bu yalnızca buharlaşan bir pişmanlığa ve havasızlık dolayısıyla bir iki ölüme yol açtı.

Gerçek dehşet, üç olay aynı anda ortaya çıktığı zaman yaşandı. Birinci olay Şık Soluk Ltd.' in kendi sistemlerinden en iyi sonuçların, sistemlerin ılıman iklimlerde kullanıldığında alınacağını ifade eden bir bildiri yayınlaması idi.

\

İkinci olay bir Şık Soluk sisteminin özellikle sıcak ve nem oranı yüksek bir günde bozulması ve bunun sonucu olarak binadaki yüzlerce kişinin, üçüncü olayla karşılaştıkları caddelere dökülmesi idi, Üçüncü olay, her gün ve gün boyunca eline bir telefon geçirip arayan her serseme "BS&S'i kullandığınız için teşekkürler" demekten gına getirmiş bir grup öfkeli şehirlerarası telefon operatörünün, ellerinde teneke kutular, megafonlar ve tüfeklerle yollara dökülmüş olmasıydı.

Ayaklanmanın devam eden günlerinde, roketeye dayanıklı olsun olmasın şehirdeki bütün camlar kırılmıştı. Bu eyleme genellikle "hattan çekil, baş belası! Hangi numarayı istediğin de, hangi numaradan aradığın da umurumda değil. Git kışına kına yak! yeeeeah! Hoo Hoo Hoo! Mivaaav! Gaak!" ve işlerinin norma! akışı sırasında deneme fırsatı bulamadıkları daha bir sürü değişik, hayvan sesi ile eşlik eden telefon operatörleri de katılmıştı.

Bütün bunların bir sonucu olarak, tüm telefon operatörlerine, telefonlara cevap verirken saatte en az bir kez "BS&S kullan ve geber!" demek anayasal bir hak olarak tanındı ve bütün ofis binalarındaki pencerelerin çok az da olsa açılabilir yapılması şart koşuldu. Beklenmeyen bir başka sonuç ise intihar sayısındaki çarpıcı düşme oldu. Şık Soluk zulmünün karanlık günlerinde intihar edebilmek için kendilerini trenlerin önüne atmaya veya bıçaklamaya zorlanan stres içindeki her çeşit yükselen yönetici, artık kolayca kendi penceresinin eşiğine tırmanabilme ve boş bir zamanında kendini oradan atabilme özgürlüğüne sahip olmuştu. Bununla birlikte, genellikle şu oluyordu, pencereye çıktıkları bir iki dakika içinde etraflarına şöyle bir bakıp düşüncelerini topluyorlar ve ansızın bütün gerek duydukları şeyin rahat bir soluk almak, olaylara farklı bir uzaklıktan bakabilmek ve belki de bir- iki koyun yetiştirebilecekleri bir çiftlikte yaşamak olduğunu fark ediyorlardı.

Bir başka hiç akla gelmeyen sonuç ise, bir havlu ve bir kredi kartından başka bir şeyi olmayan Ford Prefect'in, on üçüncü katında kısılıp kaldığı fena halde silahlı bir binaya tırmanıp sözde roketeye dayanıklı bir pencereden içeri dalarak kurtulmayı başarması olmuştu.

Pencereyi düzgün bir şekilde kapadı. Tabii önce, Colin'in de kendisini izleyerek içeri girmesini sağlamıştı. Sonra şu kuşa benzer şeyi bulmak için etrafına bakınmaya başladı.

Pencerelerle ilgili olarak dikkatini çeken şey şuydu- açılmaz olarak tasarlandıktan sonra açılabilir hale çevrilen pencereler, eğer doğrudan doğruya açılabilir olarak tasarımılsalardı çok daha az güvenli olurlardı.

Hey ho, hayat ne komik diye düşünüyordu kendi kendine. Sonra ansızın, içeriye girebilmek için onca zorluğa katlandığı bu odanın pek de ilginç bir yanı olmadığını fark etti.

Şaşırarak durakladı.

Kanat çırpın o garip şey neredeydi? Bütün bu palavraya -bu odanın etrafını sarmalamış görünen olağanüstü gizlilik örtüsü ile onu oraya getirmek için tezgahlanmış gibi görünen yine eş değerde olağanüstü olaylar dizisine degecek herhangi bir şey neredeydi?

Oda, şimdi bu binadaki bütün diğer odalar gibi, itici zevksiz bir griye boyanmıştı.

Duvarda bir iki kroki ve çizim asılıydı. Bunların çoğu Ford için anlamsızdı, ama sonra bir çeşit poster için yapılmış olduğu açıkça anlaşılan bir taslağa rastladı.

Üzerinde kuşa benzer bir logo vardı ve üstünde "Otostopçunun Galaksi Rehberi Mk II: Şimdiye kadar karşılaştığınız en hayret verici şey. Yakınıınızda bir boyuta gelmesine az kaldı." yazıyordu. Bundan başka bir açıklama yoktu.

Ford yeniden etrafına bakındı. Sonra dikkati yavaş yavaş Colin'e yöneldi. Aptalca neşeli güvenlik robotu odanın bir köşesine sinmiş, ilginç şekilde korku çağrıştıran anlaşılmas kelimeleri birbiri ardına sıralamakla meşguldü.

Tuhaf, diye düşündü Ford. Etrafına bakınarak Colin'in neye tepki gösterdiğini anlamaya çalıştı. Sonra daha önce görmediği bir şey fark etti. Sessizce bir sıranın üzerinde durmakta olan bir şey.

Bu, yuvarlak, siyah, hemen hemen küçük bir servis tabağı büyüklüğünde bir şeydi. Altı ve üstü simetrik bir bombe yaptığı için hafif bir atış diskini andırıyordu.

Her iki yüzeyi de son derece düzgün, bozulmamış ve özelliksizdi.

Hiçbir şey yapmıyordu.

Sonra Ford üzerinde bir şeyler yazılı olduğunu fark etti. Bir an önce üzerinde hiçbir şey yokken şimdi ansızın bir şeyler belirmişti. İki durum arasında gözle görülebilir bir geçiş olmamıştı.

Küçük, alarm uyandıran harflerle bütün söylenen tek bir kelime idi:

PANİKLE

Bir dakika sonra yüzeyde hiçbir iz, işaret, çatlak yoktu. Şimdi vardı. Ve büyüyorlardı.

Panikle diyordu Rehber Mk.II. Ford kendisine söylenen yapmaya başladı.

Sümüklüböceğe benzeyen adamların neden tanıdık geldiğini hatırlamıştı. Ciltlerinin rengi şirket grisi idi ama, diğer bütün yönleriyle Vagonlara benziyorlardı.

Gemi, köyden yüz metre kadar ötede geniş bir düzlüğün kenarına sessizce düştü.

Ansızın ve beklenmedik bir şekilde ama en az telaşa sebep olacak şekilde gelmişti. Bir dakika önce, sonbahar başlarında, son derece sıradan bir akşam üzeriydi - yapraklar kırmızı ve altın rengine dönüşmeye başlıyor, nehir kuzeydeki dağlardan gelen yağmurlarla kabarıyor, pikka kuşlarının tüyleri yaklaşan kış soğuklarına karşı bir önlem olarak kalınlaşıyordu. Son Derece Normal yaratıkların gürültülü ovalardan göçünün başlaması gün meselesiydi artık. Yaşlı Thrasbarg köy yolunda topallayarak, ağır aksak yürürken, kendi kendine mırıldanıyordu. Bu mırıltılar, onun, gecelerin uzayıp, insanların ateşin etrafına çöküp onu dinlemekten başka seçeneğinin kalmayacağı günlerde çevresine toplananlara anlatacağı, dinleyenlerinse onun bu anlattıklarını başka türlü hatırladıklarını söyleyecekleri, geçmiş yılın hikayelerini süsleyip püslediği, onların provasını yaptığı anlamına geliyordu. Bir dakika sonra orada, ılık sonbahar güneşi altında, parıldayan bir gemi belirmişti..

Gemi bir müddet homurdandı ve sonra sustu.

Bu büyük bir uzay gemisi değildi. Eğer köylüler uzay gemileri hakkında uzman olsalardı, bunun oldukça hoş ve düzgün yapımlı, broşürdeki ekstralardan Gelişmiş Hız Dengeleyici dışında -ki ona da sadece kadın satıcıları meraklı idi.- hemen hepsine sahip, küçük, şık, dört kişilik bir Hrundi olduğunu bilirlerdi. Gelişmiş Hız Dengeleyici ile üç boyutlu zaman eksenini etrafında sıkı, keskin bir dönüş yapamazdınız. Tamam belki bir parça daha güvenliydi, ama bakımı çok külfetli oluyordu.

Köylüler bütün bunları bilmiyorlardı tabii. Burada, bu uzak gezegen Laumella'da, birçoğu yaşamları boyunca hiç uzay gemisi görmemişlerdi bile. En azından tek parça halinde. Ve o, akşam güneşinin altında öylece parlarken, köylüler bunun Kirp'ün tuttuğu ve iki tarafında da birer kafası olan balıktan bu yana gördükleri en olağanüstü şey olduğunu düşünüyorlardı.

Herkesin üzerine bir sessizlik çökmüştü.

Az önce, iki üç düzine insanın ortalıkta dolaştığı, gevezelik ettiği, odun kestiği, su taşıdığı, pikka kuşlarını kızdırdığı ya da yaşlı Thrasbarg'ın yolundan dostça uzak durmaya çalıştığı yerde, ansızın bütün hareket kesilmiş ve herkes dönüp, şaşkınlık içinde garip nesneye bakmaya başlamıştı.

Ya da belki tam olarak herkes değil. Pikka kuşları tamamen farklı şeylere şaşırmaya meyilli idiler. Son derece sıradan bir yaprakla beklenmedik bir şekilde bir taşın üzerinde karşılaşmak onların kafalarını karıştırır, çelişkiler içinde sekerek oradan uzaklaşmalarına sebep olurdu örneğin; her sabah güneşin doğuşu onları yeniden şaşırtabilir, ama başka dünyalardan gelen bir uzay aracı onların dikkatinin hiçbir

köşesini yakalamayı başaramayabilirdi. Bir yandan topraktaki tohumları gagalamaya çalışırken bir yandan da kar, rit, huk şeklinde söyleşiyorlar; nehir ise hiçbir şeyi umursamayan bir tavırla köpürmeye devam ediyordu.

Soldan sonuncu kulübedeki yüksek ve akortsuz şarkı sesleri de hiç aksamadan sürmekteydi.

Birden, önce bir klik sesi ve hafif bir mırıltı duyuldu, ardından bir kapı açıldı ve dışarı ve aşağı doğru bir rampa uzandı. Sonra bir iki dakika için, soldan sonuncu kulübede yüksek sesle söylenen şarkılar dışında olan biten hiç bir şey yokmuş gibi göründü.

Nesne orada öylece bekliyordu.

Köylülerin bir kısmı, özellikle de erkek çocuklar, daha yakından görebilmek için biraz öne doğru ilerlediler. Yaşlı Thrasbarg onları geri püskürtmeye çalıştı. Bu çeşit şeyler yaşlı Thrasbarg'ın gerçekleşmesinden hiç de hoşlanmadığı şeylerdi. Böyle bir şeyin olacağına ilişkin bir kez bile kehanette bulunmamıştı, bir nebze bile. Gerçi sürüp giden hikayesinin içine bütün olup bitenleri katmayı becerebilirdi becermesine de, yine de işler üstesinden gelebileceğinden fazla ileri gidiyor gibiydi.

Ayaklarını sürüyerek öne çıktı, erkek çocukları geri itti, kollarını ve üzeri yumrularla dolu antika bastonunu havaya kaldırdı. Akşam güneşinin uzun, ılık ışığı onu hoş bir şekilde sarmaladı Bu gelenler ne tanrıları ise, sanki gelmelerini hep bekliyormuşçasına onları selamlamaya hazırlandı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Yavaş yavaş geminin içinde bir çeşit tartışmanın sür-
düğü açıklık kazandı. Zaman geçiyor yaşlı Thrasbarg'ın kolları ağrımaya başlıyordu. Birden rampa yeniden geri çekilerek içeri alındı.

Bu Thrasbarg'ın işini kolaylaştırmıştı. Gelenler şeytandı ve Thrasbarg onları geri püskürtmüştü. Bununla ilgili daha önce kehanette bulunmamış olmasının sebebi basiret ve tevazu sahibi oluşunun bunu engellemiş olması idi.

Bununla hemen hemen aynı anda, geminin Thrasbarg'ın durduğu tarafının aksi yönünden bir başka rampa dışarı uzandı ve sonunda üzerinde, hâlâ birbirleriyle tartışmakta olan iki figür belirdi. Kimseyi, hatta durdukları yerden fark etmelerine imkan olmayan Thrasbarg'ı bile, görmüyordu gözleri.

Yaşlı Thrasbarg öfkeyle sakalını çiğniyordu. Orada kolları yukarı kalkmış şekilde beklemeye devam mı etmeliydi? Yere diz çöküp, başını öne eğmeli, bastonu ile onları mı işaret etmeliydi? Yoksa içten gelen güçlü bir sarsıntı ile sırtüstü yere mi

yıkılmalıydı? Belki de ormanlığa dalıp, orada bir ağacın içinde bir sene kimselerle konuşmadan yaşamayı seçmeliydi?

Ellerini havalı bir şekilde indirip, yapmak istediğini yapmış gibi görünmeyi seçti. Kollan gerçekten de çok ağnıyordu, dolayısıyla bu konuda fazla seçeneği olduğu söylenemezdi. Kapanmış olan rampaya doğru, henüz icat ettiği küçük gizli bir işaret yaptı. Sonra üç buçuk adım geri çekildi ki en azından bu gelenlerin kim olduğunu görebilsin ve bir sonraki hareketine karar verebilsin.

Daha uzun boylu olanı yumuşak, buruşuk kumaştan yapılmış giysiler içinde çok güzel bir kadındı. Yaşlı Thrasbarg'ın bu kumaştan haberi yoktu. Oysa elbiseler yeni sentetik iplik markası olan Rimplon'dan yapılmışlardı ve uzay yolculukları için müthiş kullanışlıydılar, çünkü bu kumaşlar buruşup terle ıslandıkça güzelleşiyorlardı.

Daha kısa olanı bir kız çocuğu idi. Kaba saba ve dağınık görünüşlüydü ve üzerinde, kırıışıp terle ıslandığı zaman kesinlikle berbatlaşan giysiler taşıyordu. Üstelik daha da beteri kendisi de bunun farkındaydı.

Pikka kuşları dışında bütün gözler onların üzerindeydi. Pikka kuşlarının ise gözleyecek başka şeyleri vardı

Kadın durdu ve etrafına bakındı. Amacı olan birisinin havasını taşıyordu. Açıkça anlaşılabilirdi ki, istediği belli bir şey vardı, ama bunu tam olarak nerede bulabileceğinden emin değildi. Bakışlarını merak içinde toplanmış ama onun ne aradığı hakkında hiçbir fikirleri olmayan köylüler arasında, bir yüzden diğerine gezdiriyordu. Thrasbarg bunun içinden nasıl çıkacağını, kimi oynaması gerektiğini bilemiyordu. Bu yüzden sonunda makamlı bir şarkı tutturmaya karar verdi. Başını geriye attı ve ağlamaklı bir ezgiye başladı ama Sandviç imalatçısının kulübesinden, yani soldan sonuncusundan gelen yeni bir şarkı patlamasını duyunca sesini kesti. Kadın keskin bakışlarla etrafa bakınmaya devam etti ve yavaş yavaş yüzünü bir gülümseme kapladı. Yaşlı Thrasbarg'a kafasını bile çevirip bakmadan, kulübeye doğru yürüme ye başladı.

* * *

Sandviç yapma işinin, çok az kimsenin vakit bulup derinlemesine araştırmasını yapabildiği bir sanatsal yönü vardı. Bu basit bir işti, ama beğenilip aranır olmak pek de öyle kolay değildi: Örneğin kullanılacak doğru ekmeği seçmek. Sandviç imalatçısı Fırıncı Grarp ile aylar süren günlük konsültasyonlar ve denemeler yapmış ve sonunda ikisi birlikte, tam ince ve düzgün kesilebilecek yoğunlukta, ama hafif, nemli ve Son Derece Normal yaratık eti ile en iyi uyumu sağlayan, ceviz lezzetli, o ince hamuru yaratmışlardı.

Sandviç diliminin geometrisi üzerinde de çalışmalar yapılmalıydı: dilimin genişliği, yüksekliği ve kalınlığı arasındaki hassas ilişkiler, yapımı bitmiş sandviğin ele gelişindeki en uygun hacim ve ağırlık hissini verirdi: Burada hafiflik yine önemli bir nitelikti, ama sıkılık da aynı derecede önemliydi. Malzemen, bolluğu ve vaat edilen özlülük ve lezzet de, gerçek yoğunlukta bir sandviç deneyiminin resmi ayar damgası sayılırdı.

Tabii, uygun aletlerin kullanılması da son derece önemliydi. Sandviç imalatçısı fırında Fırıncı ile haşır neşir olmadığı günlerini Alet yapımcısı Strinder ile geçirirdi Bıçakları demirciye getirip götürür, onları tarttırır, denge ayarlarını yaptırırdı. Bıçak çeliğinin yumuşaklığı yani kıvrılıp bükülebilir olması, gücü, bıçak ağzının keskinliği, bıçağın uzunluğu ve dengesi heyecanla tartışılır, yeni kuramlar öne sürülür, denenir, üzerinde geliştirme çalışmaları yapılırdı. Pek çok akşam, Sandviç imalatçısı ile Alet yapımcısının silüetleri batan güneşin ışıkları arasından görülür, Alet yapımcısının çeliğe biçim vermesi, sonra onu havada bir ileri bir geri yavaşça sallayarak bıçakları birbiri arkasından denemesi, birinin ağırlığını diğerinin dengesi ile, üçüncünün yumuşaklığını dördüncünün sapının kavrama gücü ile karşılaştırması izlenebilirdi Toplam üç bıçak gerekliydi. Birincisi dilimlerin kesilmesi için gereken bıçaktı: bu ekmek somunu üzerinde net ve belirleyici bir tutum sergileyebilecek sağlam, otoriter bir bıçak olmalıydı. Sonra yağ süren bıçak gelirdi ki bu kolay eğilebilen küçük bir şeydi ama bunun da sağlam bir sırtı olması gerekirdi. İlk modeller bir parça fazla eğrilebilir türden yapılmıştı, ama şimdi sağlamlık özü ile esneklik, yağın maksimum düzgünlük ve zarafetle yayılmasını sağlayacak şekilde mükemmel bir bileşime ulaşmıştı.

Bıçaklar arasında en önemlisi muhakkak ki et bıçağıydı. Bu bıçak, ekmek bıçağı gibi yalnızca hareket edeceği ortamda kararlılığını göstermek zorunda kalmayacak; kayıp kıvrılarak etin esas gövdesinden incecik dilimler halinde o mükemmel kıvam ve yarı şeffaflığı sağlayabileceği bir ortamda çalışmak ve et dokusu tarafından da yönlendirilmek durumundaydı. Daha sonra, Sandviç imalatçısı kesilen her bir ince et dilimini bileğinin düzgün bir hareketi ile ve bir fiske vurarak, teker teker, şahane oranlanmış alt sandviç dilimi üzerine yollayacak, dört marifetli dokunuşla onu budayacak ve nihayet köy çocuklarının toplanıp hayret ve dikkat içinde kendinden geçmiş bir şekilde seyretmek için can attığı sihri uygulayacaktı. Bıçağın yalnızca dört hızlı ve hünerli dokunuşu ile, budadığı kısımları mükemmel şekilde birbirine uyan bir yap boz gibi bu ilk dilimin üzerinde toplayacaktı. Her sandviç için budanmış parçaların büyüklüğü ve şekli farklı olurdu, ama Sandviç yapımcısı her zaman, kolayca ve hiç

duraksamadan onları son derece uyumlu bir kalıba sokuverirdi. İkinci bir tabaka et ve ikinci bir tabaka budanmışlarla birlikte işin yaratıcı kısmı tamamlanmış olurdu. Sandviç imalatçısı daha sonra ortaya çıkardığı şeyi asistanına geçirir, asistan bir iki dilim yeni hıyar ve uzay turpu ile birkaç damla sandviç böğürtleni sosu ekleyip, son ekmek dilimini yerleştirir ardından dördüncü ve diğerlerine göre çok daha basit bir bıçakla keserdi. Bunların da beceri isteyen operasyonlar olmadığını söyleyemezsiniz, ama yine de bunlar kendini işine adanmış bir çırağın uygulaması gereken ikinci derece becerilerdi. Çırak bir gün, yani Sandviç yapımcısı nihayet aletlerini bir yana koyup da işi bırakınca, sanatı ondan devralacaktı Onunki önemli bir pozisyondu ve Çırak Dimple arkadaşlarının gıpta ettiği biriydi. Köyde odun kesmekten, su taşımaktan mutlu olan başkaları vardı, ama Sandviç imalatçısı olmak çok daha yüce bir mutluluktu.

Ve Sandviç imalatçısı çalışırken şarkı söylerdi.

Yılın son tuzlu etini kullanmaktaydı. En iyi kullanma zamanını bir parça geçmiş durumdaydı, ama yine de Son Derece Normal yaratığın eti zengin lezzeti ile Sandviç imalatçısının daha önceki deneyimleri arasında emsalsiz bir yere sahipti. Gelecek hafta içinde Son Derece Normal yaratıkların normal göç zamanları dolayısıyla görünmeleri bekleniyordu ve bütün köy bir kez daha çılgın bir eylemin içine dalacaktı: yaratık avlama, bir fırtına gibi geçip gidecek olan binlerce kişilik sürüden altı, belki yedi düzinesini yakalamak Ardından yaratıkların hemen kesilip temizlenmesi, baharda göç mevsimi gelip tekrar geri dönecekleri ve stoklarını tazeleyebilecekleri zamana kadar, kış ayları Boyunca saklanabilmesi için tuzlanması gerekecekti.

Güz Bitimi şenliklerinin önemli olayı olan ziyafet için etin en iyi kısımları hemen kızartılırdı. Üç gün süren kutlamalar boyunca coşkuyla dans edilir, köyün avlanmak için köy dışına çıkmayan bölümü yaşlı Thrasbarg'ın kulübesinde ilginç ve heyecanlı av hikayeleri dinlerdi.

Ve sonra etin en iyi kısımları ziyafetten kaçırılarak öylece Sandviç imalatçısına ulaştırılırdı. Ve Sandviç imalatçısı, tanrılardan alıp köylülere sunmak için getirdiği kendi hünelerini kullanmaya başlar ve Üçüncü Mevsimin en lezzetli Sandviçlerini meydana getirir, ertesi gün, bu sandviçler yaklaşmakta olan kışın eziyetlerine kendilerini hazırlamaya başlamadan önce tüm köylüler tarafından paylaşıldı.

Sandviç imalatçısı bugün sıradan sandviçler yapmakla meşguldü, tabii bunca sevgiyle bir sanat eseri gibi hazırlanan bu lezzetli şeyler sıradan sayılabilirse. Bugün asistanı izinliydi o yüzden Sandviç imalatçısı süslemeleri kendisi yapıyor bundan da mutluluk duyuyordu. Aslında etrafındaki her şeyden mutluluk duyuyordu.

Eti ve ekmekleri dilimlerken şarkı söylüyordu. Her et dilimini düzgün bir şekilde bir ekmek diliminin üzerine atıyor, fazlalıkları buduyor ve budanan kısımları bir yap- boz halinde topluyordu. Biraz salata, biraz sos bir dilim ekmek, işte bir sandviç daha ve Yellow Submarine den bir mısra.

* * *

"Selam Arthur."

Sandviç imalatçısı az kalsın başparmağını da dilimliyordu.

Köylüler şaşkınlık ve korku içinde kadının cesur adımlarla Sandviç imalatçısının kulübesine yürümesini seyreliyorlardı. Sandviç imalatçısı onlara Her Şeye Kadir Bob tarafından, ateşten bir araba içinde gönderilmişti. En azından Thrasbarg'ın söylediği buydu ve bu tür şeyler konusunda Thrasbarg bir otorite idi. En azından Thrasbarg böyle olduğunu iddia ediyordu ve Thrasbarg bu konuda falan filan. Hiç de tartışmaya değmezdi.

Köylülerin birkaçı, Her Şeye Kadir Bob'un biricik oğlu Sandviç İmalatçısını kendilerine gönderirken niçin yanan bir araba yerine, örneğin ormanın yarısını mahvedip, onu hayaletlerle doldurmadan, üstelik sandviç imalatçısını da berbat bir şekilde yaralamadan yavaşça yere inebilecek bir araç kullanmadığını merak ediyorlardı. Yaşlı Thrasbarg bunun Bob'un tarifsiz buyruğu olduğunu söylüyor ve köylüler tarifsiz buyruğun ne olduğunu sorduklarında onlara sözlüğe bakmalarını salık veriyordu. Oysa bu o kadar kolay değildi, çünkü köydeki tek sözlük yaşlı Thrasbarg'daydı ve onu kimselere ödünç vermeye yanaşmıyordu. Niçin vermediğini sorduklarında onlara Her Şeye Kadir Bob'un buyruğunu öğrenmenin onların işi olmadığını bildiriyordu, neden olmadığını sorarlarsa da çünkü kendisi öyle dediği için böyle olduğunu söylüyordu. Her şeye rağmen bir gün, birisi yaşlı Thrasbarg dışarıda yüzerken, evine sızmış ve "tarifsiz" kelimesinin anlamına bakmıştı. Anlaşılan "tarifsiz" demek "tarif olunamaz, bilinemez, tanımlanamaz, ağza alınamaz, öğrenilmemesi ve hakkında konuşulmaması gereken" anlamına geliyordu. Böylece iş açıklığa kavuşmuş oldu.

En azından sandviçleri vardı.

Bir gün yaşlı Thrasbarg Her Şeye Kadir Bob'un sandviçlerden ilk lokmayı tadanın kendisi olması gerektiğine karar verdiğini bildirdi. Köylüler ona bunun tam olarak ne zaman olduğunu sordular ve Thrasbarg dün diye cevap verdi, dün onlar bakmazken olmuştu. "Ya inanç sahibi olun," dedi yaşlı Thrasbarg "veya yanarsınız!"

Onun ilk lokmaları tatmasına izin verdiler. Yapılacak en kolay şey bu gibi gözüküyordu.

* * *

Ve şimdi durup dururken bu kadın ortaya çıkmış ve dosdoğru Sandviç yapımcısının kulübesine yönelmişti. Anlaşılan Sandviçinin ünü yayılmıştı, ama nereye kadar yayıldığını bilmek kolay değildi, çünkü yaşlı Thrasbarg'a göre bir başka yer yoktu. Her neyse, kadının geldiği yer neresi ise -muhtemelen tarifsiz bir yerden geliyor olmalıydı- o, şimdi burada, üstelik Sandviç imalatçısının kulübesindeydi. O kimin nesiydi? Ya kulübenin dışında sıkıntılı sıkıntılı dolaşıp taşları tekmeleyen ve her haliyle orda olmayı istemediğini belli eden o kız kimdi? Birinin, burada olmayı istemediği halde, o kadar uzaklardaki tarifsiz bir yerden bir araba içinde, ama onlara Sandviç yapımcısını getiren araba gibi yanarıyla değil de normal bir şekilde yere konarıyla gelmesi oldukça garip değil miydi?

Hep birden Thrasbarg'a baktılar ama o çoktan dizleri üzerine çökmüş bir şeyler mırıldanıyor, çok kararlı bir şekilde gökyüzüne bakıyor ve aklına bir şey gelinceye kadar kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu.

Trillian!" dedi Sandviç imalatçısı, kanayan parmağını emerek. "Ne...? Kim....? Ne zaman ? Nerede....?"

"Tam da benim sana sormak üzere olduğum sorular," dedi Trillian, Arthur'un kulübesini inceleyerek. Her taraf düzgün dizilmiş mutfak aletleri ile doluydu. Oldukça basit bir iki dolap ve raf ve bir köşede de yatağı vardı. Odanın arkasındaki kapının açıldığı yeri Trillian göremiyordu, çünkü kapı kapalıydı. "Hoş," diye yorumladı, ama sorgulayan bir ses tonu ile. Düzenin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

"Çok hoş," dedi Arthur. "Muhteşem hoşlukta Daha önce bundan hoş bir yerde ne zaman bulundum bilemiyorum. Burada mutluyum. Beni seviyorlar, ben onlara sandviçler yapıyorum ve ... eee, yani bu kadar, gerçekten de. Onlar beni seviyor ve ben de onlara sandviçler yapıyorum."

"Kulağa, ee..."

"Son derece saf ve temiz ve hiç sorunsuz geliyor değil mi?" dedi Arthur kararlı bir şekilde, "öyle. Gerçekten de öyle. Senin çok hoşlanacağını sanmıyorum. Ama benim için, mükemmel. Bak, otur lütfen, rahat et. Sana bir şey ikram edebilir miyim? Eee, bir sandviç örneğin?"

Trillian eline bir sandviç alıp baktı. Onu dikkatle kokladı.

"Dene," dedi Arthur, "lezzetlidir."

Trillian önce bir ucundan kemirdi, sonra bir ısırık aldı, sonra düşünceli bir ifadeyle tamamını mideye indirmeye başladı.

"Lezzetli," dedi bir yandan sandviçe bakarken.

"Hayatımın," dedi Arthur, gururunu ifade edebilmeye çalışarak. Kulağa sersemin biri gibi gelmediğini umuyordu. Burada sayılıp, hürmet edilmeye alışmıştı ve şimdi duruma uyum sağlayabilmek için birtakım zihinsel vites değişiklikleri yapması gerekiyordu.

"İçindeki et ne eti?" diye sordu Trillian.

"Ah, evet. o, hımm, o Son Derece Normal yaratık eti."

"Ne?"

"Son Derece Normal yaratık. Biraz ineğe benzer ya da daha doğrusu öküze. Aslında bir çeşit bufallo. Büyük, saldırgan bir hayvan."

"Öyleyse garip olan ne?"

Hiçbir şey. O Son Derece Normal bir yaratık."

"Anlıyorum."

"Yalnız geldiği yer biraz tuhaf."

Trillian kaşlarını çatı ve çiğnemeyi durdurdu.

"Nerden geliyor?" diye sordu, dolu ağızyla. Öğreninceye kadar yutmaya niyeti yoktu.

"Yalnızca nereden geldiği değil, nereye gittiği de önemli. Sorun yok, rahatlıkla yutabilirsin. Ben tonlarcasını yedim. Müthiş bir et. Çok körpe ve özlü. Çok yumuşak. Hafifçe tatlımsı bir lezzeti var."

Trillian ağızındaki lokmayı hâlâ yutmamıştı.

"Nereden," dedi "geliyor ve nereye gidiyor?"

"Hondo Dağlarının hafifçe doğusundaki bir noktadan geliyor. Burada arkamızda gördüğün büyük dağlar. Gelirken görmüş olmalısın. Sonra binlercesi Anhondo ovalarını aşarak buraya ulaşıyor ve eee, hepsi bu kadar, emin ol. Geldikleri yer orası. Gittikleri yer de orası."

Trillian kaşlarını çatı. Bu işte tam olarak anlayamadığı bir şeyler vardı.

"Belki ben tam olarak açıklayamadım," dedi Arthur. "Hondo Dağlarının arkasındaki bir noktadan geldiklerini söylediğim zaman, ansızın ortaya çıktıkları yerin orası olduğunu anlatmak istiyordum. Sonra Anhondo ovalarını aşarak geliyorlar ve yani aslında ortadan kayboluyorlar. Ortadan kaybolmadan önce mümkün olduğu kadar çok sayıda yakalayabilmemiz için altı gün kadar zamanımız oluyor. Baharda aynı şeyi yeniden yapıyorlar, bu sefer ters yöne doğru, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Trillian, yediklerinin hiçbir kötü etkisini görmediğine kendini inandırdıktan sonra. "Peki niçin Son Derece Normal yaratıklar olarak adlandırılıyorlar?"

"E, sanırım aksi halde insanlar bunun biraz tuhaf olduğunu düşünebilirler. Sanırım onlara bu ismi veren yaşlı Thrasbarg. Onların geldikleri yerden gelip gittikleri yere gittikleri ve bütün bunların Bob'un buyruğu olduğunu ve her şeyin bundan ibaret olduğunu söylüyor."

"Kim bu.."

"Sakın sorma bile."

"İyi görünüyorsun."

"Kendimi iyi hissediyorum. Sen de iyi görünüyorsun."

"İyiyim. Çok iyiyim."

"Eh, bu çok iyi."

"Evet."

"Güzel."

"Güzel."

"Uğraman çok nazik bir hareket."

"Teşekkür ederim."

"Eh," dedi Arthur, etrafına bir göz atarak. Bunca zaman sonra karşılaşılan birine bir şeyler söylemenin ne kadar zor olduğunu fark ederek.

'Sanırım, seni nasıl bulduğumu merak ediyor olmalısın," dedi Trillian.

Evet!" dedi Arthur. "Tam da bunu merak ediyordum. Beni nasıl buldun?"

"Ee, sen biliyor da bilmiyor da olabilirsin, ama ben şimdi Sub-Eta yayın kuruluşlarından birinde

Elbette biliyorum bunu," dedi Arthur, ansızın hatırlayarak. "Evet, çok başarılısın.

Müthiş. Çok heyecan verici. Çok iyi beceriyorsun. Oldukça eğlenceli olmalı."

"Yıpratıcı."

"Oradan Oraya bütün o koşuşturma. Gerçekten de yıpratıcı olduğunu sanıyorum."

"Aklına gelen her tür bilgiye ulaşmamız mümkün. Adına, yere çakılan yolcu gemisinin yolcu listesinde rastladım."

Arthur şaşırmıştı.

"Yani kazayı bildiklerini mi söylüyorsun?"

"Eh, tabi ki biliyorlardı. Koca bir uzay aracı kaybolup da kimsenin bilmemesine imkan var mı?"

"Ama, yani kazanın nerede olduğunu bildiklerini mi söylüyorsun? Benim yaşadığımı da biliyorlar mıydı?"

"Evet."

"Ama bakmaya, aramaya veya kurtarmaya gelen kimse olmadı. Kesinlikle hiçbir şey olmadı."

"Eee, olamazdı. Bu çok karmaşık bir sigorta konusu. Her şeyin üstünü örtmeyi tercih ediyorlar. Hiç olmamış gibi davranmayı. Şimdi sigortacılık tam anlamıyla riskli bir iş. Sigorta şirketlerinin yöneticileri için idam cezasını yeniden getirdiler biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" dedi Arthur. "Hayır bilmiyordum. Hangi suçtan ötürü?"

Trillian kaşlarını çatı.

"Ne demek, suç?"

"Anlıyorum."

Trillian Arthur'a uzun bir bakış attı sonra yeni bir ses tonu ile "artık bir parça sorumluluk alma vaktin geldi Arthur." dedi.

Arthur bu lafı anlamaya çalıştı. Arthur kendisinin lafın tam olarak nereye getirildiğini anlamasının genellikle bir iki dakika sürdüğünü tespit etmişti. Bu yüzden bir iki dakikanın acelesiz bir hızla geçmesine izin verdi. Bu günlerde yaşam öylesine rahat ve hoştu ki sorunların suyun altına batmasını beklemek için zamanı oluyordu.

Batmalarına izin verdi.

Bununla birlikte Trillian'ın ne demek istediğini yine de pek anlayamamıştı. Onun için bunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Trillian ona havalı bir gülücükle cevap verdi ve kulübenin kapısına doğru yürüdü.

"Random?" diye seslendi. "İçeri gel. Gel ve babanla tanış."

Rehber katlanıp koyu renk, düzgün bir disk haline dönüşürken Ford oldukça heyecanlı bir şeyler geliştiğini fark etti. Ya da en azından fark etmeye çalıştı. Ama her şey bir çırpıda anlaşılabilir için fazla heyecan verici idi. Başlı zonkluyor, bileği acıyordu.

Bileğinin acısını çok büyütme istemiyordu, ama her zaman, çok boyutlu yoğun mantığı en iyi anlayabildiği yerin banyo olduğunu fark etmişti. Bu konuda düşünmeye ihtiyacı vardı. Ve zamana, buzlu bir içkiye ve zengin, köpüklü bir banyo yağına.

Buradan çıkmak zorundaydı. Rehberi buradan çıkarmak zorundaydı. Birlikte bu işi başarabileceklerini sanmıyordu.

Odanın içinde çılgın gibi etrafına bakındı.

Düşün. Düşün. Düşün. Çare basit ve açık olmalıydı. Rahatsız edici, pis Vagonların işin içinde olduğuna ilişkin şüphesinde haklı ise, çare ne kadar basit ve açık olursa o kadar iyi idi.

Birden ihtiyacı olan şeyi gördü.

Sistemi alt etmeye çalışmayacak, sadece onu kullanacaktı.

Vagonların ürkütücü yanı, yapmak istedikleri akılsızca şey ne olursa olsun, onu yapma konusunda kesinlikle akılsız bir kararlılığa sahip olmalarıydı. Onların mantığına hitap etmeye çalışmakta hiçbir yarar yoktu çünkü mantıkları yoktu. Bununla birlikte sinirlerinize hakim olup onların dar görüşlü ve tehditkar olma konusundaki dar görüşlülük ve ısrarcılıklarını kullanabilirdiniz. Deyim yerindeyse, onların yalnızca sol elleri sağ ellerinin yaptığından habersiz olmaz, çoğu kez sağ elin kendisi bile ne yaptığını ancak hayal meyal bilirdi.

Bu şeyi kendi kendisine postalamaya cesaret etse miydi acaba?

Onu yalnızca sisteme sokup, ondan sonra muhtemelen Vagonların, saklandığını yeri bulmak için binayı paramparça ederlerken bir yandan da onu kendisine ulaştırmanın bir yolunu bulmalarını beklemeyi mi göze alsaydı?

Evet.

Ateşli bir şekilde onu paketledi. Sardı. Etiketledi. Gerçekten de doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünmek için bir an durakladı, sonra paket binanın dahili posta tüneline bıraktı.

"Colin." dedi havada yüzen küçük topa dönerek. "Seni kaderine terk ediyorum."

"Öyle mutluyum ki" dedi Colin.

"En iyi şekilde tadını çıkar," dedi Ford, "Çünkü yapmanı istediğim şey bu paketin binadan çıkışına göz kulak olman. Seni buldukları zaman muhtemelen seni yakıp kül edecekler ve ben yardımcı olmak için orada bulunamayacağım. Senin için çok, çok, gerçekten çok berbat olacak ve bu da çok zor tabii. Anladın mı?"

"Git!" diye emretti Ford.

Colin itaatkar bir şekilde yükünün ardından posta tüneline daldı. Artık Ford'un endişelenmesi gereken yalnızca kendisi kalmıştı, ama bu endişe de hâlâ yüzeysel bir endişeydi. Tedbir olarak kilitlediği ve önüne büyük bir dosya dolabını çektiği kapının ardında koşan gürültülü adımlar vardı.

Her şeyin bu kadar yolunda gitmiş olmasına endişeleniyordu. Her şey müthiş yerine oturuyordu. Gün boyunca korkusuz bir umursamazlık içinde dolanmış, yine de her şey tuhaf bir düzenlilik içinde gelişmişti. Ayakkabısı dışında. Ayakkabısına çok üzülüyordu. Bu halledilmesi gereken bir hesaptı.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle kapı içeri doğru patladı. Duman ve toz fırtınası içinde büyük, sümüklüböceğe benzer yaratıkların içeri doluştuklarını görebiliyordu.

Her şey yolunda gidiyordu öyle mi? Her şey sanki en olağanüstü şans onun tarafındaymış gibi geliyordu öyle mi? Eh, bakalım bunu şimdi görecekti. Bilimsel araştırma ruhu içinde kendisini yeniden pencereden dışarı fırlattı.

İlk ay, birbirlerini anlamaları biraz güç oldu.

İkinci ay birbirleri hakkında birinci ay içinde öğrendikleri konularda anlaşabilmeleri çok kolaylaşmıştı..

Kutunun kendilerine ulaştığı üçüncü ay aslında çok riskli idi. Başlangıçta bir ayın ne olduğunu anlamaya çalışmak bile bir sorundu. Ama burada, Laumella'da bu, Arthur için hoş ve kolay bir mesele olmuştu. Burada günler yirmi beş saatten biraz uzundu ve bu her gün yatakta bir fazla saat kalmak ve tabii, düzenli olarak yeniden saatini kurmak anlamına geliyordu ki, bunlar Arthur'un yapmaktan oldukça hoşlandığı şeylerdi.

Laumella'daki güneşlerin ve ayların sayısı da -her birinden birer adet- onun kendini evinde hissetmesini sağlamıştı. Oysa zaman zaman uğradığı gezegenlerden bazı- larında bu rakam saçma boyutlara ulaşabiliyordu.

Gezegen tek güneşinin yörüngesini üç yüz günde dolaşıyordu. Bu makul bir rakamdı, çünkü yılın sıkıcı hale gelecek zaman bulamadığı anlamına geliyordu. Ay, Lamuella etrafında, bir yılda dokuz defadan fazla dönüyordu ve böylece bir ay otuz günden biraz fazla çekiyordu ki bu da mükemmeldi, çünkü işlerin yapılabilmesi için size daha fazla zaman kalıyordu. Burası yalnızca güven verecek şekilde Dünyaya benzemekle kalmıyor, Dünya ile karşılaştırıldığında gerçek anlamda bir ilerleme sayılıyordu.

Diğer taraftan. Random, kendisini, tekrarlayan bir kabusun içinde, kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ağlama krizlerine kapılıyor, ayın kendisini kaçırmaya geldiğini düşünüyordu. Ay her gece orada oluyor, o gittiğinde yerini güneş alıyor ve kendisini izliyorlardı. Tekrar tekrar ve yeniden.

Trillian, Random'un şimdiye kadar alışık olduğundan daha düzenli bir yaşam tarzına adapte olmakta biraz güçlük çekebileceği konusunda Arthur'u uyarmıştı. Buna rağmen Arthur sabahlan karşılaştığı ağlama seanslarına hazırlıklı değildi.

Bunların hiçbiri için hazır değildi aslında.

Kendi kızı öyle mi?

Kendi kızı? O ve Trillian hiç -yoksa olmuş muydu öyle bir şey? Olsaydı, böyle bir şeyi hatırlayacağından kesinlikle emindi. Babası Zaphod olmasındı?

Onunla aynı türden değiliz, Arthur," diye cevap ver- Trillian. "Bir çocuk istediğime karar verdiğimde bana bir sürü genetik testler uyguladılar ve yalnızca tek bir uyum

yakalayabildiler. Ben gerçeği çok sonra sezebildim. Sıkı sıkı araştırdım ve haklı olduğumu anladım. Normal olarak söylemezler ama ben ısrar ettim.

"Yani DNA bankasına gittiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sormuştu Arthur, gözleri yuvalarından fırlamış olarak.

"Evet. Ama kızımız isminin çağrıştırdığı kadar rasgele olmadı, çünkü Homo sapien verici olarak tek sen vardın. Görünüşe bakılırsa çok sık uçuyormuşsun."

Arthur, gözlerini kocaman açıp, beceriksizce kapı eşiğinden içeri sarkarak kendisine bakmaya çalışan mutsuz görünüşlü kıza bakmıştı.

"Ama ne zaman... ne kadar zaman önce...?"

"Kaç yaşında demek istiyorsun değil mi?"

"Evet."

"Yanlış yaşında."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir fikrim olmadığını söylemek istiyorum."

"Ne?"

"Eh, onu doğurduğumdan beri benim zaman çizgimde sanırım on yıl geçti. Ama açıkça görebileceğin gibi on yaşından epeyce büyük. Yaşantım, zaman içinde ileri ve geri gitmekle geçiyor. İşimden dolayı yani. Eskiden, götürebildiğim sürece gittiğim yerlere onu da götürüyordum, ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Sonra onu günlük bakım sağlayan zaman dilimlerinde bırakmaya başladım, ama artık buralarda güvenilir zaman takibi yapılamıyor ne yazık ki. Çocukları oraya sabah bırakıyorsun, ama akşama geri alırken kaç yaşında bulacağın konusunda hiçbir fikrin olamıyor. İstersen yüzün morarınca kadar bundan şikayetçi ol, yine de bir sonuç elde edemiyorsun. Bir keresinde onu böyle yerlerden birine birkaç saatliğine bıraktım, geri almaya geldiğimde buluş çağını bitirmişti. Ben yapabileceğim her şeyi yaptım Arthur artık sorumluluğu sana devrediyorum. İlgilenmem gereken bir savaş var.'

* * *

Trillian ayrıldıktan sonra geçen ilk on saniye Arthur Dent'in yaşamındaki en uzun saniyelerdi. Zaman, bildiğimiz gibi, göreceli bir kavramdır. Yıldızlar arasında ışık yılları boyunca gidip gelebilir ve bunu ışık hızıyla yaparsanız, döndüğünüzde siz yalnızca birkaç saniye yaşlanmışken, ikiz kardeşiniz, yolculuk mesafenize bağlı olarak yirmi, otuz, kırk veya daha fazla yıl yaşlanmış olacaktır.

Bu size çok derin bir kişisel şok yaşatacaktır, özellikle de bir ikiz kız veya erkek kardeşiniz olduğunu bilmiyorsanız. Sizin orada olmadığınız saniyeler, sizi tuhaf bir şekilde gerginleşmiş yeni aile ilişkilerine alıştırmak için yeterli olmayacaktır.

Bu sessiz on saniyelik süre Arthur için kendisi ile bu sabah uyandığında varlığını, kızını kapsayacak şekilde yaşamının içinde bir araya toplamasına yetecek bir zaman değildi. Onlardan ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı gitmiş olursanız olun, derin ve duygusal aile bağları on saniye içinde kurulamaz. Arthur'un elinden de, kapısının eşiğinde duran ve döşemesini inceleyen kızına bakarken, kendini çaresiz, şaşkın ve uyuşmuş hissetmekten başka bir şey gelmesi mümkün değildi.

Ümitsiz değilmiş gibi numara yapmasında bir anlam olmadığını sanıyordu.

Kızına doğru yürüdü ve ona sarıldı.

"Seni sevmiyorum," dedi. "Af edersin. Seni henüz tanımıyorum bile. Ama bana bir kaç dakika izin ver."

* * *

Garip günlerde yaşıyoruz!

Yaşadığımız yerler de öyle: her biri kendimize ait bir evren içinde. Evrenlerimizi doldurduğumuz kişiler ise kendi evrenimizle kesişen bütün diğer evrenlerin gölgeleri. Bu sonu gelmez tekrarların, şaşkınlık verici karmaşıklığına bakıp da "Oh, selam Ed! Ne güzel yanmışsın. Carol nasıl?" diye sorabilmek, tüm bilinçli varlıkların geliştirmek zorunda oldukları bir eleyicilik yeteneği gerektirir. Bu, tıklım tıklım doldurdukları ve içinde yuvarlanıp gittikleri karmaşanın düşüncelerine dalıp gitmekten kendilerini kurtarabilmek için gereken bir yetenektir. Onun için bırakın çocuğunuz rahat bir nefes alsın, tamam mı? "Kısmen Çıldırılmış Bir Evrende Ebeveynlik Pratiği"nden alıntı.

"Nedir bu?"

Arthur neredeyse vazgeçmek üzereydi. Yani, aslında vazgeçmeyecekti, kesinlikle vazgeçmeyecekti Ne şimdi, ne de sonra. Ama, eğer işin ucunu bırakabilecek tipte biri olsaydı, vazgeçebileceği an muhtemelen bu an olurdu. Random'un kötü huylu, asık suratlı, paleozoik çağında oynamak isteyen biri olmasından hiç hoşnut değildi. Çocuk yer çekiminin neden hep iş başında olduğunu anlayamıyor, güneşe kendini izlemekten vazgeçmesini haykırıyordu. Üstelik Arthur'un değerli et bıçağını, kendi sine bakışlarını beğenmediği pikka kuşlarına attığı taşları yontmak için kullanmıştı.

Arthur, Laumella'nın Paleozoik bir çağının olup olmadığından bile emin değildi. Yaşlı Thrasbarg'a kalırsa gezegen, bir Vroon günü akşam üzeri, saat dört otuzda, dev bir kulak kepçesi içinde ve tam teşekküllü bir halde bulunmuştu Yıllanmış bir Galaktik

yolcu olan Arthur'un, fizik ve coğrafyada da bir sürü hatırı sayılır diplomaya sahip olmasına rağmen, bu konuda şüpheleri vardı. Ama yaşlı Thrasbarg' la tartışmaya çalışmak zaman Kaybından başka bir şey değildi ve daha önce de tartışarak hiç bir yere varamamışlardı.

Eğrilip bükülmüş bıçağına bakım yaparken içini çekti. Bu, onu da, kendisini de, hatta her ikisini de öldürecek bile olsa Random'u sevecekti. Baba olmak kolay bir şey değildi. Kimsenin bunun kolay olduğunu söylemediğini biliyordu, ama mesele bu değildi, çünkü her şeyden önce kendisi böyle bir şey olmayı istememişti.

Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Sandviç yapmaktan ayırabildiği her anını onunla geçiriyordu. Onunla birlikte tepede oturuyor, güneşin köyün yuvalandığı vadinin ardına girişini izliyor, onun daha önceki yaşamı ile ilgili şeyler öğrenmeye, kendi yaşamını ona anlatmaya çalışıyordu. Bu riskli bir işti. Hemen hemen birbirinin eşi genlere sahip olmaları dışında aralarındaki ortak nokta ancak bir çakıl taşı büyüklüğünde idi ya da daha uygun bir deyişle Trillian büyüklüğünde idi ve onunla ilgili görüşleri bile birazcık farklılık gösteriyordu.

Birden Random'un kendisiyle konuştuğunu, kendisinin ise bunu anlamadığını fark etti. Daha doğrusu sesini tanıyamamıştı.

Her zaman onunla konuşurken kullandığı sert, acımasız ses tonuyla konuşmak yerine çocuk, şimdi yalnızca basit bir soru soruyordu.

Arthur şaşkınlık içinde .etrafına bakındı.

Kızı kulübenin bir köşesinde bir taburenin üzerinde, o kamburunu çıkarmış haliyle oturuyordu. Dizlerini birleştirip, ayaklarını açmış, elleri arasında tuttuğu bir şeye bakarken siyah saçları yüzünün iki yanından aşağı doğru sarkmaktaydı.

Arthur, biraz tedirgin bir şekilde onun tarafına seğırtti.

Random'daki duygu dalgalanmalarının cinsini kestirmek mümkün değildi, ama şimdiye kadar bu dalgalanmalar hep kötü uçlar arasında olmuştu. Karşılıklı acımasız suçlamalardan oluşan patlamalar, hiç uyarı vermeden değersiz kendine acımalara dönüşemiyor, bunu cansız nesnelere karşı anlamsız şiddet hareketleri ile vurgulanan, asık suratlı, uzun ümitsizlik dönemleri ve ışıklı kulüplere gitme istekleri izliyordu.

Laumella'da bırakın ışıklı kulüpleri, kulüp namına hiçbir şey olmadığı gibi elektrik de yoktu. Yalnızca bir demirci ve bir fırın, Lamuella teknolojisinin en önem göstergeleri olan ;ki tekerlekli bir iki araba ile bu kuyu vardı ve zaten Random'un bastırılması zor öfke krizlerinin pek çoğu da bu yerin anlaşılmasız geri kalmışlığına yönelik oluyordu

Küçük bir operasyonla bileğine takılmış olan bir Fleks-O-Panel ekranından uzaydaki TV kanallarını alabiliyordu gerçi, ama bu onu hiç de neşelendirmiyordu doğrusu, çünkü bütün kanallar Galaksinin başka her tarafında yaşanan çılgınca heyecan verici olayın haberleriyle doluydu. Üstelik bu yolla, kendisini oraya atıp, çıkmadığı ya da en azından gerekli hiç bir istihbarat çalışması yapılmadığı için, baştan sona yanlış gittiği anlaşılan bir savaşı izlemeye giden annesiyle ilgili de sık sık haberler duyuyordu. Esnek Ekran sayesinde akıl almaz pahalılıkta uzay gemilerinin bir biri ile çarpışmalarını gösteren bir dizi muhteşem macera şovunu izleme olanağı da vardı.

Köylüler Random'un bileğinden yayılan bu sihirli, fevkalade görüntülerle tam anlamı ile hipnotize oluyorlardı. O vakte kadar yalnızca bir kez, tek bir uzay gemisinin yere çakılışına şahit olmuşlardı ve bu onlar için öyle ürkütücü, şiddet dolu ve şok edici olmuş ve öyle korkunç yıkımlara, yangınlara ve ölümlere yol açmıştı ki, o aptallar bunun bir eğlence olabileceğini anlayamıyorlardı.

Olup bitenlerden şaşkına dönen Thrasbarg Random'u hemen Bob'dan gelen bir haberci olarak ilan etmiş, kısa bir süre sonra da onun aslında kendisinin sabrını değilse, sadakatini denemek üzere gönderildiğine karar vermişti. Bu arada, köylülerin durmadan Random'un bileğine koşmalarını önlemek ve kendisine olan ilgilerini devamlı kılabilmek için, onlara anlattığı kutsal öykülerin içine hatırı sayılır miktarda gemi çarpışması da koyması gerektiğini fark etmesi onu telaşlandırıyordu.

Random o sırada bileğini seyretmiyordu. Bileği kapalıydı. Arthur onun neye baktığını görmek için yavaşça yanına çömeldi. Bu kendi saatiydi. Şelaleye düş almaya gittiğinde bileğinden çıkarmış, Random da onu bulmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Yalnızca bir saat," dedi Arthur. "Zamanı söylemek içindir." "Onu biliyorum," dedi Random. Ama durmadan onu kurmana rağmen, hâlâ doğru zamanı söylemiyor. Ona yakın bir şey bile söylemiyor."

Bileğindeki ekranda otomatik olarak yerel zamanı gösteren düğmeyi açtı. Bilek ekranı Random oraya varır varmaz, sessizce gezegendeki yerel yerçekimi gücünü ve yörüngesel momentumu hesaplamaya koyulmuş, güneşin nerede olduğunu tespit edip gökyüzündeki hareketlerini izlemeye başlamıştı. Üstelik bunların hepsi ilk bir iki dakika içinde olmuştu. Ondan sonra hemen çevresiyle ilgili ipuçlarını değerlendirerek, alışılmış yerel birimleri incelemiş ve kendisini uygun şekilde yeniden ayarlamıştı. Bilek paneli bunu sürekli yapıyordu ve bu uzayda olduğu kadar zaman içinde de sık yolculuk yapan biri için gerçekten değerli bir özellikti.

Random bunların hiçbirini yapmayan babasının saatine kaşlarını çatarak bakmaktaydı.

Arthur ise onu çok seviyordu. Kendi gücünün yetebileceğinden çok daha iyi bir saatti. Bu ona yirmi ikinci yaş gününde, zengin ve o vakte kadar ki tüm yaş günlerini ve de ismini unutmuş olmanın suçluluk hissi ile dolu bir büyükbaba tarafından verilmişti. Günü, tarihi ve ayın durumlarını gösteriyordu. Yıpranmış ve çizilmiş arka yüzünde hâlâ okunabilen "Albert'a yirmi birinci yaş günü için" cümlesi ve günün yanlış tarihi kazılıydı.

Saat son bir iki yılda hatırı sayılır badireler atlatmıştı. Bunların çoğu garanti koşullarının tamamen dışında kalacak türde şeylerdi. Garanti belgesinde saatin doğru işleminin yalnızca Dünya'nın kendine has yerçekimi ile manyetik alanları içinde, gün yirmi dört saat olduğu sürece ve gezegenin havaya uçurulmamış olduğu koşullar altında mümkün olabileceğinin özellikle belirtilmesini beklemiyordu tabii ki. Bunlar öyle temel varsayımlardı ki avukatların bile gözünden kaçabilirdi.

Neyse ki onun saati kurmalılardan, en azından kendi kendini kuranlardandı. Çünkü aksi halde Galaksinin başka hiçbir yerinde, dünyada tamamen standart olan boyut ve özelliklere sahip pilleri bulması mümkün değildi.

"Peki bütün bu rakamlar ne?" diye sordu Random.

Arthur saati ondan aldı.

"Çerçevenin etrafına sıralanmış olan bu rakamlar saatleri gösterir. Sağdaki küçük pencerede PER yazar; ki bu Perşembe anlamına gelir. Rakam 14'ü gösterir, yani Mayıs ayının 14'üdür ki, bu da şuradaki küçük pencereden okunabilir.

Şu tepedeki hilal şeklindeki pencere ise ayın devrelerini gösterir. Bir başka deyişle, geceleri Güneş'in Ay'ın ne kadarını aydınlattığını anlatır ki bu Güneş ve ay ve eee... Dünya'nın birbirlerine göre hangi pozisyonda olduğuna bağlıdır "

"Dünya" dedi Random.

"Evet."

Random saati ondan geri aldı ve yeniden dikkatle inceledi. Kafasının bir şeye takıldığı açıkça belliydi. Sonra onu kulağına yaklaştırdı ve şaşkınlık içinde dinledi.

Bu gürültü ne?"

"Onun tik takları. Yani işleminin sağlayan mekanizmanın sesi. Dönen kolların, dakikaları, saatleri, günleri ve diğer şeyleri gösterebilmek için doğru hızla dönmesini sağlayan şey. Birbirinin içine kenetlenmiş bir sürü yay ve çarktan oluşur."

Random incelemeye devam ediyordu.

"Kafanı karıştıran bir şey var gibi. Nedir?"

"Evet," dedi Random. "Niye bunların hepsi madeni bir şey içinde?"

* * *

Arthur bir yürüyüş yapmayı önerdi. Konuşmaları gereken şeyler olduğunu seziyordu. Ve ilk kez Random tam olarak yumuşak başla ve hevesle değilse bile, biç olmazsa homurdanmadan babasının teklifini kabul etti.

Random açısından da her şey çok garipti. O aslında zorluk çıkarmak falan istemiyordu, ama başka nasıl davranacağını ve kim gibi olması gerektiğini de bilmiyordu.

Bu adam kimdi? Yaşamaları gereken bu hayat neyin nesiydi? İçinde yaşamaları gereken bu dünya neydi? Ve gözleri ve kulakları aracılığıyla durmaksızın ona gelen bu evren neydi? Neye yarardı? Ondan ne istiyordu?

O bir yerden bir başka yere giden bir uzay gemisinde doğmuştu. Gemi o başka yere vardığı zaman başka yer tekrar varılması gereken bir başka yer oluyor ve bu böylece sürüp gidiyordu.

Random'un normal beklentisi bir başka yerde olması gerektiği şeklinde gelişmişti.

Onun için, yanlış yerde olduğunu hissetmek normal bir histi.

Daha sonraları, zaman içinde yaptığı sabit yolculuklar da sorununa katkıda bulunmuştu. Böylece Random artık yalnızca yanlış yerde bulunduğunu düşünmüyor, oraya hemen daima yanlış zamanda vardığı hissine de kapılıyordu.

Bunları hissettiğinin farkında değildi aslında. Çünkü bunlar onun oldu olası hissettiği şeylerdi ve başka türlü-sünü bilmiyordu. Aynı şekilde, nereye giderse gitsin, yerçekimine karşı ağırlık takmaya veya özel giysiler giymeye ve genellikle nefes almak için özel cihazlar kullanmaya da alıştı. Kendinizi doğru yerde hissedebileceğiniz tek yer yaşamak için kendi tasarımıladığınız yer -yani elektrik kulüplerindeki sanal gerçekliklerdi. Random'un aklına hiçbir zaman gerçek Evrenin uyum sağlayabileceği bir yer olabileceği gelmemişti.

Ve buna annesinin kendisini bıraktığı bu Lamuella denen yer de dahildi. Buna, daha iyi bir yolcu koltuğu karşılığında, kendisine böyle değerli ve sihirli bir hediye olan yaşamı sunmuş olan bu adam da dahildi. Arthur'un oldukça dost yaklaşım ve düşünceli biri olması iyi olmuştu, yoksa sorun çıkardı. Gerçekten de, Random cebinde bir sürü soruna yol açabilecek ucu sivriltilmiş bir taş taşıyordu. Uygun eğitim almadan olaylara bir başka- sının görüş açısından bakmak çok tehlikeli olabilirdi.

Vadiye bakan bir tepenin yamacında Arthur'un özellikle sevdiği bir noktada oturdular. Köyün üzerinde güneş batmaktaydı.

Arthur'un tek hoşuna gitmeyen şey oturdıkları yerden diğer vadinin biraz içine doğru bir yerde, ormanın içinde, gemisinin çakıldığı yeri belirleyen, karanlık, derin izlerin de

görünmesiydi. Ama belki de onu hep buraya getiren şey de buydu. Laumella'nın uzayıp giden zengin arazisini seyredebileceği başka yerler de vardı ama, görüş açısının hemen kenarına yuvalanmış olan o karanlık dehşet ve acı noktası ile, onu çeken yer hep burası olmuştu.

Enkazın içinden çekilip kurtarıldığından beri oraya hiç gitmemişti.

Gitmezdi.

Buna dayanamazdı.

Aslında henüz kazanın şokuyla uyuşmuş ve sersem bir halde iken oraya doğru biraz yaklaşmıştı. Kırık bir bacağı, birkaç kırık kaburgası, bazı kötü yanıkları vardı ve sağlıklı düşünemiyordu ama, köylülere kendisini oraya götürmeleri için ısrar etmişti. Onlar da huzursuz olsalar da dediğini yapmışlardı. Buna rağmen zeminin fokurdayıp eridiği, esas noktaya kadar gitmeyi başaramamış ve sonunda bu dehşetten sonsuza kadar kaçmayı tercih etmişti.

Kısa süre sonra, bütün o bölgenin pek de tekin olmadığı söylentisi etrafa yayılmış ve o zamandan beri de kimse oralara gitmeye cesaret edemez olmuştu. Çevrede- ki arazi birbirinden güzel ve hoş, taptaze yeşillikler içindeki vadilerle doluydu -içine yoğun endişeler veren bir yere gitmek için ısrar etmenin bir anlamı yoktu. Bırak geçmiş kendi kendine kalsın ve yaşadığın an geleceğe doğru ilerlesin diye düşünüyordu

Random saati ellerinde özenle tutuyor, yavaş yavaş döndürerek akşam güneşinin uzun ışıklarının kalın camın çizikleri ve bereleri üzerinde ılık ılık parıldamasını seyreliyordu. Örümceğe benzeyen saniye kolunun kendi çemberi içinde yolunu çizişini seyretmek onu büyülemişti. Bir tam daire çizdiği her sefer, iki büyük koldan daha uzun olanı küçük çemberin etrafındaki altmış küçük bölmeden bir ikincisine geçiyordu. Ve uzun kol kendi dairesini tamamladığında, bu sefer kısa kol üzerinde beklediği büyük rakamlardan bir ikincisine geçiyordu.

"Bir saatten fazladır onu seyreliyorsun," dedi Arthur usulca.

"Biliyorum," dedi kız. "Bir saat büyük kolun yolu tamamlaması, evet mi?"

"Doğru."

"O halde ben bir saat ve on yedi.... dakikadır bunu seyreliyordum "

Derin ve gizemli bir mutlulukla gülümsedi ve yavaşça yerinden kayarak Arthur'un koluna hafifçe yaslandı. Arthur haftalardır göğsünün içine hapsettiği küçük bir iç çekişin yerinden kurtulduğunu hissetti. Kollarını kızının omuzlarına dolamak istedi, ama bunun için henüz çok erken olduğunu ve onun yine utanarak uzaklaşacağını düşündü. Ama bir şeyler işliyordu Çocuğun içinde bir şeyler yumuşuyordu. Saat ona yaşamı boyunca

başka hiçbir şeyin yapmayı başaramadığı bir anlam ifade ediyordu. Arthur kendisinin bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığından henüz emin değildi, ama bir şeylerin kızına ulaşabilmiş olmasından derin bir mutluluk ve rahatlama hissi duyuyordu.

"Bana yine anlat," dedi Random.

"Aslında pek bir şey yok, dedi Arthur. "Saatçilik yüzlerce yıl önce gelişmiş...."

"Yüzlerce Dünya yılı önce."

"Evet. Gittikçe daha hassas ve karmaşık hale gelmiş. Yüksek yetenek isteyen nazik bir işti bu. Çok küçük olmaları ve ne kadar çok sallasan ya da yere düşürsen bile dakik olarak çalışmaya devam etmeler gerekiyordu."

"Ama yalnızca bir gezegende öyle mi?"

"E, yapıldığı yer orasıydı, biliyorsun. Saatlerin başka bir yerlere gitmesi, değişik güneşlerle, aylarla ve manyetik alanlar ve benzeri şeylerle bir ilişkisi olması hiç de beklenen bir şey değildi o zamanlar. Yani saatim hâlâ iyi işliyor, ama İsviçre'den bu kadar uzakta bu fazla bir şey ifade etmiyor."

"Nereden?"

"İsviçre'den. Bunların yapıldığı yer. Küçük dağlık bir ülke. Bunları yapan insanların gerçekten başka dünyalar da olduğundan haberleri bile yoktu."

Bilmemek oldukça önemi bir şey."

"Eh, evet."

"Peki onlar nereden gelmişlerdi."

"Onlar..., yani biz... biz orada yetiştik. İnsanoğlu Dünyada evrime uğradı. Nasıl diyeyim, bir çeşit çamurdan bu halimize ulaştık."

"Bu saat gibi."

"İhmm. Saatin çamurdan geliştiğini hiç sanmıyorum."

"Anlamıyorsun!"

Random ansızın ayağa fırlamış, bağırıyordu.

"Anlamıyorsun! Beni anlamıyorsun, hiçbir şeyi anlamıyorsun! Bu kadar aptal olduğun için senden nefret ediyorum. "

Aceleyle tepeden aşağı koşmaya başladı, bir yandan da hâlâ saati elinde sımsıkı tutuyor ve Arthur'dan nefret ettiğini haykırıyordu.

Arthur şaşırmış ve kafası karman çorman bir şekilde ayağa kalktı. Öbek öbek otlar arasından koşarak onun peşine düştü. Bu koşu onun için eziyetli ve can yakıcı oluyordu. Kazada ayağı kırıldığında oluşan kırık temiz bir kırık olmadığı gibi, iyileşmesi de pek temiz olmamıştı. Koşarken tökezliyor ve ürküyordu.

Random ansızın durdu ve öfkeden kararmış yüzünü ona çevirdi. Saati ona uzatarak ; "Bunun da ait olduğu bir yer olabileceğini anlamıyorsun, değil mi? İşe yaradığı bir yer olduğunu? Uyum sağladığı bir yer olduğunu?"

Tekrar döndü ve yeniden koşturaya başladı. Zindeydi ve bir tazi gibi koşturuyordu. Arthur ona yaklaşmıyordu bile.

Baba olmanın bu kadar zor olacağını beklememesi önemli değildi, önemli olan, baba olmayı, hele ansızın ve beklenmedik bir şekilde ve yabancı bir gezegende baba olmayı hiç mi hiç beklememesiydi.

Random yeniden bağırarak için geriye döndü. Nedendir bilinmez çocuğun durakladığı her sefer Arthur da duruyordu.

"Benim kim olduğumu sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Senin gelişmiş halin mi? Annemin benim kim olduğumu sandığını düşünüyorsun? Daha önce sahip olamadığı yaşam için bir çeşit bilet mi?"

"Bununla ne demek istediğini anlayamadım," dedi Arthur nefes nefese ve canı yanarak.

"Zaten kimsenin ne demek istediğini anlamıyorsun!"

"Nasıl yani?"

"Sus! Sus! Sus!"

"Söyle bana! Lütfen anlat bana! Annenin sahip olamadığı yaşamdan bahsederken ne demek istiyordun?"

"Dünyada kalmış olmayı arzu ederdi! Zaphod denen o sersem ölü beyinli meyveli sakızın ardından gitmemiş olmayı isterdi! O zaman farklı bir yaşamı olabilirdi diye düşünüyor!"

"Ama," dedi Arthur, "o zaman ölürdü! Dünya yerle bir edildiğinde o da ölmüş olurdu!"

"Öylesi farklı bir yaşam olurdu değil mi?"

"Öylesi..."

"O zaman beni doğurmak zorunda kalmazdı! Benden nefret ediyor!"

"Sen ne dediğini bilmiyorsun! İnsan nasıl, eee, yani..."

"Beni yaptı, çünkü onun için her şeyin uyumlu olmasını sağlayacaktım. Benim işim buydu. Ama ben ondan da uyumsuz çıktım! O yüzden beni buraya kapattı ve o aptal yaşamını sürdürmeye gitti."

"Onun yaşamının neresi aptal? Muazzam başarılı, öyle değil mi? Zaman ve uzayın her yerinde tanınıyor, bütün Sub-Eta TV kanallarında..."

"Aptalca! Aptalca! Aptalca! Aptalca!"

Random döndü ve yeniden koşmaya başladı. Arthur ona yetişemiyordu. Sonunda biraz oturup ayaklarındaki acıyı dindirmek zorunda kaldı. Kafasındaki karmaşa ile ne yapacağını ise bilmiyordu.

* * *

Bir saat sonra topallayarak köye döndü. Hava kararmaktaydı. yanından geçtiği köylüler ona selam veriyorlardı ama havada bir huzursuzluk ve tam olarak neler döndüğünü veya ne yapılacağını bilmemenin getirdiği bir tedirginlik hissi vardı. Yaşlı Thrasbarg sakalını çekiştirip duruyor ve aya bakıyordu ki bu da iyi bir işaret sayılmazdı.

Arthur kulübesine girdi.

Random kamburunu çıkarmış masada sessizce oturmaktaydı.

"Çok üzüldüm," dedi, "öyle üzüldüm ki."

"Önemli değil," dedi Arthur, becerebildiği en nazik şekilde. "Bu iyi bir şey, yani arada böyle ufak bir sohbet yapabilmek. Birbirimiz hakkında öğrenmemiz, anlamamız gereken o kadar çok şey var ki. Yaşam hakkında da. Eh yaşam yalnızca çay ve sandviçlerden ibaret değil..."

"Öyle üzgünüm ki," dedi Random yeniden, hıçkırarak.

Arthur onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Random direnip karşı koymadı. Sonra Arthur onun niye üzgün olduğunu gördü.

Lamuella yapımı bir lambanın yaydığı ışığın altında Arthur'un saati yatmaktaydı.

Random tereyağı bıçağının ucu ile saatin arkasını zorlamıştı ve şimdi, sinirli parmakları ile kurcalamakta olduğu bütün o mini mini yaylar, zemberek ve vidalar küçük saçma bir karmaşa havuzunun ortasında serili durmaktaydı.

"Yalnızca nasıl işlediğini görmek istemiştım," dedi Random, "her şeyin birbirine nasıl uyduğunu görmek istiyordum. Çok üzgünüm! Şimdi tekrar bir araya getiremiyorum. Af edersin, af edersin, af edersin. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu tamir ettiririm!"

Gerçekten! Tamir ettiririm!"

* * *

Ertesi gün Thrasbarg uğradı ve Bob tanrı ile ilgili bir yığın şey anlattı. Random üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmak amacıyla onu, dev kulak kepçesinin anlatılmaz gizemi üzerinde kafa yormaya davet etti. Random dev kulak kepçesi diye bir şey olmadığını söyledi ve yaşlı

Thrasbarg buz kesilip, sessizleşti ve Random'un dışarıdaki karanlığa sürgün edilebileceğini söyledi. Random iyi dedi, zaten orada doğmuştu ve ertesi gün paket ellerine geçti.

* * *

İşler biraz heyecan verici olmaya başlamıştı.

Hatta vızıltılı sesler çıkaran bir çeşit robot arı tarafından gökyüzünden indirilen paket ellerine ulaştığında, paketle birlikte yavaş yavaş tüm köyü saran bir his de ortaya çıkmıştı: bu ardı arkası kesilmeyen bir olaylar dizisinin başlangıcı olacaktı.

Bu robot arının hatası değildi. Robotun tüm istediği Arthur Dent'in imzası veya parmak izi veya boynunun arkasından bir iki hücre kazıntısı idi. Ondan sonra yoluna devam edecekti. Etraftaki bu kızgınlık havasının sebebinden pek de emin olamadan oyalanarak bekliyordu. Bu arada Kirp her iki ucunda da kafası olan bir balık daha tutmuş, ama daha yakından incelendiğinde bunun aslında yarıdan kesilmiş iki balığın oldukça kötü bir şekilde birbirine dikilmiş hali olduğu anlaşılmış ve bu şekilde Kirp iki başlı balıkla ilgili heyecanı tazeleyemediği gibi, birincinin gerçekliği konusunda da ciddi bir şüphe uyandırmıştı. Yalnızca pikka kuşları her şeyi son derece normal buluyor gibiydiler.

Robot arı nihayet Arthur'un imzasını almış ve oradan uzaklaşmıştı. Arthur paketi kulübesine taşımış ve oturup ona bakmaya başlamıştı.

"Hadi açalım!" diye haykırmıştı Random. Etrafındaki her şey tam anlamıyla tuhaflaştığı için, bu sabah kendini çok daha neşeli hissediyordu. Ama Arthur olmaz demişti.

"Neden olmaz?"

"Çünkü benim adıma gönderilmemiş."

"Hayır, gönderilmiş."

"Hayır, gönderilmemiş. Paket... eee, paket benim elimle Ford Prefect'e gönderilmiş."

"Ford Prefect mi? Hani şu..."

"Evet," dedi Arthur terslenerek.

"Ondan bahsedildiğini duymuştum."

"Eminim duymuşsundur."

"Yine de açalım. Başka ne yapacağız ki?"

"Bilmiyorum," dedi gerçekten de ne yapması gerektiğinden emin olamayan Arthur.

Sabahın ilk ışıklan ile bıçaklarını demirciye götürmüştü. Strinder onlara şöyle bir bakmış ve ne yapabileceğine bir bakacağını söylemişti.

Denge ve esneklik noktalarını anlayabilmek için her zaman yaptıkları gibi bıçakları havada sallamayı denemişler, ama işin zevkine varamamışlardı. Arthur bu sandviç yapımcılığı günlerinin sayılı olduğuna dair üzücü bir hisse kapılmıştı.

Suratını asmıştı.

Son Derece Normal yaratıkların ortaya çıkma zamanı çok yakındı, ama Arthur her zamanki av ve ziyafet şenlikleri heyecanının her zamankinden sessiz ve belirsiz olacağını hissediyordu. Burada, Laumella'da bir şeyler olmuştu ve Arthur bunun kendisi yüzünden olduğu gibi korkunç bir fikre kapılmıştı.

"Ne olduğunu sanıyorsun?" diye üsteledi Random, paketi elinde evirip çevirirken.

"Bilmiyorum," dedi Arthur, "ama kötü ve endişe verici bir şey."

"Nerden biliyorsun?" diyerek itiraz etti Random.

"Çünkü Ford Prefect ile ilgili her şey, onunla ilgili olmayan şeylerden daha kötü ve daha endişe vericidir," dedi Arthur. "İnan bana."

"Sen bir şeye üzüldün değil mi?" dedi Random.

Arthur içini çekti.

"Yalnızca biraz tedirgin ve huzursuzum. Sanırım." dedi

"Affedersin," dedi Random ve paketi tekrar yerine koydu. Eğer onu açarsa Arthur'un gerçekten de üzüleceğini görebiliyordu. Bunu onun görmediği bir sırada yapmak zorundaydı.

Arthur önce hangisinin orada olmadığını fark ettiğinden pek emin değildi. Birinin orada olmadığını fark ettiğinde aklı hemen diğerine gitmiş ve hemen o anda her ikisinin de yok olduğunu ve bunun sonucu olarak çılgınca kötü ve başa çıkması zor bir şeylerin olacağını hemen anlamıştı.

Random orada değildi. Paket de öyle.

Onu bütün gün gözünün önünde bir rafın üzerinde tutmuştu. Bu bir güvenlik denemesiydi.

Biliyordu ki, bir ebeveyn olarak yapması gereken şeylerin birincili çocuğuna güven duyduğunu göstermek ve aralarındaki ilişkinin temelini karşılıklı güven ve inanç üzerine kurmaktı. Bunu uygulamanın sersemce bir şey olacağına dair kötü bir hisse kapılmıştı gerçi, ama yine de yapmıştı ve pek tabii ki bunun gerçekten de sersemce bir şey olduğu ortaya çıkmıştı. Yaşadıkça öğreniyorsun. Ama her durumda yaşıyorsun. Üstelik paniğe de kapılıyorsun.

Arthur koşarak kulübeden dışarı fırladı. Saat akşam sularıydı. Işık soluklaşıyor ve fırtına yaklaşıyordu. Onu hiçbir yerde görememiş, izine bile rastlayamamıştı. Herkese

sordu. Kimse onu görmemişti. Tekrar sordu, gören kimse olmamıştı. Akşam olmuş evlerine gidiyorlardı. Hafif bir rüzgar köyün sınırları çevresinde dolanıyor, yerden bir şeyler kaldırıp, tehlikeli bir olağanlık içinde onları bir başka tarafa fırlatıyordu.

Yaşlı Thrasbarg'ı buldu ve ona sordu. Thrasbarg taş gibi bir ifadeyle ona baktı ve Arthur'un duymaktan korktuğu ve en başından gitmiş olabileceğinden korktuğu yönü gösterdi.

İşte şimdi en kötünün gerçekleştiğini biliyordu.

Random, Arthur'un kendisini izlemeyeceğini düşündüğü yere gitmişti.

Başını kaldırıp asık suratlı, kurşuni renkli, parçalı bulutlu gökyüzüne baktı ve gördüğü şeyin Mahşerin Dört Atlısının içinden fırlarken kendilerini aptal gibi hissetmeyecekleri cinsten bir gökyüzü olduğunu düşündü.

Kötü bir şeyler olacağını yoğun bir şekilde önceden sezinleme hissiyle dolu olarak bitişik vadideki ormana giden yolda yürümeye başladı. Arthur kendini koşmaya zorlarken ilk büyük yağmur damlaları da toprağı dövmeye başlamıştı.

* * *

Random tepenin doruğuna vardı ve aşağıya, bitişik vadiye bir göz attı. Beklediğinden daha uzun ve zor bir tırmanma olmuştu. Bu yolculuğu gece yapmanın o kadar da iyi bir fikir olup olmadığı hakkında biraz endişelenmeye başlamıştı. Ama babası ya kendini ya da Random'u paketi korumaya falan çalışmadığına inandırmaya çalışarak, bütün gün kulübenin etrafında amaçsızca dolaşıp durmuştu. Sonunda demirci Strinder'la bıçaklar hakkında konuşmaya gitmek zorunda kalmış, Random da bunu fırsat bilmiş ve paketle birlikte kaçmıştı.

Paketi orada, kulübenin, hatta köyün içinde açamayacağı çok aşıkardı. Babası her an geri dönebilirdi. Bunun anlamı izlenemeyeceği bir yere gitmek zorunda olduğuydu. Şimdi bulunduğu yerde durabilirdi artık. Babasının kendisini izlemeyeceği izlese bile tepenin ağaçlı kısmında çöken gece ve başlayan yağmur altında onu bulamayacağını umduğu bu yöne sapmıştı.

Tırmanış boyunca paket koltuğunun altında kıpırdanıp durmuştu. Bu paketin insanın hoşuna giden bir iriliği vardı: üst yüzeyi kenarları hemen hemen kolunun dirseğe kadar olan kısmı uzunluğunda olan bir kare şeklindeydi ve yüksekliği de bir karış kadardı. Kahverengi plastik kağıtla sarılmış ve kendi kendine bağlanan sicimlerin usta işi yeni bir çeşidi ile bağlanmıştı. Random paketi salladıkça içinde hiçbir tıkırtı falan duyamıyordu ama ağırlığının heyecan verici biçimde merkezde toplandığını hissedebiliyordu.

Ayrıca buraya kadar gelip de burada durmayıp, aşağı, neredeyse yasaklanmış olan o bölgeye -yani babasının gemisinin düştüğü yere doğru ilerlemekten de bir çeşit haz duyuyordu. Gerçi "tekin olmayan" kelimesinin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ama bunu bulmak eğlenceli olabilir diye düşünüyordu. Yürümeye devam edecek ve paketi oraya varıncaya kadar saklayacaktı. Bununla birlikte, karanlık da gittikçe artıyordu.

Henüz minik elektrik fenerini kullanmamıştı, çünkü uzaktan fark edilmek istemiyordu. Birazdan onu kullanması gerekecekti ama şimdi vadileri birbirinden ayıran tepenin öbür tarafına geçmiş olacağı için herhalde bunun kendisine pek bir zararı dokunmayacaktı.

Fenerin açtı. Hemen hemen aynı anda çakan şimşegin ışığı yönelmiş olduğu vadiyi ortadan ikiye yarıyor ve onu oldukça ürküttü.

Etrafını çevreleyen karanlık sırtını ürpertir ve fırtınanın tokadı önündeki arazi boyunca yankılanırken, elinde ki kalem şeklinde fenerin dalgalanan zayıf ışığı ile kendini birden ufacık ve kaybolmuş hissetti. Belki de artık burada durmalı ve paketi burada açmalıydı. Ya da belki geri dönmeli ve yarın yine buraya gelmeliydi. Ama bu ancak bir anlık bir duraklama oldu. Bu gece geriye dönüş falan olmayacağını biliyor, hatta hiç geriye dönüş olmayacağını seziyordu.

Tepeden aşağı ineceği tarafa doğru döndü. Şimdi yağmur hızlanmaya başlamıştı. Bir iki dakika önce iri damlalar halinde iken şimdi sağanak halinde boşalmaya başlamıştı. Ağaçlar arasında ısıklar çalıyor ve ayağının altındaki toprak kayganlaşmaya başlıyordu.

Hiç olmazsa, bu ısıklar, çalan şeyin yağmur olduğunu biliyorum diye düşündü. Elindeki fenerin ışığı ağaçlar arasında dalgalandıkça gölgeler kendisine doğru atılıyor ve ona yan bakışlar fırlatıyordu. İleri ve aşağı doğru yürümeliydi.

On, on beş dakika daha ileri doğru acele acele yürümeye devam etti Şimdi iliklerine kadar ıslanmış ve titriyordu. Yavaş yavaş kendinden önde bir yerlerde, bir başka ışık daha varmış gibi gelmeye başlamıştı. Bu çok soluk bir ışıktı ve Random bunu kendisinin kurgulayıp kurgulamadığından emin olamıyordu. Daha iyi görebilmek için kendi ışığını kapattı. Gerçekten de ilerde bir yerlerde soluk bir ışık varmış gibi görünüyordu. Bunun ne olduğunu bilemiyordu. Tekrar lambasını yakarak tepeden aşağı, bu şey her neyse ona doğru yoluna devam etti.

Bununla birlikte ormanda da yanlışı olan bir şeyler vardı.

Bunun ne olduğunu hemen söyleyemezdi ama ağaçlar güzel bir ilkbaharı bekleyen canlı, neşeli ve sağlıklı ağaçlar gibi görünmüyorlardı. Bu ağaçlar hastalıklı a ırlarla birbirlerine yaslanmaktaydılar ve adeta beti benzi sararmı  ve   r m   bir görüntü sergiliyorlardı. Random, birkaç kez, kendisi yanlarından geçerken ona eri meye çalışmak ister gibi bir halleri olduğu hissine kapılmı tı. Ama aslında bu, elindeki ışık yüzünden titre ip silkinen gölgelerin sebep olduğu bir oyundu.

Ansızın ağaçlardan birinden önüne bir şey d  t . Random korkarak geriye sıçradı ve bunu yaparken elindeki feneri de, paketi de yere d   rd .   melerek, cebinde bulunan ucu sivriltilmi  ta ı dışarı çıkardı.

Ağaçtan d   en şey hareket ediyordu. Yerde yatan fenerinin ışığı bu şeyi aydınlatıyor ve kocaman iğrenç bir gölge, ışığın içinden sendeleyerek yavaşça kendisine doğru yakla ıyordu. Random yağmurun yeknesak sesinin ardından gelen belli belirsiz hı ırtı ve gıcırta seslerini duyabiliyordu. Toprağı tırmalayarak yerde yatan fenerine doğru uzandı ve onu yakalayarak ışığı kendisine yaklaşmakta olan yaratığın üzerine doğrulttu.

Aynı anda birkaç metre ötedeki bir ağaçtan bir tane daha d  t . Fenerin ışığını çılgınca birinden diğerine çevirdi. Sivri ta ını atmaya hazır vaziyette havaya kaldırdı.

Aslında yaratıklar oldukça küçük şeylerdi. Onları olduğundan b   k gösteren şey ışığın a ısıydı. Üstelik yalnızca küçük değil aynı zamanda t  l  ve sevimliydi. Bu arada ağaçtan bir tane daha d     t . Bu seferki ışığın aydınlattığı küçük alanın içine d     t  ve Random onu rahatça görebiliyordu.

Diğer ikisi gibi bu da d  zg n ve dikkatli bir şekilde atlamı , d  nerek yavaş ve kararlı bir şekilde Random'a doğru ilerlemeye ba lamı tı.

Random olduğu yerde kala kalmıştı. Elindeki ta  h   a atmaya hazır vaziyette dii ama gittikçe kendisine doğru gelen şeylerin birer sincaptan başka bir şey olmadığı gerçeğini daha iyi anlamaya ba lamı tı. En azından sincaba benzer bir şeylerdi. Yumuşak, sıcak, sevimli sincaba benzer şeyler kendisine doğru yakla maktaydılar ve o bundan ho lanıp ho lanmadığından hiç de emin değildi.

Fenerinin ışığını direk olarak birincinin üzerine doğru çevirdi. Hayvan saldırgan, kabadayıca, i  tırmalayıcı sesler çıkartıyor ve küçük pençelerinden birinde yıpranmış pembe bir bez parçası taşıyordu. Random ta ını tehditkar bir tavırla yukarda tutuyor ama bunun, ıslak paçavra parçası ile kendisine yaklaşmakta olan hayvan üzerinde görünür hiçbir etkisi olmuyordu.

Geriye doğru çekildi. Bununla nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyordu. Eğer yaklaşanlar parlayan kesici dişlerini göstererek hırlayıp homurdanan kötülük dolu canavarlar olsaydı, onlara saldırmakta hiç tereddüt etmezdi ama aynı şekilde davranan şeyler minik sincaplar olunca ne yapacağını kestiremiyordu.

Yeniden geri çekildi. İkinci sincap sağ yanına doğru ilerleyerek bir çevirme hareketına girişmişti. O da küçük pençesinde bir şey taşıyordu. Palamut kozalağına benzer bir şey. Üçüncüsü onun hemen arkasındaydı ve o da ilerliyordu. O ne taşıyordu? Küçük, ıslak bir kağıt parçası diye düşündü Random.

Bir adım daha geri giderken ayağı bir ağaç köküne takıldı ve sırtüstü yere yuvarlandı. Birinci sincap hemen öne doğru fırladı ve üzerine sıçradı. Gözünde buz gibi, kararlı bir bakış ve pençesinde ıslak pembe bez parçası ile midesine doğru ilerlemeye başladı. Random ayağa kalkmaya çalıştı ama ancak bir iki santim kadar doğrulabildi.

Midesindeki sincabın şaşkınlığı onu da şaşırtmıştı. Sincap donup kalmış, küçük pençeleri ile Random'un ıslak bluzunun üzerinden onun derisine yapışmıştı. Sonra yavaşça, santim santim ilerleyerek Random üzerindeki tırmanışını sürdürdü, durdu ve bez parçasını ona sundu.

Random bu şeyin garipliği ve sincabın minik pırıltılı gözlerinin etkisi ile neredeyse hipnotize olmuş gibiydi. Sincap paçavrayı yeniden ona sundu. Bezi tekrar tekrar ona doğru uzatıyor ve ısrarla tiz sesler çıkarıyordu. Bu,

Random sonunda tereddüt içinde ve huzursuzca o şeyi ondan alıncaya kadar sürdü. Sincap dikkatle onu izlemeye devam ediyor, gözleri yüzünün her tarafında dolaşıyordu. Yağmur ve çamur yüzünden aşağı boşanıyor ve üzerinde sincabın biri oturuyordu. Elindeki bez parçası ile gözlerinin üzerindeki çamurun bir kısmını sildi "Sincap bir zafer çığlığı attı, bezi tekrar kaptı, üzerinden aşağı atladı, karanlık, sarmalayan gecenin içine doğru koştu, bir ağaca doğru atıldı, gövdesindeki bir oyuğa daldı arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

Bu arada Random içi yağmur dolu palamut kozalağı ve kağıt parçası taşıyan sincapları başından savmaya çalışıyordu. Bir yandan da poposu üzerinde sürünerek arkaya doğru geriliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Gidin başımdan!" Sincaplar korku içinde geriye doğru kaçıştılar, sonra aynı hızla, hediyeleri ile birlikte ileri atıldılar. Random taşını onlara doğru salladı. "Gidin!" diye haykırdı.

Sincaplar dehşet içinde etrafta hoplayıp zıplamaya başladılar. Sonra birisi doğrudan üzerine atıldı, kozalağı kucağına bıraktı, geri dönüp karanlığın ipine daldı. Diğeri bir

müddet titreyerek olduğu yerde kaldı, sonra elindeki kağıt parçasını düzgün bir şekilde Random'un önüne bıraktı ve o da kayboldu.

Şimdi yeniden yalnız kalmıştı. Ama şaşkınlık içinde titriyordu Sallanarak ayağa kaktı, taşını ve paketini yerden aldı, sonra bir an tereddüt ettikten sonra kağıt parçasını da aldı. Öyle ıslanmış ve karışmıştı ki ne olduğunu anlamak çok zordu. Bir uçak dergisinden kopmuş bir parçaya benziyordu.

Tam Random bütün bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, durmakta olduğu düzlüğe doğru yürüyen bir adam ortaya çıktı, silahını kendisine doğru doğrulttu ve onu vurdu.

* * *

Arthur onun iki üç mil gerisinde tepenin yukarı doğru tırmanılan kısmında, ümitsizce fırtına ile boğuşmaktaydı.

Aramaya başladıktan bir kaç dakika sonra geri dönmüş ve yanına bir fener almıştı. Pilli olmayan bir fener. Buradaki tek pilli fener Random'un beraberinde getirdiği idi.

Arthur'un ki zayıf ışıklı bir çeşit rüzgar feneri idi: yanıcı balık yağının depolanabileceği bir haznesi, kuru otlardan yapılmış bir fitili vardı ve Strinder' in demirci dükkanında yapılmıştı. Son Derece Normal Yaratığın mide zarından şeffaf bir tabakayla kaplanmış, delikli metal bir kutuydu bu.

İşte bu lamba şimdi sönmüştü.

Arthur bir kaç dakika tamamen ümitsizce onu kurcaladı. Bir yağmur fırtınasının ortasında bu şeyi tekrar alevlendirebilmesinin hiçbir yolu olmadığı açıktı ama yine de denememek imkansızdı. Gönülsüzce lambayı bir kenara fırlattı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bu ümitsiz bir durumdu. Baştan aşağı sırsıklamdı.

Elbiseleri yağmurdan ağırlaşmış ve şişmişti. Üstelik şimdi bir de karanlıkta kaybolmuş durumdaydı.

Kısa bir an için kör edici ışığın içinde kaybolmuşken, hemen ardından yine karanlığa gömüldü.

Ama çakan şimşek ona hiç olmazsa tepenin ucuna çok yaklaşmış olduğunu göstermişti. Bir kez bunu göğüsleyince... aslında ne yapacağından o da pek emin değildi. Buna oraya gidince karar vermesi gerekecekti.

Öne ve yukarı doğru atıldı.

Birkaç dakika sonra, nefes nefese bir şekilde tepeye çıktığını biliyordu. Aşağı doğru uzanan önündeki boşlukta soluk bir ışığa benzer bir şey görünüyordu. Bunun ne olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve zaten düşünmeyi de pek istemiyordu.

Bununla birlikte yönlenebileceği tek şey de bu ışıktı, onun için tökezleyerek, kaybolmuşluk ve korku hisleri içinde ona doğru ilerlemeye başladı.

* * *

Öldürücü ışığın parıltısı Random'un yanından geçip gitmiş ve bunu yaklaşık iki saniye sonra da silahı atan adam izlemişti. Adam yanından geçmek dışında Random'a bakmamıştı bile. Onun arkasında duran birini vurmuş ve Random arkasına dönüp baktığında onu vurulan gövdenin yanında yere çömelmiş ceplerini karıştırırken görmüştü.

Tablo donmuş ve ardından kaybolmuştu. Bir saniye sonra dev boyutlarda bir dizi diş bu tablonun yerini almıştı. Dişler dev boyutlarda ve mükemmel boyalı kırmızı dudaklarla çevriliydi. Kocaman mavi bir diş fırçası nereden ortaya çıktığı belli olmayan bir şekilde belirmiş ve titreşen yağmur perdesinin ardında parıldamaya devam eden dişleri köpükler içinde fırçalamaya başlamıştı.

Random bunun ne olduğunu anlayamadan önce gözlerini kırpıştırarak ona bakakalmıştı.

Bu bir reklamdı. Kendisine ateş eden adam holografik uçak filmlerinden birinin parçası idi. Artık gemiye çok yakın bir yerlerde olmalıydı. Anlaşılan geminin sitemlerinden bir kısmı diğerlerinden daha zor yok edilebilir türdendi.

Yolculuğunun bundan sonraki yarım mili özellikle sorunlu idi. Yalnızca soğuk, yağmur ve gece ile boğuşmak zorunda kalmıyor, bir de geminin eğlence sisteminin kırılıp dökülmüş kalıntıları ile de uğraşması gerekiyordu. Etrafında durmaksızın uzay gemileri, jet arabaları ve helipodlar çarpışıp, geceyi aydınlatarak infilak ediyor, garip şapkalar giyen kötü niyetli adamlar onun aracılığı ile uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor ve sol tarafında kalan küçük bir meydanda Hallapolis Devlet Operası birleşik koro ve orkestrası Rizgar'ın Woontlu Blamwellamum operasının dördüncü perdesinden AnjaQuantin Yıldız Muhafızlarının kapanış marşını çalıyordu.

Ardından son derece iğrenç görünümlü bir kraterin fokurdayan ağzına ulaştı. Çukurun ortasından gelen ve başka bir durumda muazzam büyüklükte bir karamelli sakızı andıracak olan, ama aslında büyük bir uzay gemisinin kalıntıları olan şeyden hâlâ hafif, ılık bir esinti gelmekteydi.

Uzunca bir süre ona bakarak orada durdu. Sonunda kraterin çevresi boyunca yürümeye başladı. Artık ne aradığından emin değildi ama yine de dehşet çukurunu sonunda tutarak ilerlemeye devam ediyordu.

Yağmur biraz hız kaybetmeye başlamıştı ama hâlâ oldukça fazlaydı ve Random kutunun içinde ne olduğunu bilmediği, hassas ve zarar görebilecek bir şey olup olmadığından emin olmadığı için, kutuyu açabileceği kuru bir yer bulması gerektiğini düşünüyor, onu düşürdüğü için zarar vermemiş olduğunu umuyordu.

Fenerini etraflarını çevreleyen ağaçlar üzerinde gezdirdi. Ağaçlar burada seyrekleşmiş, çoğu yanmış ve kırılmıştı. Yan yolda bir yerde, kendisine sığınmak görevi yapacak karışık bir kaya grubu gördüğünü sandı ve ona doğru yürümeye başladı.

Nihayet yanına vardığında bunun, gemi çarpıştığı sırada, son alev topundan önce gemiden fırlayan ıvır zıvırların oluşturduğu bir yığın olduğunu anladı.

Kraterin ağzından iki üç yüz metre kadar ilerledikten sonra, yumuşak pembe bir kumaşın yıpranmış kalıntılarına rastladı. Sırsıklam, çamur içindeydi ve kırılmış dallardan aşağı sarkıyordu. Random doğru olarak, bunun babasının yaşamını kurtaran güvenlik balonu olduğunu tahmin etti. Yanma giderek onu daha yakından inceledi.

Sonra yerde onun yakınında bir yerde yarısı çamurla kaplı bir şey dikkatini çekti.

Onu yerden aldı ve üzerindeki çamuru temizledi. Bu bir kitap büyüklüğünde bir çeşit elektronik cihazdı. Dokunduğunda kapağı üzerinde dost görünüşlü büyük harfler hafif bir parıltıyla parlamaya başlamıştı. Harfler PANİĞE KAPILMA diyorlardı. Random bu şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu, babasına ait olan Otostopçunun Galaksi Rehberi idi. Onu görür görmez ansızın kendini güvende hissetmişti. Kafasını gökyüzüne çevirdi ve yağmurun yüzünü yıkayıp ağzına girmesine izin verdi.

Kafasını sallayıp kayalara doğru aceleyle ilerledi. Üzerlerine tırmanır tırmanmaz, mükemmel bir şey buldu. Bu bir mağara ağzıydı. Fenerin ışığını mağaranın içerlerine doğru çevirdi. Burası kuru ve güvenli bir yere benziyordu. Yolunu dikkatle seçerek içeri doğru yürüdü. Oldukça ferah bir yerdi ama fazla derinlere gitmiyordu. Yorgun ve rahatlamış bir şekilde uygun bir taşın üzerine oturdu. Kutuyu önüne yerleştirdi ve hemen açmaya koyuldu.

Uzun bir süre "evrenin kayıp maddesi" olarak adlandırılan şeyin nereye gittiği konusunda pek çok spekülasyon yapılmış, ortalıkta pek çok söylenti dolaşmıştı. Tüm önemli üniversitelerin bilim departmanları, önce uzak galaksilerin merkezlerinde ve sonra da tüm evrenin merkezinde ve sınırlarında onu araştırıp, soruşturabilmek için gittikçe daha gelişmiş cihazlar kullanmaya başlamışlardı. Ama aranan şeyin izi sonunda bulunduğu, bunun aslında cihazın içine sarıldığı malzemeden oluştuğu anlaşılmıştı.

Kayıp maddeden oldukça büyük bir miktar paketten çıkan kutunun içinde de vardı. Random, kayıp maddenin bu küçük, yumuşak, yuvarlak ve beyaz toplarını, gelecek nesil fizikçilerinin, bu kuşaktaki fizikçilerin bulguları kaybolup unutulduğunda, iz sürebilmelerini sağlamak amacıyla kutudan çıkarıp attı.

Kayıp madde topraklarının arasından, hiçbir özelliği olmayan siyah bir disket çıkaran Random, onu yanındaki bir taşın üzerine koydu ve bütün kayıp maddeleri iyice karıştırıp, başka bir şey, bir broşür veya birtakım bağlantılar veya bunlara benzer bir şeyler daha olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama başka hiçbir şey yoktu. Yalnızca siyah bir disket.

Feneri onun üzerine tuttu.

Bunu yaptıkça görünüşte hiçbir belirgin özelliği olmayan disketin yüzeyinde çatlaklar belirmeye başladı. Random tedirgin bir şekilde geri çekildi, ama sonra, bu şey her ne ise onun bütün yaptığığın yalnızca kendi kendini açmak olduğunu gördü.

Gerçekleşen olay muhteşem güzellikteydi. Olağanüstü karmaşık, ama aynı zamanda bir o kadar da basit ve zarıftı. Adeta kendi kendine açılan bir origami parçasını ya da birkaç saniye içinde bir goncadan güle dönüşen bir tomurcuğu andırıyordu.

Birkaç dakika önce düzgün yuvarlak ve siyah bir disketin olduğu yerde, şimdi bir kuş bulunuyordu. Kanat çırparak havada asılı kalan bir kuş.

Random dikkatle ve merakla ondan uzaklaşmaya devam etti.

Kuş biraz pikka kuşuna benziyordu ama, ondan azıcık daha küçük ve üstelik simsiyahtı.

Bu kuşta Random'un hemen anlayamadığı garip bir şey daha vardı, Pikka kuşları ile kesinlik1e benzer tarafları, her ikisinin de sizin göremediğiniz bir şeyi gözlüyorlarmış gibi bakan gözleriydi.

Ansızın ortadan kayboldu.

Sonra aynı şekilde ansızın her şey karardı. Random gergin bir şekilde olduğu yerde büzüldü ve yeniden eliyle cebindeki keskin uçlu taşını yokladı. Karanlık çekilirken top gibi büzüldü ve ardından karanlık yeniden kuş biçimini aldı. Önündeki boşlukta, kanatlarını yavaş yavaş çırparak ve gözlerini kendisine dikerek öylece asılı kaldı.

"Af edersiniz," dedi ansızın, "frekansımı ölçmem gerekiyor da. Bunu söylerken beni duyabiliyor musunuz?"

"Neyi söylerken?" diye sordu Random,

"Güzel," dedi kuş. "Ya bunu söylediğim zaman duyabiliyor musunuz?" Bu kez daha yüksek bir tonda konuşmuştu.

"Evet, tabii ki duyabiliyorum!" dedi Random.

"Ya bunu söylerken duyabiliyor musunuz?" diye sordu kuş, bu kez mezardan gelir gibi derin bir sesle.

"Evet!"

Sonra t ;r sessizlik oldu.

"Hayır, anlaşılan duyamıyorsunuz," dedi kuş bir kaç saniye sonra. "Güzel Pekala. Sizin işitme menziliniz 20 ila 16 Khz arasında. Peki. Bu sizin için yeterince rahat mı?" diye sordu hoş, hafif bir tenor sesle. "Üst sınırlarda kulak tırmalayıcı, rahatsız edici bir ahenksizlik de yok değil mi? Anlaşılan hayır. Güzel. Bu kanalları veri kanalları olarak kullanabilirim. Şimdi. Benden kaç tane görebiliyorsunuz?"

Hava ansızın birbirinin içine girmiş, bir sürü kuştan görünmez olmuştu. Random sanal gerçeklikler arasında vakit geçirmeye çok alıştı, ama bu şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha garipti. Adeta uzayın tüm geometrisi sınırsız kuş şekilleri ile yeni baştan düzenlenmiş gibiydi.

Random derin bir nefes aldı ve kollarını yüzüne kapattı. Bunu yaparken kollan kuş şekilli boşlukta hareket etmişti.

"Hımm, anlaşılan gereğinden çok fazla," dedi kuş. "Şimdi nasıl?"

Şimdi bir kuş tüneli oluşturmuştu. Sanki paralel aynalar arasına sıkışmış bir kuşun sonsuzluğa kadar yansıyan görüntüsüyümüş gibi görünüyordu.

"Sen nesin?" diye haykırdı Random.

"Buna bir dakika içinde geleceğiz," dedi kuş. "Kaç tane olduğumu söyleyin, lütfen."

"Yani, sanki..." Random çaresizce uzakları işaret ediyordu.

"Anlıyorum. Boyut olarak hâlâ sonsuz sayıda, ama en azından doğru boyutsal matriste çalışıyoruz. Güzel. Hayır cevap bir portakal ve iki limon olacaktı."

"Limon mu!"

"Eğer üç limonum ve üç portakalım olsaydı ve ben iki portakal ve bir limonumu kaybetseydim elimde ne kalırdı?"

"Hı?"

"Pekala. O halde siz zamanın bu yöne doğru aktığını düşünüyorsunuz öyle mi? İlginç. Ben hâlâ sonsuz mu görünüyorum?" diye sordu, boşlukta bir o yana bir bu yana doğru balonlaşarak. "şimdi sonsuz muyum? Ne kadar sarıyım? "

Kuş an be an akılları durduracak şekil ve sayı değişikliklerine uğruyordu.

"Yapamıyorum...." dedi Random, perişan bir şekilde.

"Cevaplamak zorunda değilsiniz. Ben artık sizi izleyerek cevapları anlayabiliyorum. O halde sizin anneniz miyim? Bir kaya mıyım? Kocaman, ezilebilir yumuşaklıkta ve bir yılan gibi kıvrımlı mıyım? Hayır mı? Peki ya şimdi? Geriye doğru gidiyor muyum?" Bir kez olsun kuş tam olarak hareketsiz ve dengede gibi gözüküyordu.

"Hayır," dedi Random.

"Aslında gidiyordum. Zaman içinde geriye gidiyordum. Hımm. Pekala, sanırım artık bütün bunları hallettik. Eğer merak ediyorsanız, size şu kadarını söyleyebilirim ki siz, sizin evreninizde, adına uzay dediğiniz her üç boyutta da özgür bir şekilde hareket edebiliyorsunuz. Zaman dediğiniz bir dördüncü boyutta ise düz bir çizgi üzerindesiniz. Bir beşinci boyutta olduğunuz yere kök salıyorsunuz ki, olasılık hesaplarının ilk temel şartı budur. Bundan sonra işler biraz karışıyor ve 13 üncü ile yirmi ikinci boyutlar arasında öğrenmek bile istemeyeceğimiz şeyler oluyor. Aslında şu an için bütün bilmeniz gereken evrenin sizin düşünebileceğinizden çok daha karmaşık olduğu. Başlarken onun kahrolası karmaşık bir şey olduğunu düşünerek işe başlamış olsanız bile. Eğer "kahrolası" gibi kelimeler sizi rahatsız ediyorsa bunları kullanmaktan kolaylıkla vazgeçebilirim."

"Hangi kahrolası sözcükleri kullanmak istiyorsan onları kullan."

"Öyle yapacağım."

"Sen hangi cehennemin dibisin?"

"Ben Rehberim. Sizin evreninizde sizin Rehberinizim. Hatta ben, teknik olarak Her Çeşit Genel Karman Çormanlık adıyla bilinen ve şey anlamına gelen.... durun en iyisi size göstereyim."

Havada geri döndü ve mağaranın dışına çıktı. Sonra yeniden artmaya başlayan yağmur altında bir kayaya tünedi.

"Gelin," dedi, "bunu seyredin."

Bir kuş tarafından idare ediliyor olmak Random'un hoşuna gitmiyordu, ama yine de onu mağaranın ağzına kadar izlemişti. Hâlâ cebindeki taşı yokluyordu.

"Yağmur," dedi kuş. "Görüyorsunuz değil mi? Yalnızca yağmur."

"Yağmurun ne olduğunu biliyorum."

Damlalar gecenin içinden perde perde iniyor, ay ışığı yaralarından süzülüyordu.

"O halde anlatın, nedir?"

"Ne demek istiyorsun o halde anlatın diyerek? Bana bak, sen kimin neyisin? O kutuda ne işin vardı? Ne yani ben, sonunda bana yağmurun ne olduğunu soran bir kuş bulmak için mi bütün geceyi ormanda koşup, çıldırmış sincapları kovalamakla geçirmek

zorunda kaldım? Yağmur denen şey lanet olası gökyüzünden dökülen sulardan başka bir şey değil, tamam mı? Başka öğrenmek istediğin şey var mı, yoksa artık eve dönebilir miyiz?"

Kuş cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Eve gitmek mi istiyorsunuz?"

"Benim bir evim yok ki!" Random kelimeleri öyle yüksek sesle haykırmıştı ki neredeyse kendi kendini şoka uğratmıştı.

"Yağmura iyi bak..." dedi Rehber kuş.

Zaten yağmura bakıyorum! Başka bakacak ne var ki?"

"Ne görüyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsun, ser sersem kuş? Yalnızca tonlarla yağmur görüyorum. Yalnızca dökülen sular."

"Suda ne tür şekiller görüyorsunuz?"

"Şekiller mi? Şekil falan yok. Yalnızca ..."

"Yalnızca bir karmaşa," dedi Rehber kuş.

"Evet."

"Peki şimdi ne görüyorsunuz?"

Kuşun gözlerinden, görülebilme sınırının tam eşiğinde ince soluk bir ışık huzmesi ortalığa yayıldı. Mağara ağzının arkasındaki kuru havada görülebilecek hiçbir şey yoktu. Ama ışık huzmesinin yağmur damlaları ile kesiştiği yerde, düz bir ışık tabakası vardı. Öyle parlak ve canlı idi ki adeta elle tutulabilir somutluktaydı.

"Oh, muhteşem. Bir lazer gösterisi" dedi Random huysuzlanarak. Daha önce hiç böylesini görmemiştim. Beş milyon kadar rock konserinin dışında tabii."

"Bana ne gördüğünüzü söyleyin!"

"Yalnızca düz bir tabaka! Aptal kuş."

"Orada şimdi, daha önce orada olmayan hiçbir şey yok. Ben yalnızca ışığı belirli anlarda daha önce sizin dikkatinizi çekmeyen belirli damlalara çekmek için kullanıyorum, o kadar. Şimdi ne görüyorsunuz?"

Işık çekilmişti.

"Hiçbir şey."

"Şimdi yaptığım da az önce yaptığım şeyin aynısı, ama mor ötesi ışınları kullandığım için göremiyorsunuz."

"Peki göremediğim bir şeyi bana göstermenin anlamı ne?"

"Bunun amacı bir şeyi yalnızca gördüğünüz için orada olması gerekmediğini öğrenmeniz. Aynı şekilde bir şeyi görememenizin de onun orada olmadığı anlamına gelmeyeceği gibi. Her şey sizin algılama duyularınızın sizin dikkatinizi neye çekebildiğine bağlı."

"Ben bunlardan sıkıldım," dedi Random ve sonra nefesini tuttu. Yağmurun altında babasının bir şeylere şaşırılmış görünen dev gibi ve çok canlı üç boyutlu bir görüntüsü asılıydı.

* * *

Random'un iki mil kadar gerisinde, babası, ağaçlar arasında yürümeye çabalarken ansızın durdu. Bir şeylere şaşırılmış gibi görünen kendi görüntüsünün yaklaşık iki mil kadar ötede, yağmurla dolu gökyüzünde asılı durduğunu görerek şaşırılmıştı. Kendisinin yürümekte olduğu yönün yaklaşık iki mil kadar sağında bir yerlerde. Neredeyse tamamen kaybolmuş durumdaydı. Soğuk, ıslaklık ve yorgunluktan öleceğine inanmış ve artık yalnızca ne olacaksa bir an önce olmasını dilemeye başlamıştı. Az önce bir sincap tarafından kendisine bütün bir golf dergisi getirilmişti ve artık beyni homurdanmaya ve anlaşılmaz sözler mırıldanmaya başlamıştı. Gökyüzünde kendisinin kocaman ve parlak bir görüntüsünü görmek, ona beyninin böyle homurdanmakta haklı olduğunu, yalnız yürümekte olduğu yön konusunda muhtemelen yanlış olduğunu göstermişti.

Derin bir nefes alarak döndü ve yönünü açıklanması güç ışık gösterisine doğru çevirdi.

* * *

"Pekala, bunun neyi ispatlaması gerekiyor ki?" diye sordu Random. Onu şaşırtan böyle bir görüntüyle karşılaşmaktan çok, bu görüntünün babasına ait olmasıydı. O ilk hologramını iki aylıkken görmüş, hatta oynaması için bir hologramın içine bırakılmıştı. En son hologramını ise yaklaşık yarım saat önce AnjaQuantine Yıldız Muhafızlarının Marşı çalınırken izlemişti.

"Yalnızca onun artık orada olmadığını ya da az önceki ışık tabakasından daha fazla orada olmadığını," dedi kuş. "Bu olgu yalnızca gökyüzünden dökülen su ile sizin duyu organlarınızın tespit edebileceği frekanslarda olan ve bir başka yönden gelen ışığın birbiriyle ilişkiye geçmesinden ibaret. Bu sizin zihninizde somut olduğu anlaşılan bir görüntü yaratıyor. Yani her şey Büyük Karman Çormanlık içindeki görüntülerden ibaret. İşte size bir tane daha."

"Annem!" dedi Random.

"Hayır," dedi kuş.

"Ben annemi görünce tanırım!"

Görüntü bir uzay gemisinden çıkıp, geniş hangara benzer gri bir binaya girmekte olan bir kadının görüntüsüydü. Kendisine bir grup uzun boylu, ince morumtrak yeşil yaratık eşlik etmekteydi. Bu kesinlikle Random'un annesiydi Yani, hemen hemen kesinlikle. Aslında Trillian düşük yerçekimi olan bir yerde bu kadar güvensiz yürümezdi yada eski, sıkıcı bir yaşam- destek istasyonunda, etrafına, yüzünde böylesine inanmaz bir ifadeyle bakmaz, ya da böyle antika görünüşlü eski bir kamera taşımazdı.

"Kim öyleyse?" diye sordu Random.

"Olasılık eksenini üzerinde annenizin uzantısının bir parçası." dedi Rehber kuş.

"Ne demek istediğin ile ilgili en küçük bir fikrim yok."

"Uzay, zaman ve olasılığın her birinin birer eksenini vardır ve bu eksenler boyunca hareket etmeleri mümkündür.

"Hâlâ anlamıyorum. Ama sanırım... Hayır. Açıkla."

"Ben eve gitmek istediğinizi sanıyordum."

"Açıkla!"

"Evinizi görmek ister miydiniz?"

"Görmek mi? O yıkıldı!"

"Olasılık eksenini boyunca aralıklı olarak gidip geliyor. Bakın!"

Yağmur altındaki sahnede şimdi çok garip ve fevkalade bir şey belirmişti. Bu kocaman mavimsi yeşil bir küre idi. Sisler ve bulutlarla kaplıydı ve siyah yıldızlı bir zemin önünde muhteşem bir yavaşlıkla dönmekteydi.

"Şimdi onu görüyorsunuz," dedi Kuş. "Şimdi görmüyorsunuz."

* * *

İki milden biraz az bir mesafede eşofmanları içinde Arthur Dent hareketsiz durmaktaydı. Gördüğü şeye inanamıyordu. Orada, yağmurla sarmalanmış, ama gece karanlığının önünde parlak ve capcanlı olarak Dünya durmaktaydı. Görüntüyü görür görmez nefesi kesildi. Nefesinin kesildiği anda görüntü de yok oldu. Sonra yeniden ortaya çıktı. Ve ardından Arthur'un pes edip saçını başını yolmasına sebep olacak şekilde görüntü bir sosise dönüştü.

* * *

Başının üzerinde sallanan bu kocaman mavi yeşil, lezzetli sosisin görüntüsü Random'u da şaşırtmıştı. Ve şimdi bu görüntü bir sosise dizisine, daha sosise dizisine dönüşmüştü. Sosisleri birbirine bağlayan parlak ipin tamamı havada şaşırtıcı bir dans

temposu ile kıvrılıp bükölüyordu. Nihayet yavaşladı, belirsizleşti ve gecenin pırıltılı karanlığı içinde kayboldu.

"O neydi?" diye sordu Random kısık bir sesle.

"Aralıklı olarak varlığını sürdüren olası bir nesneye olasılık eksenini boyunca atılan bir bakış."

"Anlıyorum."

"Nesnelerin çoğu olasılık eksenleri çevresinde dönüşüme uğrar ve değişirler. Ama sizin ait olduğunuz Dünya biraz daha değişik bir şey yapıyor. Olasılık alanı üzerinde sizin hatalı hat diye adlandırılabilen bir doğru üzerinde bulunuyor. Bu, birçok olasılık koordinatında Dünyanızın bütünüyle var olmayı durdurduğu anlamına geliyor. Dünyanızın doğuştan gelen bir dengesizliği var ki, bu daha çok çoğul sektörler olarak adlandırılan alanda yer alan şeylere has bir özelliktir. Bunlar size bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Gidip kendi gözünüzle görmek ister miydiniz?"

"Nereye... Dünyaya mı?"

"Evet."

"Bu mümkün mü?"

Rehber kuş cevabını hemen vermedi. Kanatlarını açtı ve kolaylıkla sergilediği bir zarafet içinde havaya yükselerek dışarı, şimdi yeniden biraz hafiflemeye başlamış olan yağmura doğru uçtu. Gecenin egemen olduğu gökyüzünde heyecan verici şekilde yükselirken etrafında ışıklar çakıyor, boyutlar onu izlerken heyecanla titreşiyordu. Bir dalış yapıp döndü, ardından havada bir daire çizdi ve tekrar döndü ve nihayet Random'un yüzünden yarım metre ötede, sessizce ve hafif hafif kanat çırparak dinlenmeye geçti.

Tekrar kızla konuşmaya başladı.

"Sizin evreniniz sizin için uçsuz bucaksız. Zamanda ve uzayda sonsuz. Bunun sebebi sizin algılamanız sırasında onu içinden geçirdiğiniz filtreler Oysa ben filtresiz

s

olarak inşa edilmişim, bu benim, içinde bütün olası evrenleri barındıran ama kendisi hiç bir büyüklüğe sahip olmayan büyük karmaşayı bütünüyle görebildiğim anlamına geliyor. Benim için her şey mümkündür. Ben her şeyi bilen ve her güce sahip olanım, kendi güzelliğim ve yeteneklerimle mağrurum ve daha da ötesinde beni son derece

kullanışlı, taşınabilir büyüklükte kutular içinde bulmanız mümkündür. Bu söylediklerimin ne kadarının doğru olduğunu ise kendiniz bulmak zorundasınız." Random'un yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

"Seni lanet olası küçük şey. Beni işletip duruyorsun değil mi?"

"Söylediğim gibi her şey mümkün. "

Random güldü. "Pekala," dedi. "Hadi Dünyaya gitmeye çalışalım. Dünyaya, ee, onun...."

"Olasılık eksenine mi gidelim?"

"Evin havaya uçurulmadığı bir yere. Peki Rehber sensin. Oraya nasıl gideceğiz

"Ters mühendislik yaparak."

"Ne yaparak?"

"Ters mühendislik Zaman akışı benim için önemsiz. Siz ne istediğinize karar verin, ben çabucak onun yapılmış olmasını sağlayacağım."

"Şaka yapıyorsun."

"Her şey mümkün "

Random kaşlarını çatı. "Gerçekten de şaka yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Bir başka şekilde ifade edeyim," dedi kuş. "Ters mühendislik bize, şimdi bulunduğumuz Galaktik bölgeden ancak yılda bir civarında geçen, son derece az sayıdaki o uzay gemilerinden birinin, karar verip, sizi almayı kabullenmesini beklemek gibi işlemleri kısa kesme olanağı sağlar. Bir yere gitmek istersiniz, bir gemi gelir ve sizi alır. Pilot durup sizi almaya karar verme sebebinin mevcut milyonlarca sebepten biri olduğunu düşünecektir. Gerçek sebep ise onun bunu yapmayı istemesine benim karar vermiş olmamdır."

"Bu fazlasıyla kibirli olduğun anlamına gelmiyor mu, küçük kuş?"

Kuş sessiz kaldı.

"Pekala," dedi Random. "Beni Dünyaya götürecek bir gemi istiyorum."

"Bu olur muydu?"

Gemi öyle sessizdi ki neredeyse tepesine inene kadar Random onun alçalmakta olduğunu fark edememişti.

* * *

Arthur ise onu hemen görmüştü. Şimdi Random'a bir milden az bir mesafede idi ve gittikçe oldukları yere yaklaşıyordu. Tam ışıklı sosis gösterisi sona ererken bulutların içinden aşağı doğru süzülen uzaktaki zayıf ışıkların pırıltısını görmüş ve bunun bir başka ışık ve ses oyunu olduğunu sanmıştı.

Gördüğü şeyin gerçek bir uzay gemisi olduğu gerçeğini kavrayabilmesi bir iki dakika kadar aldı. Geminin, kızının olduğunu tahmin ettiği yere indiğini anlaması ise bir iki dakika kadar daha uzun sürdü. İşte o zaman yağmur yağsın, yağmasın, ayağı incinmiş olsun olmasın, karanlık olsun aydınlık olsun, hiç düşünmeden birden ve gerçekten koşmaya başladı.

Neredeyse hemen ardından da düştü ve dizini bir kayaya çarparak fena halde yaralandı. Hemen ayağa fırlayıp yeniden denedi. İçinde Random'u tamamen kaybetmekte olduğuna dair buz gibi bir endişe vardı. Topallayarak, lanetler ederek, koştu. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordu, ama kutunun üzerindeki isim Ford Prefect idi ve koşarken lanetler yağdırdığı da işte bu isimdi.

* * *

Gemi Random'un şimdiye kadar gördüğü en seksi ve en güzel gemilerden biriydi. Şaşırtıcıydı. Gümüş renkli, ipek gibi parlak, anlatılmaz güzellikteydi. Eğer bilmeseydi bunun bir RW6 olduğunu düşünecekti. Sessizce yakınına indiğinde hayretle bunun gerçekten de bir RW6 olduğunu fark etti ve heyecandan neredeyse nefes alamaz hale geldi. Bu RW6'ları yalnızca toplumsal huzursuzluğu kışkırtmak için tasarlanmış dergilerde görebilmek mümkündü.

Bununla birlikte, Random son derecede sinirliydi. Geminin varış tarzı ve zamanlaması çok rahatsız ediciydi. Bu ya en garip rastlantılardan biriydi ya da çok tuhaf ve endişe verici bir şeyler oluyordu. Oldukça gergin bir şekilde geminin kapısının açılmasını bekledi. Rehberi - Random artık onu kendisinin olarak düşünüyordu- sağ omzunun üzerinde hafifçe yükselmiş ve yalnızca kanatlarını titreştirerek bekliyordu.

Kapı açıldı. Soluk bir ışık görüldü. Bir iki dakika geçti ve dışarı bir silüet çıktı. Açıkça anlaşılabileceği gibi, gözlerinin karanlığa alışması için bir müddet hareketsiz kaldı. Sonra orada durmakta olan Random'u gördü. Biraz şaşırmış gibiydi. Ona doğru yürümeye koyuldu. Sonra birden şaşkınlık içinde bağırdı ve ona doğru koşmaya başladı.

Random karanlık gecenin ortasında, ve kendini biraz gergin hissederken, kendisine doğru koşulabilecek biri değildi. Geminin alçalmakta olduğunu fark ettiğinden beri bilinçsizce cebindeki sivri taşıyı yoklamaktaydı.

* * *

Hâlâ koşan, gürültüyle aşağı doğru kayan, öne doğru fırlarken ağaçlara çarpan Arthur sonunda çok geç kaldığını gördü. Gemi yerde ancak üç dakika kadar kalmış ve şimdi zarif bir bibimde yeniden ağaçların üzerine yükselmişti. Fırtına ince bir yağmur

perdesine dönüşmüştü. Gemi kendini döven yağmur damlalar içinde düzgün bir şekilde dönerek, yükselmiş, yükselmiş, sonra burnunu gökyüzüne doğru çevirip birden, hiçbir çaba göstermeden bulutların arasına sığıvermişti.

Gitmişti. Random da içindeydi Arthur'un bunu bilmesi imkansızdı, ama biraz daha ilerleyince her şeyi anladı. Gitmişti.

Babalık için bir deneyim yaşamıştı ve bu kadar başarısız olmasına kendisi bile inanamıyordu. Koşmaya devam etmek istedi ama ayakları yalnızca sürükleniyor, dizi çılgın gibi acıyordu ve zaten artık çok geç olduğunu biliyordu.

Kendini şu an hissettiğinden daha sefil ve berbat hissedebileceğini sanmıyordu ama yanılıyordu.

Topallayarak Random'un sığındığı ve paketi açtığı mağaraya kadar gelebildi. Yerde yalnızca dakikalar önce buraya inmiş olan geminin izleri vardı, ama Random'dan eser yoktu. Teselli bulmaz bir şekilde mağaranın içinde dolandı, boş kutuyu ve etrafa saçılmış kayıp madde kalıntılarından oluşmuş yığınları buldu. Bu konuda biraz öfkelenir gibi oldu. Ona işi bittikten sonra etrafı temizleyip toparlamayı öğretmişti. Böylesi bir nedenle ilgili olarak ona biraz kızmış olmak, onun ayrılığı ile ilgili olarak kendisini biraz daha az perişan hissetmesine yardımcı oldu. Onu bulmasına hiç imkan olmadığını biliyordu.

Ayağı bir şeye çarptı. Yere eğilip onu almak istedi ve ne olduğunu görünce son derece şaşırdı. Bu kendisine ait eski Otostopçunun Galaksi Rehberi idi. Bu mağaraya nasıl gelmişti? Geminin çakıldığı yere dönüp de onu almaya niyetlenmemişti hiç. Orayı ziyaret etmeyi ve gidip Rehberi almayı da hiç istememişti. O, artık hep burada, Laumella'da sonuna kadar sandviç yapacağını düşünmüştü. Bu şey nasıl mağaraya gelmişti. Hâlâ çalışıyordu. Kapağının üzerindeki harfler kendisine PANİĞE KAPILMA diyordu.

Mağaradan yeniden soluk ve ıslak ay ışığına çıktı. Bir taşın üzerine oturup Rehber in tanıdık sayfaları arasında

neler olduğuna bakmak istedi . Sonra oturmak üzere olduğu şeyin bir kaya değil, bir insan olduğunu fark etti.

Arthur korkuyla yerinden fırladı. Korkusunun nedenini söylemek zordu: dikkatsizce üzerine oturduğu kişiyi incitmekten mi, yoksa dikkatsizce üzerine oturduğu kişinin de kendisini incitmeye kalkacağından mı?

İncelendiğinde, ikinci olasılık konusunda daha geçerli sebepler varmış gibi görünüyordu. Üzerine oturmuş olduğu kişi her kim ise şuursuz durumdaydı. Bu

muhtemelen niçin yerde öyle yatmakta olduğunu oldukça yeterli bir açıklaması sayılabilirdi. Bununla birlikte nefesleri düzenli idi. Arthur nabzını yokladı. O da düzgündü.

Bir yanına dönmüş, hafifçe kıvrılmış durumda yatıyordu. Arthur İlk Yardım uygulamayalı öyle uzun bir süre olmuş ve bunu öyle uzaklardayken yapmıştı ki, şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu.. Sonra ilk olarak, yardım edeceği kişinin yakınında bir İlk Yardım Seti bulundurması gerektiği aklına geldi. Lanet olsun.

Adamı sırtüstü çevirmeli miydi, çevirmemeli miydi? Ya kırık kemikleri varsa? Ya dilini yutmuşsa? Ya onu mahkemeye verirse? Her şeyden önce, kimdi bu adam?

Tam o sırada bilinçsiz adam inledi ve olduğu yerde döndü.

Arthur, acaba diyordu-

Adama baktı.

Bir daha baktı.

Bir daha baktı ki emin olabilsin.

Az önce, kendisini daha kötü hissedemeyeceğini düşünmüş olmasına karşılık, korkunç bir çöküntü daha yaşadı.

Yerdeki şekil yeniden inledi ve yavaşça gözlerini açtı. Gözlerini üzerinde odaklayabilmesi bir süre aldı ve ardından onları kırıştırdı ve kaskatı kesildi.

"Sen!" dedi Ford Prefect.

"Sen!" dedi Arthur Dent.

Ford yeniden inledi.

"Bu sefer neyin açıklanmasını istiyorsun?" dedi ve bir çeşit ümitsizlik içinde gözlerini kapadı.

* * *

Beş dakika sonra oturmuş, başının kenarındaki koca şişliği ovuşturuyordu

"O lanet olası kadın kimdi?" diye sordu. "Niye etrafımız sincaplarla sarılı, bizden ne istiyorlar?"

"Ben de gece boyunca sincaplar tarafından rahatsız edildim." dedi Arthur. "Bana durmadan dergiler ve bir şeyler vermeye çalıştılar."

Ford kaşlarını çattı. "Sahi mi?" dedi.

"Ve paçavra parçaları."

Ford düşündü.

"Oh," dedi. "Burası senin geminin düştüğü yere yakın mı?"

"Evet," dedi Arthur. Bunu biraz gergin bir şekilde söylemişti.

"Muhtemelen o yüzdendir. Geminin kabin robotları yok oldu, ama onları kontrol eden siber beyinler yaşıyor ve yerel yaşama zarar vermeye başlıyorlar. Tüm ekolojik sistemi, gelen geçene sıcak havlu ve içecek bir şeylerin sunulduğu, işe yaramaz bir servis endüstrisine dönüştürebilirler. Buna karşı bir kanun çıkarılmalı. Muhtemelen vardır zaten. Ama muhtemelen böyle bir kanun olmasına karşı da bir kanun vardır ki, herkes bundan faydalanıp iş yapsın. Hey ho. Ne diyordun?"

"Dedim ki o kadın dediğin benim kızım."

Ford kafasını ovmayı bıraktı.

"Şunu bir kere daha söyle bakayım."

"Dedim ki, " dedi Arthur kabadayılık taslayarak, "o kadın benim kızım."

"Bilmiyordum," dedi Ford, "bir kızın olduğunu yani."

"Eh, senin hakkımda bilmediğin daha çok şey var sanırım." dedi Arthur. "Anlaşılan benim de kendim hakkında bilmediğim çok şey olmalı."

"Bak, bak, bak. Ne zaman oldu bu?"

"Pek emin değilim."

"Bu kulağa daha aşına geliyor. İşin içinde bir anne var mı?"

"Trillian."

"Trillian mı? Hiç sanmazdım...."

"Hayır. Bak. Bu biraz mahcup edici bir durum."

"Bir keresinde bana bir çocuğu olduğundan bahsetmişti, geçerken uğradığımda. Onunla zaman zaman görüşüyorum. Çocukla birlikte hiç görmedim."

Arthur hiç bir şey söylemedi.

Ford bir çeşit sersemlik içinde yeniden başının kenarını ovalamaya başladı.

"Bu kızın senin kızın olduğundan emin misin?"

"Bana görüşmeyeli neler olduğunu anlat."

"Füüüt. Uzun hikaye. Buraya kendime senin elinle gönderdiğim paketi almaya geliyordum..."

"Peki, neyin nesi bu paket?"

"Sanırım hayal edilemeyecek kadar tehlikeli bir şey olabilir."

"Ve sen onu bana gönderdin, öyle mi?"

"Düşünebileceğim en emin yere. Senin tam anlamıyla sıkıcı biri olarak onu açmaya kalkışmayacağına güvenebileceğimi düşündüm. Her neyse, gece gelirken bu köy yerini bulamadım. Elimdeki kabaca bilgilerle seyreliyordum. Hiçbir işaret falan da yoktu. Anlaşılan burda işaret gibi şeyler kullanmıyorsunuz."

"Burayı onun için seviyorum."

"Sonra senin eski Rehberinden zayıf bir sinyal geldi ve ben de ona dayanarak iniş yaptım, böylece sana ulaşabileceğimi düşünmüştüm. Bir çeşit ormanlık yere indiğimi fark ettiğimde, ne olup bittiğini anlayamadım. Dışarı çıktım ve sonra bu kızın orada durduğunu gördüm. Selamlaşmak için yanına gitmeye kalkışmışım ki birden o şeyin onda olduğunu gördüm.!"

22b

"Neyin."

"Sana gönderdiğim şeyin! Yeni Rehberin! Yani Kuşun! Senin onu güvenli bir şekilde saklaman gerekiyordu, sersem şey. Kız onu şurada, tam omzunun üzerinde taşıyordu. Onlara doğru atıldığımda bir taş parçasıyla bana vurdu."

"Anlıyorum," dedi Arthur. "Sen ne yaptın?"

"Eh, düştüm tabii. Fena halde canım yanmıştı. Kız ve kuş gemime doğru ilerlemeye başlamışlardı. Üstelik gemim derken bir RW6'dan bahsediyorum."

"Bir neden?"

"Bir RW6'dan, Zark aşkına! Şu sıralar kredi kartımla Rehberin merkez bilgisayarı arasında çok iyi bir ilişki var. Arthur, bu gemiye inanamazsın, öyle..."

"O halde RW6 dediğin şey bir uzay gemisi, öyle mi?"

"Evet! O bir- oh, boş ver. Bak, Arthur, lütfen bir şeylerle ilgilen artık, olur mu? Veya hiç olmazsa bir katalog falan al. Neyse, o sırada çok endişelenmişim ve sanırım neredeyse kendimden geçmek üzereydim. Dizlerimin üzerine çökmüş, yoğun bir kanama geçiriyordum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım ve yalvardım. Dedim ki, lütfen, Zark aşkına, gemimi alma. Ve beni böyle ilkel, Zark'ın cezası bir ormanda, beş parasız, ilk yardımsız ve kafası yaralı olarak bırakma. Benim de başım ciddi belaya girebilirdi, onun da."

"Peki ne dedi?"

"Elindeki taşla başıma bir daha vurdu."

"Sanırım, benim kızım olduğundan emin olabilirim artık."

"Tatlı çocuk."

"Onu tanıman gerek."

"Sonra daha cana yakın oluyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Arthur, "ama insan başını ne zaman koruması gerektiği konusunda tecrübe sahibi oluyor."

Ford kafasını tutarak düz bakmaya çalıştı.

Güneşin yükseldiği Batı tarafında gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Arthur gün doğuşunu özel olarak görmeye hevesli değildi. Hatta böyle cehennemi bir geceden sonra son isteyeceği şey lanet olası bir günün başlangıcını ve güneşin zorla içeri dalışını seyretmekti

"Böyle bir yerde senin işin ne, Arthur?" diye sorguladı Ford.

"Eee, "dedi Arthur, " genellikle sandviç yapmak."

"Ne?"

"Ben küçük bir kabilenin Sandviç İmalatçısıyım ya da imalatçısıydım. Biraz utanç verici gerçekten de. Buraya ilk geldiğimde, yani beni kendi gezegenlerine düşen, o süper teknoloji yapımı uzay gemisinin enkazları arasından ilk kurtardıklarında, bana çok iyi davrandılar ve bu yüzden, ben de onlara bir parça yardım etmem gerektiğini düşündüm. Biliyorsun ben yüksek teknoloji kültüründen gelen, eğitilmiş bir insanım. Bu yüzden, onlara bir iki şey gösterebilirim diye düşünmüştüm. Ve tabii bunu beceremedim. İş uygulamaya gelince herhangi bir şeyin nasıl yapıldığına ilişkin en ufak bir fikrim olmadığını anladım. Video alıcıları falan gibi şeyler değil bahsettiğim, onlardan kimse bir şey anlamaz zaten. Benim dediğim, örneğin bir tükenmez kalem, bir artezyen kuyusu, falan böyle şeyler yani. En ufak bir fikrim bile yoktu. Hiçbir şekilde yardımcı olamıyordum onlara. Bir gün, üzgün ve sikkinken, kendime bir sandviç yaptım. Bu onları birdenbire müthiş heyecanlandırdı. Daha önce hiç sandviç görmemişlerdi. Hiçbir zaman akıllarına gelmemiş bir fikirdi ve rastlantıya bak ki ben de sandviç yapmaya bayılırım. Böylece işler gelişti."

"Ve sen bundan hoşlandın öyle mi?"

"Eee, evet, sanırım aslında bayağı hoşlandım. İyi bir bıçak setine sahip olmak filan, böyle şeyler işte."

"Bir an için bile, bunun beynini kırıştıracak, onu patlatacak, şaşırtacak, zıvanadan çıkartacak kadar sıkıcı bir iş olduğunu düşünmedin mi?"

"Yani, eee, hayır. O kadar değil, çıldırtacak kadar değil."

"Garip. Ben düşünürdüm."

"Eh, sanırım farklı bakış açılarımız var."

"Evet."

"Pikka kuşları gibi."

Ford, Arthur'un neden söz ettiğine ilişkin en ufak bir fikre sahip değildi ve sormak için de kendini sıkıntıya sokamazdı. Bunun yerine, "Peki, o halde bu kahrolası yerden nasıl kurtulacağız şimdi?" diye sordu.

"Sanırım bunun en basit yolu vadiye giden yolu aşağı doğru izleyip düzlüğe inmek, bu bir saat kadar alır herhalde, sonra oradan yürümeye devam etmek. Geldiğim yoldan tekrar geri dönmeye cesaret edebileceğimi sanmıyorum."

"Oradan nereye yürümeye devam etmek?"

"Tekrar köye herhalde." Arthur oldukça perişan bir şekilde içini çekti.

Hiçbir lanet olası köye gitmek istemiyorum!" diye terslendi Ford. "Buradan çıkmak zorundayız!"

"Nereye? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Burada yaşayan sensin! Bu Zark'ın cezası gezegenden bir çıkış yolu olması gerek."

"Bilmiyorum. Sen her zaman nasıl yapıyorsun? Oturup bir geminin geçmesini bekliyorsun herhalde."

"Oh, öyle mi dersin? Peki Zark korusun, bu küçük pire yatağı yere son zamanlarda kaç gemi uğradı dersin?"

"Eee, bir kaç yıl önce yanlışlıkla buraya düşen benimki vardı. Sonra, ee, Trillian'ın ki, sonra paketi getiren ve şimdi de seninki ve..."

"Evet, anladım, ama bu bildiklerimiz dışında?"

"Yani, eee, sanırım pek olmuyor. En azından bildiğim kadarıyla. Buralar oldukça sakin. Sanki onun yanıldığını göstermek istercesine, uzaklardan boğuk bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

Ford korku ile ayağa fırladı ve sanki birisi bir ciğer parçasını ufuk boyunca bir baştan bir başa sürüklemişçesine gökyüzünü çizgilerle boyamış olan şafak vaktinin zayıf ve acılı ışığı altında, olduğu yeri bir ileri bir geri arşınlamaya başladı.

"Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun değil mi?" dedi.

"Ne? Yani kızımın orda, Galakside tek başına olduğunu mu? Sen beni ne"

"Galaksi için daha sonra üzülebilir miyiz mümkünse? " dedi Ford. "Bu gerçekten de çok, çok, çok ciddi. Rehber işgal edilmiş. Satılmış."

Arthur ayağa fırladı. "Oh, gerçekten çok ciddiymiş," diye haykırdı. "Lütfen bana hemen şirketin en son yayın politikası hakkında bilgi ver! Sana son zamanlarda bunu nasıl aklımdan çıkaramadığımı anlatmam mümkün değil!"

Anlamıyorsun! Yepyeni bir Rehber var şimdi!"

"Oh!" diye bağırdı Arthur yeniden. "Oh! Oh! Oh! Heyecandan anlayışım kitledi! Buraya gelip, adını bile duymadığım küresel bir kütlenin içinde bekleyip de sıkılmak için

yapılabilecek en heyecan verici uzay sporlarının neler olduğunu bulmalarını beklemeye zor dayanıyorum. Lütfen hemen şu anda Rehber satan bir dükkan bulabilir miyiz dersin?"

Ford gözlerini kıstı.

"Bu sizin alaycı dediğiniz tarz olmalı değil mi?"

"Biliyor musun, öyle olmalı," diye kükredi Arthur. "Bunun gerçekten de konuşma tarzımın kenarlarından içeri sızan ve adına alaycılık denen çılgın küçük şey olduğunu düşünüyorum! Ford, Kahrolası berbat bir gece geçirdim! Lütfen, bana, salyalarını akıtarak işkence edebilmek için, esas konumuzla ilgisi olmayan başka hangi büyüleyici detayları anlatabileceğine karar vermeden önce bunu da dikkate alabilir misin acaba?"

"Sen dinlenmeye çalış, " dedi Ford. "Benim düşünmem gerek."

"Niçin düşünmen gerek? Yalnızca oturup dudaklarımızı kıpırdatsak olmuyor mu? Yavaşça yutkunup, arkamıza yaslanıp bekleyemez miyiz bir iki dakikalığına? Buna dayanamıyorum, Ford! Bütün bu düşünmelere, işleri çözmeye çalışmalara artık dayanamıyorum. Burada böylece durup ulumaktan başka bir şey yapmadığımı düşünebilirsin ama..."

"Aslında aklıma gelmemişti."

"...ama söylediklerime gerçekten inanıyorum.! Ne anlamı var? Bir şey yaptığımız her sefer bunun sonuçlarının ne olacağını yada aşağı yukarı ne olmasını istediğimi bildiğimizi sanıyoruz. Bu yalnızca her zaman doğru olmamakla kalmıyor. Bu çılgınca, delice, aptalca,, çatık kaşlı böcekçe, yanlış!"

"Bu söylediklerin tam da benim demek istediğim şeyler."

"Teşekkürler," dedi Arthur, yeniden yerine otururken "Ne?"

"Geçici ters mühendislik."

Arthur ellerini başının arasına aldı yavaşça bir yan dan öbür yana salladı.

"Bana lanet olası geçici ters mühendislik nedir, onu anlatmanı önleyebilecek," diye inledi "insanca bir yol var mı acaba?"

"Hayır," dedi Ford. "Çünkü kızın şu anda onun tam ortasına yakalanmış durumda ve bu, ölümüne ciddi bir şey."

Sustukları sırada yeniden gök gürledi.

"Pekala," dedi Arthur. "Anlat."

"Ben yüksek bir binadaki bir ofis odasının penceresinden atladım."

Bu Arthur'u neşelendirmişti.

"Oh!" dedi. "Neden gene aynı şeyi yapmıyorsun?"

"Yaptım."

"Hmmm," dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramıştı. "Açıkça görülüyor ki bir faydası olmamış."

"İlkinde, şaşırtıcı ve -bunu bütün alçakgönüllülüğümle söylüyorum- muhteşem, hızlı ve parlak düşünme yeteneğim, zarif ayakkabılar ve biraz fedakarlık sayesinde kendimi kurtarmayı başarabilmiştim.

"Fedakarlık neydi?"

"Son derece sevdiğim ve sanırım bir eşini daha bulamayacağım bir çift ayakkabının yarısını atmak zorunda kaldım."

"Bu niye fedakarlık olsun?"

"Çünkü ayakkabılar benimdi!" dedi Ford kızarak.

"Sanırım farklı değerlendirme sistemlerine sahibiz."

"Öyle de olsa, benimki daha iyi."

"Bu senin... oh, boş ver. Pekala, anlaşılan kendini bir kez zekice kurtarmış olduğun için gidip yeniden atlamış olmalısın. Lütfen bana nedenini anlatma. Anlatman gerekiyorsa ne olduğunu anlat bari. "

"Dosdoğru oradan geçmekte olan jet motorlu bir şehir aracının üzerine düştüm. Pilotu az bir süre önce, teypteki kasetleri değiştirmek isterken, kazayla, fırlatma düğmesine basmıştı. Şimdi ben bile bunun özel olarak benim zekamla ilgili olduğunu söyleyemem yani."

"Oh, bilmiyorum," dedi Arthur bıkkınlıkla, "herhalde bir gece önce adamın arabasına gizlice girmiş ve pilotun çalabileceği en şansız kaseti ayarlamış veya ona benzer bir şeyler yapmışsındır."

"Hayır, böyle olmadı." dedi Ford.

"Yalnızca deniyordum."

"Ama gariptir ki, bir başkası bunu yapmış. İşte işin özü bu. Önemli olayları yaratan zinciri ve dalları geriye doğru izlemen mümkün. Sonunda bunu yapanın yeni Rehber olduğu ortaya çıktı. Şu kuş."

"Hangi kuş?"

"Sen onu görmedin mi?"

"Hayır."

"Oh, o küçük öldürücü şey. Güzel görünüşlü, büyük laflar eden, istediği zaman dalga şekilleri ile istediği gibi oynayan şey."

"Bu ne demek?"

"Geçici ters mühendislik."

"Oh," dedi Arthur, "Oh, evet."

"Esas soru, kuş bunu gerçekte kimin için yapıyor!"

"Aslında cebimde bir sandviç var," dedi Arthur, lafını keserek. "Bir parça ister miydin?"

"Evet. Pekala."

"Korkarım biraz ezilmiş ve ıslak ama."

"Boş ver."

Bir müddet sessizce sandviçleri çiğnediler.

"Aslında bayağı lezzetli. " dedi Ford. "İçindeki et ne?"

"Son Derece Normal Yaratık eti."

"Daha önce duymamıştım. Her neyse, soru," diye devam etti Ford, "kuş bu işi gerçekte kinin için yapıyor? Burada dönen gerçek dolap ne?"

"Mmm," dedi Arthur bir yandan yerken.

'Kuşu bulduğumda," diye devam etti Ford, "ki bu kendi başına ilginç bir dizi rastlantı sonucu oldu, o vakte kadar gördüğüm en muhteşem çok boyutlu havai fişek gösterisini sergiledi benim için. Sonra arzu ettiğim zaman hizmetlerini benim evrenimde de sunabileceğini bildirdi. Ben teşekkürler, ama istemem dedim. O yine de bunu yapacağını söyledi ve gerçekten de yaptı. Ben bunu göreceğimizi söyledim. O da göreceğiz dedi. İşte o zaman onu paketleyip oradan çıkarmam gerektiğine karar verdim. Böylece güvenlik nedeniyle onu sana postaladım."

"Oh, öyle mi? Kimin güvenliği?"

"Kafanı yorma. Sonra, öyle veya böyle, tekrar pencereden atlamamın daha uygun olacağına karar verdim. Şansıma jet motorlu araç oradaymış, yoksa yine hızlı ve parlak düşünme yeteneğime, becerikliliğime ve belki de ayakkabımın diğer tekine güvenmek zorunda kalacak ya da bunların hepsi başarısızlığa uğrayıp, yere çakılma seçeneğimi kullanmak zorunda kalacaktım. Ama aracın orada hazır bulunmasının sebebi, ben hoşlansam da hoşlanmasam da Rehberin benim için çalışmakta olduğuydu ve bu beni son derece endişelendiriyordu."

"Niçin?"

"Çünkü eğer Rehber sendeyse, onun senin için çalıştığını düşünürsün de onun için. O andan sonra her şey benim için tereyağından kıl çeker gibi düzgün gitmişti, ta ki elinde taşla o sarsağa rastlayıncaya kadar, sonra, bang, ben tarih oldum. Devreden çıktım."

"Benim kızımdan mı bahsediyorsun?"

"Bahsedebileceğim en kibar şekilde. O şimdi kendisi için her şeyin fevkalade gittiğini düşünecek zincirdeki ikinci kişi. Elindeki taş parçası ile kimin kafasına vurursa vursun, onun için işler hep yolunda gidecek, ta ki onun yapması gereken iş tamamlanıncaya kadar. Sonra onun için de her şey bitecek. İşte gerici ters mühendislik bu ve henüz kimse kurtarılanın ne olduğunu net olarak anlayamadı."

"Kurtarılan ben olabilirim örneğin."

"Ne? Oh, hadi uyan Arthur. Bak, yeniden anlatmaya çalışayım. Yeni Rehber araştırma laboratuvarlarından çıktı. Yapımında şu yeni teknoloji olan filtre edilmemiş algılama tekniğinden yararlanıldı. Peki bunun ne demek olduğunu biliyor musun? "

"Bak, Bob aşkına, ben uzun süredir sandviçten başka bir şey yapmıyorum!"

"Bob da kim?"

"Boş ver, devam et."

"Filtre edilmemiş algılama, her şeyin algılanması demek. Bunu anlayabiliyor musun? Ben her şeyi algılayamam. Sen her şeyi algılayamazsın. Bizim filtrelerimiz vardır. Yeni Rehber in hiç duyu filtresi yok. O her şeyi algılar. Bu karışık bir teknolojik kavram sayılmaz. Yalnızca bir parçayı dışarıda bırakma meselesi. Anlayabiliyor musun?"

"Neden sana anladığımı söylemeyeyim? Bu şekilde bana aldırmadan devam etmen mümkün olur."

"Tamam. Şimdi, kuş mümkün olan her türlü evreni algılayabildiği için, mümkün olan her evrende de mevcut demektir. Tamam mı?"

"E... v... e... e.. t, gibi"

Şimdi şöyle bir şey oluyor, pazarlama ve muhasebe departmanında çalışan ensesi kalınlar, oh, bu kulağa çok hoş geliyor diyorlar, bu bizim ondan bir tane yapıp, sonra sayısız kereler satabileceğimiz anlamına gelmiyor mu diye düşünüyorlar. Bana öyle gözler i kırıştırarak bakma Arthur, bu muhasebecilerin nasıl düşündüğü ile ilgili."

"Bu çok akıllıca, öyle değil mi?"

"Hayır! Bu muhteşem şekilde aptalca. Bak. Cihaz yalnızca küçük bir Rehber. İçinde çok akıllıca tasarlanmış bir siber teknolojiye sahip, Filtre Edilmemiş Algılaması olduğu için, yaptığı en küçük bir hareket bir virüs etkisi yaratıyor. Bütün uzaya, zamana ve milyonlarca başka boyuta yayılabiliyor. Dikkatleri, senin ve benim hareket ettiğimiz evren içinde herhangi bir şeye çevrilebilir. Gücü çift yönlü. Bir bilgisayar programı düşün. Bir yerde anahtar bir emir var ve bunun dışında her şey kendi kendisini çağıran fonksiyonlardan, ya da sonsuz bir adres alanı içinde bitip tükenmeksizin tekrarlanan

parantezlerden ibaret. Parantezler kaldırılınca ne olur? Bunun en son "sonu" nerededir? Bunlar senin için bir anlam ifade ediyor mu Arthur?"

"Af edersin, bir an için dalmışım. Evrenle ilgili bir şeyden bahsediyordun değil mi?"

"Evet evrenle ilgili bir şey, "dedi Ford, bıkkın bir sesle. Yeniden yere oturdu.

"Pekala ," dedi. "Şöyle düşün. Rehberin ofisinde kimi gördüm biliyor musun?"

Vagonları. Ah. Sonunda anlayabildiğin bir kelime kullandığını görüyorum."

Arthur ayağa fırladı.

"Bu ses," dedi.

"Ne sesi?"

"Gök gürültüsü."

"Ne olmuş ona?"

"Bu gök gürültüsü değil. Bu Son Derece Normal Yaratıkların bahar göçü. Başladı bile."

"Bahsedip durduğun bu hayvanlar da neyin nesi?"

"Ben onlardan bahsedip durmuyorum. Sadece onların parçalarını sandviçlerime koyuyorum."

"Neden onlara Son Derece Normal Yaratıklar deniyor?"

Arthur ona nedenini anlattı.

Arthur'un, Ford'un gözlerini şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış görme şansı pek sık olan bir şey değildi.

Bu Arthur için hiçbir zaman tam olarak alışkanlık ya da bıkkınlık yaratmayan bir görüntüydü. O ve Ford vadi yatağı boyunca akan küçük ırmağın kenarından yürüyerek çabucak yollarını buldular ve en sonunda düzlüğün sınırına eriştiklerinde Galaksinin sunabileceğinden daha ilginç ve daha güzel görüntülerden birini izlemek üzere kendilerini büyük bir ağacın dalları arasına çektiler.

Binlerce ve binlerce Son Derece Normal Yaratıktan oluşmuş muazzam gürültülü bu sürü büyüleyici bir düzen içinde Anhondo düzlüğünü görkemli bir yürüyüşle geçmekteydi. Sabahın ilk soluk ışıkları altında, koca gövdelerinden fışkıran terin ince buharı ile toprağı döven ayaklarının altında çalkalanan çamur ve çiğ taneleri karışımı içinden geçmekte olan hayvanlar gerçek dışı bir görüntü oluşturmaktaydı. Bununla birlikte onlarla ilgili yürekleri durduran esas gerçek, geldikleri yer ile gittikleri yerd, yani en basit şekliyle, hiçbir yer.

Kabaca yüz metre genişliğinde ve yarım mil uzunluğunda, mızraklı, kalkanlı eski Yunan askerlerinden oluşmuş bir alaya benzeyen büyük bir grup halinde idiler. Bu grup hiç hareketsizmiş gibi gözükse de, düzenli olarak görüldükleri sekiz dokuz gün

süresince yanlara ve arkaya doğru hafifçe ve azar azar kayıyorlardı. Ama her ne kadar bu kocaman kütle az çok hareketsiz kalıyorsa da onu meydana getiren büyük yaratıklar devamlı olarak saatte yirmi millik bir hızla yukarı doğru ilerliyorlar ve düzlüğün bir ucunda ansızın ortaya çıkıp öbür ucunda aynı şekilde kayboluyorlardı. Kimse nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini bilmiyordu. Lamuella'lıların yaşamı için öylesine önemliydi ki adeta kimse bunu sormak istemiyordu. Yaşlı Thrasbarg bir seferinde bir cevap alındığında onları yitirebileceklerini söylemişti. Bazı köylüler kendi aralarında bunun ömürleri boyunca Thrasbarg'dan duydukları en akıllıca laf olduğunu konuşmuşlar ve konuyu kısaca tartıştıktan sonra işi şansa bırakmışlardı. Yeri döven ayakların gürültüsü öyle yüksekti ki bu gürültünün arasında bir şey işitmek hemen hemen imkansızdı.

"Ne dedin?" diye bağırdı Arthur.

"Dedim ki," diye bağırarak cevap verdi Ford, "bu bir çeşit üç boyutlu erozyonu andırıyor."

"O ne demek?" diye bağırdı yeniden Arthur.

"Eee, bu olup bitenlere bakarak pek çok kişi, uzay / zaman beraberliğinde çatlama belirtileri görüldüğünden endişe ediyor. Birçok dünyada yalnızca göç eden hayvanların açtığı dolambaçlı ve garip uzunluktaki yollar yüzünden çatlayıp, olduğu yerde hareket etmeye başlayan kütlelere rastlayabilirsin. Bu da onlar gibi bir şey olabilir Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz. Yine de doğru dürüst bir uzay alanının yokluğunda..."

Arthur adeta donmuş bir ifadeyle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ne demek, ne demek istiyorum?" diye bağırdı Ford. "Ne demek istediğimi bal gibi de biliyorsun. Buradan onlar sayesinde çıkacağız."

Sen şimdi ciddi ciddi bir Son Derece Normal Yaratığa binip gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Evet. Böylece nereye gittiğini görmüş oluruz."

"Bizi öldürürler!" dedi Arthur, sonra ansızın "Hayır! Öldürülmeyeceğiz. En azından ben öldürülmeyeceğim. Ford, hiç Stavromula Beta adlı bir gezegenden bahsedildiğini duydun mu?" diye ekledi.

Ford kaşlarını çattı. "Sanmıyorum," dedi. Kendi yıpranmış Otostopçunun Rehberini çıkarıp, bilgiyi işledi. "Herhangi bir farklı yazılışı var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Söylendiğini bir kez duydum sanırım. Sanki ağzında bir sürü başka insanın da dişlerini taşıyormuş gibi konuşan biri tarafından. Sana Agrajag'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?

Ford bir an düşündü. "Hani şu senin kendisini öldürüp durduğunu söyleyen kişi mi?"

"Evet, onu öldürdüğümü iddia ettiği yerlerden biri de Stavromula Beta idi. Ama kimse böyle bir yer duymamış. Söylediğine göre orada birisi beni vurmaya kalkışıyormuş. Ben sakınmak için eğiliyor ve Agrajag, ya da onun tekrar tekrar yaşama dönen gövdelerinden biri vuruluyormuş. Bunun zamanın bir noktasında gerçekleştiği kesin görünüyor. Buna göre ben en azından Stavromula Beta'da kendimi bir kurşundan sakınmadan önce öldürülmüş olamam gibi görünüyor. Tek sorun bu adı kimsenin duymamış olmasında. "

"Hımm." Ford Otostopçunun Rehberinde bir iki araştırma daha yapmış ama hiçbir şey bulamamıştı.

"Faydasız" dedi.

"Tamam, hayır. Hiç duymadım," dedi Ford sonunda. Bununla birlikte bu ismin kafasında niçin çok çok uzaktan da olsa birkaç çan çaldırdığını merak ediyordu.

"Pekala." dedi Arthur. "Ben Lamuella'lı avcıların Son Derece Normal Yaratıkları nasıl tuzağa düşürdüklerini gördüm. Eğer bunlardan bir sürünün içindeyken mızraklayacak olurlarsa sürünün kalan kısmı onu ezip geçiyordu. Bu yüzden onları öldürebilmek için teker teker dikkatlerin çekmek zorundaydılar. Matador çalışmasına çok benzer bir şekilde, bilirsin, Hani parlak renkli bir şalla yaptıkları şey. Birini sana saldırtmaya çalışıyorsun, sonra kenara çekilip şalla zarif bir hareket yapıyorsun. Üzerinde parlak renkli, şala benzer bir şey var mı?"

Ford "Bu olur mu?" diye sorarak ona havlusunu uzattı.

Yaşadığınız dünyadan göç etmekte olan, bir buçuk tonluk bir Son Derece Normal Yaratığın sırtına atlayıp saatte otuz mil hızla fırtına gibi gitmek ilk bakışta görüldüğü kadar kolay bir şey değildi. Hele Lamuella avcılarını seyrederken görüldüğü kadar kolay hiç değil di. Arthur Dent zor kısmın bu olabileceğini keşfetmeye hazırlıklıydı. Keşfetmeye hazır olmadığı şey ise bu zor kısma sıra gelebilmesinin bile ne kadar zor olduğuydu. Kolay olması gereken kısım neredeyse imkansız olduğu ortaya çıkan kısımdı.

Tek bir hayvanın bile dikkatini çekmeyi başaramamışlardı. Son Derece Normal Yaratıklar, başlan öne doğru kıvrılmış, omuzları ilerde, toprağı yulaf ezmesine döndürecek şekilde döven arka ayaklarının var gücüyle dehşet saçan bir fırtına

gürültüsü oluşturmaya öylesine kendilerini kaptırmışlardı ki, dikkatlerini çekebilmek için sadece şaşırtıcı bir şey yeterli olmayacak, jeolojik bir şeye de gerek olacaktı. Sonunda yalnızca ayaklarının çıkardığı gümbürtü, Arthur ile Ford'un başa çıkabileceğinden fazla hale geldi. Elllerinde çiçek desenli, orta boy bir banyo havlusu ile gittikçe artan dozda saçmalıklar yaparak neredeyse iki saate yakın bir zaman harcadıktan sonra, yanlarından gümbürdeyerek geçen koca hayvanlardan bir tanesinin bile kendi taraflarına doğru, hiç olmazsa şöyle bir göz atmasını sağlayamamışlardı.

Terli gövdelerin oluşturduğu heyelan hattının bir metre kadar yakınındaydılar. Daha fazla yaklaşmak, kronolojik veya kronolojik olmayan, anında ölüm riskini üstlenmek anlamına gelirdi. Arthur, genç ve tecrübesiz Lamuella avcılarının birinin, hayvanlar henüz sürüyle birlikte toprağı dövüp fırtınalar oluşturmaya fiilen katkıda bulundukları sırada, beceriksizce mızraklamaya kalkıştığı Son Derece Normal Yaratıklardan arta kalanları gözleriyle görmüştü.

Bütün gereken bir tökezleme idi. Stavromula Beta'da ölümle önceden yapılmış hiçbir ön randevunun gücü, bu ayakların fırtına gibi ölümcüllüğünden sizi kurtarmaya yetmezdi.

Sonunda Arthur ve Ford sendeleyerek geri çekildiler. Tükenmiş ve yenilmiş olarak yere oturdular ve birbirlerinin havlu tekniğini eleştirmeye başladılar.

"Daha fazla sallaman gerekiyordu" diye şikayet ediyordu Ford. "Eğer bu kahrolası yaratıklardan birinin herhangi bir şeyi fark etmesini istiyorsan daha fazla dirsek kontrolüne sahip olman gerek."

"Kontrol, öyle mi?" diye itiraz ediyordu Arthur. "Asıl senin bileklerinin daha sağlam olması gerek."

"Sallamayı daha uzun sürdürmen gerekirdi," diye karşı çıkıyordu Ford.

"Daha büyük bir havlun olması gerekirdi."

Bir pikka kuşunuz olması gerekirdi," dedi bir başka ses.

"Ne olması gerekirdi?"

Ses arkalarından bir yerden gelmişti. Döndüler ve orada sabahın ilk ışıkları altında arkalarında durmakta olan Yaşlı Thrasbarg'ı gördüler.

Son Derece Normal Yaratıklardan birinin dikkatini çekebilmek için" dedi yaşlı adam, onlara doğru yürürken, "bir pikka kuşuna ihtiyacınız var. Bunun gibi."

Üzerine giydiği kalın kumaştan yapılmış, Kazak kıyafetlerine benzer giysisinin altından küçük bir pikka kuşu çıkardı. Kuş Yaşlı Thrasbarg'ın elinde huzursuzca oturuyor ve

dikkatle, önünde, yaklaşık yüz atmış altı buçuk santim yakınında bulunan, Bob bilir hangi ilgi çekici şeye dikkatle bakıyordu.

Ford derhal, ne olup bittiğinden veya ne yapması gerektiğinden tam olarak emin olamadığı zamanlar geçtiği tetik çömelme vaziyetine geçti. Çok yavaş ve korkunç görüldüğünü umduğu bir şekilde kollarını sallamaya başladı.

"Bu da kim?" diye tısladı.

Bu sadece Yaşlı Thrasbarg," dedi Arthur yavaşça, "ve ben olsam yaptığın o garip hareketlere zahmet etmezdim. O da en az senin kadar tecrübeli bir şaklaban. Aksı halde bütün bir günü birbirinize hava atarak geçirebilirsiniz."

"Kuş, "diye fısıldadı Ford, dişlerinin arasından. "Kuş neyin nesi?"

"Sadece bir kuş!" dedi Arthur sabırsız bir şekilde. "Bütün öbür kuşlar gibi bir kuş.

Yumurta yumurtlar, senin göremediğin şeylere gark eder, ya da ark yada ciik yada öyle bir şey."

Yumurta yumurtladığını kendi gözleriyle gördün mü?"

"Tanrı aşkına, tabii ki gördüm, " dedi Arthur "ve onlardan yüzlercesini yedim. Oldukça iyi omlet oluyor. İşin sırrı omleti yaparken küçük küpler halinde soğuk tereyağı parçaları kullanmak ve hafifçe çırpamak için bir...."

"Zark'ın cezası bir omlet tarifi istediğim yok senden," dedi Ford. "Yalnızca çok boyutlu bir siber kabus değil de gerçek bir kuş olduğundan emin olmak istiyorum."

Yavaşça çömelmiş durumdan doğruldu ve üstünü başını silkelemeye başladı. Ama bu arada hâlâ kuşu gözlemeye devam ediyordu.

"O halde," dedi Yaşlı Thrasbarg, Arthur'a "alın yazımız Bob'un bir zamanlar bize bahsettiği Sandviç İmalatçısının bereketini bir kez daha kendine döndürmek istemesi mi ?"

Ford neredeyse yeniden çömelme vaziyetine geçer gibi oldu.

"Telaşlanma," diye mırıldandı Arthur, "o her zaman böyle konuşur." ve yüksek sesle şöyle dedi. "Ah, saygın Thrasbarg. İlım, evet. Korkarım artık buradan göçüp gitmek zorundayım. Ama genç Dimple, yani çırağım, benim yerime iyi bir Sandviç İmalatçısı olabilecek durumda. Yeteneğe ve derin bir sandviç sevgisine sahip ve şimdiye kadar edindiği hüneler, henüz gelişme yolunda olsalar bile, zamanla olgunlaşacak ve ee, yani, sonunda başaracağını söylemek istiyorum."

Yaşlı Thrasbarg onu ciddi ve üzgün gözlerle süzmekteydi. Yaşlı gri gözleri kederli bakıyordu. Kollarını yukarı doğru kaldırmış, kıpır kıpır pikka kuşunu hâlâ bir elinde taşıyor, diğeriyle de kendi eşyalarını tutuyordu.

"Ey, Bob'dan gelen Sandviç İmalatçısı!" diye yüksek sesle söylendi. Durakladı, alnını kırıştırdı ve dindarca bir edayla gözlerini kapadı 'Sen olmadan," dedi "yaşam çok daha az tuhaf olacak!"

Arthur şaşkırmış kalmıştı.

"Biliyor musun," dedi, "sanırım bu bana şimdiye kadar söylenen en hoş şey."

"İşimize bakabilir miyiz, lütfen?" dedi Ford.

Zaten bir şeyler olmaya başlamıştı bile. Yaşlı Thrasbarg'ın kolunun ucundaki pikka kuşunun varlığı gürültücü sürü içinde şimdiden heyecan dalgalanmaları yaratıyordu. Ara sıra bir baş onların tarafına doğru bir anlık çevrili veriyordu. Arthur şahit olduğu Son Derece Normal Yaratık avlarından bazılarını hatırlamaya başlamıştı. Şallarını sallayan matador avcıları dışında birde onların arkasında durup pikka kuşu tutanlar olduğunu anımsadı. Ama o zamana kadar Arthur onların da kendisi gibi yalnızca seyre geldiklerini düşünmüştü.

Yaşlı Thrasbarg öne, ilerleyen sürüye daha yakın bir yere doğru ilerledi. Şimdi sürüdeki hayvanların bazıları pikka kuşunun görüntüsü karşısında ilgi ile başlarını arkaya doğru atıyorlardı. Yaşlı Thrasbarg'ın yukarı doğru uzanmış kolları titriyordu.

Yalnızca pikka kuşu kendisine olan biten karşısında hiçbir ilgi göstermiyormuş gibiydi. Belirsiz bir yerdeki belirsiz birkaç hava molekülü bile şımarık ilgisinin tümünü olan bitene çevirmişti.

* * *

"Şimdi!" diye heyecanla haykırdı Yaşlı Thrasbarg sonunda. "Şimdi onlar üzerinde havlunuzla çalışabilirsiniz!"

Arthur Ford'un havlusunu matador- avcıların yaptığı gibi sallayarak ve kendisine hiç de doğal gelmeyen zarif bir çalım ile ilerlemeye başladı. Artık ne ne yapacağını ne de yapacağının doğru olup olmadığını bilmiyordu. O ana hazır olmak için havluyu bir iki kez sallayıp dalgalandı, sonra izlemeye başladı.

Biraz öteden sürü içinden istediği hayvanı tespit etti. Hayvan dörtmala onlara doğru gelmekteydi ve sürünün hemen en uçundaydı. Yaşlı Thrasbarg elindeki kuşu ileri geri seri hareketlerle oynattı, Yaratık yukarı doğru baktı, başını geriye attı ve sonra tam yeniden öne doğru eğeceği sırada, Arthur havluyu Yaratığın görüş çizgisi içinde dalgalandı. Hayvan şaşkınlık içinde yeniden kafasını gerice attı ve gözleriyle havlunun hareketlerini izlemeye başladı.

Yaratığın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Bu dakikadan sonra hayvanı kandırıp kendilerine doğru çekmek en doğal şeymiş gibi gözüksü. Kafası yukarda, hafifçe bir yana doğru eğilmişti, yürüyüş hızını bir parça azaltıyor, sonra tırısı geçiyordu. Birkaç dakika sonra koca şey aralarında duruyor, homurdanıyor, toprağı eşeliyor, terliyor ve heyecanla pikka kuşunu koklamaya çalışıyor. Pikka kuşu ise onun geldiğini bile fark etmemiş görünüyordu. Yaşlı Thrasbarg kollarını ilginç bir şekilde sallayarak pikka kuşunu Yaratığın önünde, ama daima erişemeyeceğı bir uzaklıkta ve aşağı doğru tutuyordu. Havlunun garip bir takım dalgalanma hareketleri ile Arthur da hayvanın dikkatini o yöne bu yöne, ama yine daima aşağı doğru çekmeyi başarıyordu.

"Tüm yaşamım boyunca bundan daha aptalca bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye söylendi Ford kendi kendine.

Sonunda Yaratık şaşkın ama uyuşmuş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü

"Hadi!" diye fısıldadı Yaşlı Thrasbarg aceleyle Ford'a "Hadi, hemen şimdi!"

Ford büyük yaratığın sırtına atladı, tutunup dengesini sağlayabilmek in, kalın düğüm düğüm postu arasında ellerini dolaştırdı ve avuç dolusu kürkü iyice yakalayarak pozisyonunu sağlama aldı.

"Hadi Sandviç İmalatçısı! Şimdi!" Thrasbarg dini törenlere yakışır, zarif ve karmaşık bir şekilde Arthur'un elini sıkmış, Arthur ise bunu tam olarak kavrayamamıştı. Çünkü Yaşlı adam bu hareketi o anın heyecanı ile uydurmuş, ardından Arthur'u öne doğru itmişti. O da derin bir nefes alarak Ford'un arkasına, kocaman, sıcak, şişkin sağırsına oturmuş ve sıkı sıkı tutunmuştu. Altında deniz aslanları büyüklüğünde kocaman adalelerin dalgalanıp esnediğini hissedebiliyordu.

Yaşlı Thrasbarg kuşu birden yukarı kaldırdı. Yaratığın kafası da onu izleyerek yukarı doğru çevrildi. Thrasbarg kollarını ve kuşu yukarı doğru itiyor itiyordu. Son Derece Normal Yaratık yavaş yavaş bütün ağırlığıyla dizleri üzerinde doğrulup, sonunda hafifçe sallanarak ayağı kalktı. Huzursuz ama heyecanlı iki sürücüsü sıkı sıkı tutundular.

Arthur koşuşturan hayvan denizinin üzerinden, ne tarafa doğru gittiklerini anlamaya zorlanarak baktı, ama bir sıcak dalgasından başka görünen hiçbir şey yoktu.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Ford'a.

Hayır," Ford geriye bakmak için olduğu yerde döndü, nereden geldikleri ile ilgili bir ipucu yakalayıp yakalayamayacağını anlamaya çalışıyordu. Ama, yine bir şey yoktu.

' Arthur aşağıda kalan Thrasbarg'a seslendi.

"Nereden geldiklerini biliyor musun?" diye haykırdı "Veya nereye gittiklerini?"

"Kralın Arazisi!" diye seslenerek cevap ver ' Yaşlı Thrasbarg.

"Kral mı?" diye bağırdı Arthur şaşırarak. "Ne Kralı?" Son Derece Normal Yaratık Arthur'un altında huzursuzca sarsılıp, sallanıyordu.

"Ne Kralı diye sormakla ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Yaşlı Thrasbarg. "Yegane Kral

"Yani Kraldan hiç bahsetmemiştin de," diye seslendi Arthur, korku ve şaşkınlık karışımı hisler içinde.

Binlerce çift ayağın çıkardığı seslerin üzerinden söylenen şeyleri duymak çok zordu.

Üstelik yaşlı adam yaptığı şey üzerinde konsantre olmaya çalışıyordu.

Kuşu hâlâ yukarı doğru tutarak yarattığı yavaşça döndürüp, tekrardan büyük sürünün hareket ettiği yöne paralel olacak duruma getirdi. Sonra kendisi öne doğru ilerledi.

Yaratık da onu izledi. Yeniden ilerledi. Yaratık yeniden onu izledi. Sonunda Yaratık öne doğru hızını biraz arttırarak hantal adımlarla ilerlemeye başladı.

"Dedim ki Kraldan hiç bahsetmemiştin!" diye bağırdı Arthur yeniden.

"Ben bir Kral demedim, diye Bağırdı Yaşlı Thrasbarg! "Ben tek Kral dedim!"

Kolunu geri çekti ve sonra yeniden bütün hızıyla öne doğru ve pikka kuşunu sürünün üzerinden havaya doğru fırlattı. Bu hareket pikka kuşunu tam bir şaşkınlık anı içinde yakalamışa benziyordu çünkü görünüşe bakılırsa olup bitene hiç dikkat etmiyordu.

Neler olduğunu anlaması bir iki dakikasını aldı, sonra küçük kanatlarını açıp, yayararak uçup gitti.

"İleri!" diye bağırdı Thrasbarg. "Git ve kaderinle karşılaş, Sandviç İmalatçısı!"

Arthur kaderiyle bu şekilde karşılaşmayı isteyip istemediğinden pek de emin değildi.

Onun tek istediği gidecekleri yer neresi ise oraya bir an önce varıp şu yaratığın

sırtından inebilmektir. Burada kendini hiç güvende hissetmiyordu. Yaratık pikka

kuşunun izinde hızını da artırıyor. Sonra koca hayvan, sürünün sınırlarına erişti,

pikka kuşu unutuldu ve bir iki dakika sonra başı aşağıda, hızla sürünün ortalıktan

kaybolacağı noktaya yaklaşarak sürüyle birlikte koşmaya devam etti. Etrafları

koşuşturan dağ gibi gövdelerle çevrilmiş olan Arthur ve Ford koca canavarın sırtına

hayatları pahasına yapışmışlardı.

"Hadi! Sürün Yaratığı!" diye bağıırıyordu Thrasbarg. Artık uzaklardan gelen sesi

kulaklarında belli belirsiz yankılanıyordu. "Şu Son Derece Normal Yaratığı sürün!

Sürün! Sürün!"

Ford Arthur'un kulağına seslendi? "Nereye gidiyoruz dedi?"

"Bir Kral ile ilgili bir şeyler söyledi," diye bağırdı Arthur cevap olarak, bir yandan da ümitsizce tutunmaya devam ederken.

"Ne Kralı?"

"Ben de bunu sordum. Cevap olarak yalnızca tek Kral dedi."

"Ben bir tek Kral olduğunu bilmiyordum," diye seslendi Ford.

"Ben de öyle," diye bağırarak cevapladı Arthur.

"Tabii bildiğimiz Kraldan bahsetmiyorsa." diye bağırdı Ford. "ve ondan bahsettiğini de sanmıyorum."

"Hangi Kral?" diye bağırdı Arthur.

Çıkış noktasına hemen hemen varmışlardı. Az önlerinde Son Derece Normal Yaratıklar dörtnala boşluğa doğru koşuyor ve kayboluyorlardı.

"Ne demek, hangi Kral?" diye bağırdı Ford. Ben ne bileyim hangi Kral. Ben yalnızca bildiğimiz Kraldan söz etmesinin mümkün olmadığını söylüyorum. Yani ne demek istediğini ben de bilmiyorum."

"Ford, neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." "O halde?" dedi Ford. O anda ani bir hızla kafalarının çevresinde dönen yıldızlar belirdi ve hemen ardın dan aynı hızla yitiverdiler. Uzaktan puslu, gri binaların ışıkları görünüyor, yanıp sönüyorlardı. Oldukça sıkıntı verici bir şekilde bir aşağı bir yukarı zıplıyorlardı.

Bunlar nasıl binalardı?

Ne işe yarıyorlardı? Kıza neyi hatırlatıyorlardı?

Kendinizi ansızın, beklenmedik şekilde değişik bir kültürü, yaşamla ilgili değişik temel yaklaşımları bulunan, üstelik mimarisi de inanılmaz biçimde sıkıcı ve anlamsız olan bir dünya da bulduğunuzda herhangi bir şeyin ne işe yaradığını anlamak çok zor bir şeydi. Binaların üzerindeki gökyüzü soğuk ve düşmanca bir karalıktaydı. Güneşten olan uzaklıklarına göre gözleri kamaştıran bir parlaklıkta olması gereken yıldızlar, koruyucu kubbenin kalınlığı yüzünden bulanık ve monoton bir görünüme sahiptiler. Kubbe Pleksiglas benzeri bir şeyden yapılmıştı. Her ne ise sevimsiz ve ağır bir şeydi işte.

Tricia bandı yeniden geriye sardı.

Bu bantla ilgi biraz tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydı.

Yani, aslında, bantla ilgili milyonlarca tuhaf şey vardı ama onu en çok rahatsız eden bir tanesi vardı ki bunu

tam olarak anlayamamıştı.

Derinden bir nefes aldı ve esnedi.

Bandın geri sarmasını beklerken, çalışma masasının üzerinde birikmiş olan, porselenden yapılma kirli kahve fincanlarını topladı ve hepsini çöp sepetine attı. Soho' da, bir video yapım şirketine ait küçük bir montaj odasıydı şimdi. Kapının üzerine her yere "Rahatsız Etmeyiniz" işaretleri yapıştırmış ve santradaki kızıdan, gelen telefonların bağlanmamasını istemişti. Tüm bunlar aslında onun şaşırtıcı atlatma yeteneğini korumak için düşünülmüştü ama şimdiki görevleri onu utançtan kurtarmaktı. Bandı baştan sona yeniden seyredecekti. Eğer buna dayanabilirse tabii. Orda burda bir kez hızlı ileri sarma deneyebilirdi.

Pazartesi öğleden sonra saat dört sularıydı ve Tricia kendini pek iyi hissetmiyordu. Bu hafif huzursuzluğun sebebinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ve buna yol açabilecek sebep sayısı ile ilgili hiçbir sıkıntısı olduğu söylenemezdi.

Öncelikle, her şey New York'tan gelen akşam uçağında başlamıştı. O kuvvetli ama kalitesiz viskiyle. Her zaman başına bela olmuştu o.

Ardından, arka bahçesinde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşp Rupert gezegenine uçması gelmişti. Bu tür bir şeyde, bunun da bir baş belası olup olmadığını söyleyebilecek yeterli deneyime sahip değildi. Ama bu deneyimi geçirenlerin bunu lanetleyeceğine bahse girmeye hazırdı. Her zaman dergilerde yayınlanan stres çizelgeleri olurdu. İşinizi kaybetmek elli stres puanı. Yetmiş beş puan boşanma için veya şu kadar puan saç şeklinizi değiştirmek vesaire vesaire. Bu dergiler... hiçbiri arka bahçenizde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşp onlarla Rupert gezegenine götürülmekten bahsetmiyordu, ama Tricia bunun da birkaç düzine puanı hak ettiğinden emindi.

Yolculuğun kendisi özel olarak stresli sayılmazdı. Hatta sıkıcı olduğu bile söylenebilirdi. Hele Atlantik üzerinden yaptığı şu son uçuştan daha stresli olduğunu söylemek mümkün değildi. Üstelik her iki yolculuk da kabaca aynı süreyi almıştı, aşağı yukarı yedi saat kadar.

Yani bu oldukça şaşırtıcı idi, öyle değil mi? Güneş sisteminin dış sınırlarına kadar uçmak New York'a gitmek kadar zaman alıyordu. Bu gemide duyulmamış güçte, muhteşem bir sistem olduğu anlamına gelmeliydi Mihmandarlarını bu konuda sıkıştırmış ve onlar da sistemlerinin oldukça iyi olduğunu kabul etmişlerdi.

"Ama bu sistem nasıl işliyor?" diye sormuştu heyecanlanarak. Yolculuğun başında hâlâ oldukça heyecanlı sayılırdı.

Bandın o kısmını buldu ve kendisi için yeniden oynattı. Grebulonlar -onlar kendilerini böyle adlandırıyorlardı- kibarca gemiyi götürmek için hangi düğmelere basması gerektiğini anlatıyorlardı.

Kameranın ardından kendisinin "Evet, ama hangi ilke üzerine çalışıyor?" diye sorduğunu duyuyordu.

"Oh, yani bunun çekim gücüyle mi, yoksa ona benzer bir güçle mi çalıştığını öğrenmek istiyorsunuz herhalde, öyle mi?" dediler.

"Evet," diye ısrar etti Tricia. "Neyle çalışıyor?"

"Muhtemelen öyle bir şeyle olmalı."" dediler.

"Nasıl bir şeyle? " Çekim gücü, foton gücü, ona benzer bir şeyle. Bunu Uçuş mühendisimize sormanız gerekecek.

"O kim?"

"Bilmiyoruz. Biz hepimiz akıllarımızı kaybettik, biliyor musunuz?"

"Oh, evet," dedi Tricia, biraz baygın bir sesle, "Öyle demiştiniz. Hımm, pekala, akıllarınızı tam olarak nasıl kaybetmişimiz acaba?"

"Bilmiyoruz," dedi Grebulonlar sabırla.

"Çünkü aklınızı kayıp ettiniz öyle değil mi?" diye eko yaptı Tricia, asık bir suratla.

"Televizyon izlemek ister miydiniz.? Bu uzun bir uçuş . Biz televizyon izliyoruz. Bu bizim hoşlandığımız bir şey."

Bütün bu ilginç şeyler banda kayıtlı idi ama izlemesi hoş olmuyordu. Bir kere resim kalitesi son derece kötüydü. Tricia bunun sebebini tam olarak bilmiyordu. Anladığı kadarıyla Grebulon'ların algıladığı ışık frekans menzili biraz değişikti ve ortalıkta çekimleri kirletmeye yetecek fazlalıkta mor ötesi ışını vardı Görüntü çok parazitli ve karlı çıkmıştı. Muhtemelen bunların hepsi, hakkında hiçbirinin en temel şeyi bilmediği çekim gücü sistemi ile ilgiliydi .

Sonuçta, bantta, esas olarak kaydettiği şeyler, oldukça zayıf ve soluk renkli kişilerin oturup televizyon yayınlarını izleyişleri idi. Tricia oturduğu yerin yakınındaki incecik görüntü deliğinden kamerasını dışarı uzatmış ve hafif çizgili de olsa yıldızların da bir görüntüsünü almıştı. Bunların gerçek olduğunu biliyordu, ama iyi görünmelerini sağlaması rahatça üç dört dakikasını alacaktı.

Sonunda değerli video bandından kalan kısmı Rupert için saklamaya ve yalnızca arkasına yaslanıp onlarla birlikte televizyon seyretmeye karar vermiş, halta, bir süre için biraz kestirme imkanı bile bulmuştu.

Bu yüzden, kendisini hastalıklı hissetmesinin bir sebebi, uzaylı yabancıların şaşırtıcı bir teknolojik tasarıma sahip gemisinde, bu kadar zaman harcayıp da bu zamanın büyük bir kısmını uyuklayarak ve M*A*S*H ya da Cagney ve Lacey nin tekrarlarını izleyerek geçirmiş olmasından ötürü idi. Ama yapacak başka ne vardı ki? Birtakım resimler de çekmişti tabii, ama filmler banyo edildikten sonra hepsinin kötü şekilde puslu çıktığı anlaşılmıştı.

Kendini hasta gibi hissetmesinin bir başka sebebi de herhalde Rupert'a inmesiyle ilgili idi. Bu, en azından dramatik ve tüyleri diken diken eden bir olaydı. Geminin üzerinden geçtiği bölge öyle karanlık ve asık suratlı bir arazi, ışık ve sıcaklık kaynağı olan ana güneşinden öylesine ümitsizce uzaklaştırılmış bir toprak parçası idi ki, adeta terk edilmiş bir çocuğun beyni üzerindeki psikolojik yaraların bir haritasını andırıyordu. Buz gibi, donmuş karanlığın içinden ışıklar parlamış ve küçük gemiyi onu kabul etmek için eğilmiş gibi görünen, mağaraya benzer bir şeyin içine doğru yöneltmişti.

Ne yazık ki, yaklaşırken kullandıkları açılı yüzünden ve küçük görüntü deliğinin geminin duvarının çok derinine gömülü olmasından ötürü kamerayı bunların hiçbirini doğrudan tutabilmek mümkün olmamıştı. Bandın bu kısmını yeniden oynattı.

Kamera direkt olarak güneşe çevrilmişti.

Bu bir video kamerası için normalde çok kötü bir şeydi. Ama güneş milyarlarca milin üçte biri kadar bir uzaklıkta olunca hiçbir zarar vermemişti. Hatta hemen hiçbir iz bile bırakmamıştı. Yalnızca resmin tam orta yerinde küçük bir nokta halinde bir ışık görünüyordu ki bu herhangi bir şey olabilirdi. Binlercesi içinde tek bir yıldız.

Tricia hızla ileri sardı.

Ah. Şimdi, bundan sonraki kısım oldukça ümit vericiydi. Gemiden çıktıklarında karşılaştıkları yapı, uçsuz bucaksız, gri, hangara benzer bir yapıydı. Bu, açıkça anlaşılabileceği gibi uzaylı teknolojisinin dramatik ölçüde bir örneği idi. Pleksiglas benzeri malzemeden yapılmış kubbenin karanlık örtüsü altında kocaman gri binalar. Bunlar bandın sonlarına doğru baktığı binalarla aynı binalardı. Birkaç saat sonra Rupert'tan ayrılıp eve doğru yola çıkarken, bunlardan birkaçını daha filme almıştı. Bunlar ona ne hatırlatıyordu?

Başka her şeyden çok, bu binalar ona, son yirmi yılın düşük bütçeli herhangi bir bilim kurgu filmi için hazırlanmış bir film setini hatırlatıyorlardı. Tabii, onların olabileceğinden çok daha genişti ama video ekranında son derece bayağı ve inandırıcılıktan uzak görünüyorlardı. Mücadele etmeye çalıştığı resim kalitesinin kötülüğünden başka, bir de Dünyadakinden anlaşılır şekilde düşük olan yerçekiminin beklenmedik etkiler vardı.

Kamerayı ortada bir yerde tutup, profesyonelliğe hiç de yakışmayacak şekilde hoplayıp zıplamasını engellemek ona oldukça zor gelmişti. Bu yüzden detayları yakalayabilmesi pek mümkün olmuyordu.

Ve işte öne doğru çıkarak onu selamlamak için gülümseyen ve elini uzatan Lidere sıra gelmişti.

Onu yalnızca böyle çağırıyorlardı. Lider. Grebulon'ların hiçbirinin adı yoktu, bunun en önemli sebebi akıllarına hiçbir isim gelmemesiydi. Tricia bir kısmının kendi kendilerini Dünya da izledikleri televizyon programlarının kahramanlarından kaptıkları isimlerle adlandırmayı düşündüklerini görüyordu. Ama birbirlerini ne kadar Wayne, Bob veya Chuck olarak çağırmaya çalışsalar da evleri olan uzak yıldızlardan kendileriyle birlikte getirdikleri kültürel bilinç altları, onlara bunu yapmalarının aslında doğru olmadığını söylüyordu.

Lider de aşağı yukarı diğerleri ile aynı görüntüdeydi. Belki biraz daha az zayıf olabilirdi. Tricia'ya onun şovlarını nasıl beğeniyle izlediğini ve onun en büyük hayranlarından biri olduğunu, gelip Rupert'ı ziyaret edebilmesinden dolayı ne büyük bir mutluluk duyduğunu, herkesin onun gelişini nasıl dört gözle beklediğini, uçuşun rahat ve yolculuğun iyi geçmiş olmasını umduğunu belirten şeyler söyledi. Tricia'ya yıldızlardan veya ona benzer bir yerlerden yayın yapıldığını düşündürecek hiçbir şey olmamıştı. Tabii, şimdi banttan seyrederken Lider de, dayansanız yıkılacak gibi eğreti duran bir setin önündeki kostümlü, makyajlı herhangi bir adama benziyordu.

Tricia yüzü ellerinin arasında, ekrana bakarak otururken bir yandan da şaşkınlık içinde kafasını bir yandan öbür yana sallamaktaydı.

Bu korkunç bir şeydi.

Korkunç olan yalnızca bu kısım değildi, Tricia bundan sonra gelecek kısmı da biliyordu. Bu, Liderin kendisine uçuştan sonra karnının aç olup olmadığını, gelip bir şeyler yemek isteyip istemeyeceğini sorduğu kısımdı. Böylece yemek sırasında biraz konuşma fırsatları da olabilirdi.

Bu noktada ne düşündüğünü hatırlayabiliyordu.

Uzaylı yiyecekleri.

Onlardan hoşlanacak mıydı?

Gerçekten yemesi gerekecek miydi? Yiyemediklerini içine tükürebileceği bir kağıt peçete bulabilecek miydi? Çeşit çeşit bağışıklık sorunları çıkmaz mıydı?

Sonunda yemeğin hamburgerlerden oluştuğu ortaya çıktı.

Yalnızca hamburger olduklarının ortaya çıkmasıyla kalmadı, bunların mikro dalga fırında ısıtılmış McDonald hamburgerleri olduğu da anlaşıldı. Sadece görüntüleri değildi buna sebep olan. Sadece kokuları da değil. İçinde getirildikleri ve üzerinde "McDonalds" yazılı Polistren kapaklı paketler onları ele veriyordu.

"Yiyin! Afiyet olsun! dedi Lider. "Bizi şerefliendiren konuğumuz her şeyin en iyisine layıktır!"

Bunlar Liderin özel dairesinde geçiyordu. Tricia etrafına korku sınırında bir şaşkınlıkla bakınmış ama yine de her şeyi kayda almıştı.

Dairede bir su yatağı bulunuyordu. Ve orta boy bir müzik seti. Ve şu masanın üzerinde duran, içinde büyük sperm tanecikleri kaynıyormuş görüntüsünü veren, ışıklı, cam şeylerden vardı. Duvarlar kadife kaplıydı.

Lider kahverengi süet taklidi bir şişirme koltuğa oturdu ve ağzına nefes tazeleyici spreyini sıktı.

Tricia ansızın çok ürkütüğünü hissetti. Dünyadan uzakta, bildiği kadarıyla, herhangi bir insan oğlunun şimdiye kadar bulunmadığı bir yerde, kahverengi süet taklidi bir şişirme koltuğa yayılıp ağzına nefes tazeleyici sıkkan bir uzaylı yaratıkla baş başaydı.

Yanlış bir hareket yapmak istemiyordu. Onu panikletmek istemiyordu. Ama bilmesi gereken şeyler de vardı.

'Siz nasıl... nereden... aldınız bunu?' diye sordu huzursuzca odayı işaret ederek.

"Dekoru mu? "diye sordu Lider. "Beğendiniz mi? Çok şık ve gelişmiş değil mi? Bizler de öyle kişileriz, biz Grebulonlar yani. Biz dayanıklı tüketim mallarının şık, gelişmiş, kullanışlı olanlarını kullanırız... posta yoluyla ısmarlayarak."

Tricia bu noktada son derece yavaş başını sallamıştı.

"Posta yoluyla ısmarlayarak...." demişti.

Lider neşeyle gülmüştü. Şu koyu çikolata rengi güven verici ipeksi gülüşlerden biriyle.

"Sanırım onları buraya gemilerle gönderdiklerini düşünüyorsunuz. Hayır! Ha! Ha! biz New Hampshire'dan bir posta kutusu numarası aldık. Oraya düzeni toplama seyirleri yapıyoruz. Ha Ha! Rahat bir tarzda şişirme koltuğuna yaslandı, ısıtılmış patates kızartmasına uzandı ve bir ucunu kemirmeye başladı. Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dolaşmaktaydı.

Tricia beyninin çok hafif şekilde kaynamaya başladığını hissediyordu. Videoyu çalıştırmaya devam etti.

"Nasıl, eee, bu güzel şeyler için.... nasıl ödeme yapıyorsunuz?"

Lider yine güldü.

"Amerikan Express'le" dedi aldırılmaz bir omuz silkme ile.

Tricia yine yavaşça başını salladı. Amerikan Expres'in istisnasız herkese kart verdiği biliyordu.

"Ya bunlar?" dedi kendisine gösterilen hamburgeri yukarı kaldırarak.

"Çok kolay," dedi Lider. "Sırada bekliyoruz "

Tricia tekrar, soğuk, bel kemiğinden aşağı ürpertiler gönderen bir hisle, bunun pek çok şeyi açıkladığını far ketti.

* * *

Yeniden hızlı ileri sarma düğmesine bastı. Buralarda işe yarar bir şey yoktu. Hepsi kabus gibi çılgınlıklardı. Daha inandırıcı görünen bir şeyler yapabiliirdi.

Bu işe yaramaz, berbat bandı seyredip, yavaş yavaş içine süzülen bir korku ile, cevabın bu olduğunu fark ederken , bir başka hastalıklı his dalgası daha oturdu içine. Onu...

Başını salladı ve anlamaya çalıştı.

Doğuya doğru bir gece uçuşu... Bu uçuşla baş edebilmek için aldığı uyku hapları.

Hapları içmek için kullandığı votka.

Başka neler? Eh. Bir kere, birini papağan kafesine sakladığı iki kafası bulunan muhteşem bir adamın bir partide onu tavlama istemesi, ama sonra sabredemeyip uçan dairesine binerek bir başka gezegene uçmuş olması ile ilgili on yedi sene süren takıntısı vardı. Ansızın bunun hiçbir zaman gerçekten yaşanmadığına dair rahatsız edici hisler uyanmaya başladı içinde. Bu hiç aklına gelmemişti. On yedi yıl boyunca hiç. Yumruğunu ağzına tıkadı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Sonra, arka bahçesine inen uzay aracı ile ilgili olarak kendisini incitmeye çalışan o Eric Barlett denen adam. Ve ondan önce ... New York yolculuğu da çok sıcak ve stres dolu geçmişti. Yüksek ümitler ve acı düş kırıklığı. Astroloji konusu.

Bir ruhsal çöküntü geçiriyor olmalıydı.

Sebeup buydu. Tükenmişti ve bir sinir krizi geçirmiş, hayaller görmeye başlamıştı.

Üstelik bu hayalleri de eve döndükten bir müddet sonra görmeye başlamıştı. Kendi yaşamları ve tarihlerinden atılmış bir uzaylı ırk, güneş sisteminin uzak bir bölgesinde sıkışıp kalmış ve kendi kültürel boşluklarını bizim kültürel çöplerimizle doldurmaya çalışıyor öyle mi? Ha! Bu, doğanın kendisini pahalı bir tıp kuruluşuna hemen başvurması gerektiği konusunda uyarma yolu olmalıydı.

Tricia çok çok hastaydı. Kaç fincan kahve tükettiğine baktı ve aynı zamanda ne kadar sık ve hızlı nefes almakta olduğunu fark etti.

Herhangi bir sorunu çözmenin en önemli koşulu, dedi kendi kendisine, onu fark etmektir. Nefesini kontrol altına almaya başlamıştı bile. Kendi kendini tam zamanında yakalamıştı. Nerede olduğunu görebilmişti. Sınırında olduğu psikolojik birikimlerden uzaklaşmak üzere geri dönmüştü. Sakinleşmeye başlamıştı. Sakin. Daha sakin. Bir sandalyeye oturdu ve gözlerini yumdu.

Bir müddet sonra, nefesi normale dönünce, yeniden açtı.

O zaman bu bandı nereden bulmuştu?

Bant hâlâ oynuyordu.

Pekala. Bu bir aldatmacaydı. Bunu kendisi yapmıştı Evet.

Bunu yapan kendisi olmalıydı çünkü bandın her yerinde sorular soran kendi sesi vardı. Arada sırada kamera bir sahnede gezinirken kendi ayakkabıları içinde kendi ayaklarını da görebiliyordu. Bu bandı o düzenlemiş, sonra bunu ne zaman yaptığını ve niye yaptığını hiç hatırlamaz duruma gelmişti.

Kırpışıp duran karlı ekranı seyrederken, nefesi yeni den sıklaşmaya başlamıştı.

Hâlâ hayal görüyor olmalıydı.

Başını sallayarak hayalleri kovmaya çalıştı. Bu, aldatmaca olduğu her halinden belli olan şeyleri hazırlayışı; ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Diğer taraftan, bu aldatmaca görüntülere çok benzeyen anıları var gibiydi Şaşkın bir trans hali içinde izlemeye devam e ti.

Şu Lider olarak çağrıldığını hayal ettiği adam, onu astroloji konusunda sorgulamakta idi. Kendisi de düzgün ve sakin cevaplar veriyordu. Sesinde yükselmekte olan panik tonunu yalnızca kendisi fark edebilirdi.

Lider bir düğmeye basıyor ve mor renkli kadife duvar kenara kayıyor ve bir sürü düz televizyon monitörü ortaya çıkıyordu.

Her bir monitör, bir kaleydoskop gibi, çeşitli görüntülerden alıntılar gösteriyordu: Bir yarışma şovundan bu iki saniye, bir polis gösterisinden bir iki saniye, bir süpermarket deposunun güvenlik sistemi ile ilgili görüntülerden bir iki saniye, birinin tatilde çektiği filmlerden bir iki saniye, bir iki saniyelik bir seks sahnesi, bir iki saniyelik haber kuşağı, bir iki saniyelik bir komedi. Liderin bütün bunlarla çok gurur duyduğu belliydi. Bir yandan anlaşılmaz bir şeyler söylerken, bir yandan da bir maestro gibi ellerini kollarını sallayıp duruyordu.

Elinin bir başka sallanmasıyla tüm ekranlar temizlenmiş ve dev bir bilgisayar ekranı belirmişti. Bu ekran güneş sisteminin tüm gezegenlerini bir çizelge halinde gösteriyordu. Bu çizelge kendi takım yıldızları içinde yıldızların bulunduğu bir fona yerleştirilmişti. Görüntü tamamen hareketsizdi.

"Biz çok yetenekliyiz," diyordu Lider. "Aslında bilgisayar konusunda, kozmolojik trigonometri hakkında, üç boyutlu seyir hesaplamaları ile ilgili büyük yeteneklere sahiptik. Büyük yetenekler. Ama onları kaybettik. Bu çok kötü. Yeteneklerimize sahip çıkmak istiyoruz, ama onlar burada yok artık. Uzayda bir yerde, dönüp duruyorlar. İsimlerimiz, evlerimizin detayları ve sevdiklerimizle birlikte. Lütfen, dedi eliyle bilgisayar masasının önüne oturmasını işaret ederek, "bizim için yeteneğinizi kullanın."

Açıkça görülüyordu ki bundan sonra Tricia kamerasını çabucak üç ayağı üzerine yerleştirerek tüm sahneyi tespit etmeye çalışmıştı. Ardından kendisi de görüntünün içine girmiş, dev bilgisayar ekranının önüne oturmuş, bir iki dakika sistemle tanışıklık kurmaya çalışmış ve sonra düzgün ve becerikli bir şekilde, yaptığı hakkında sanki bir fikre sahipmişçesine davranmaya başlamıştı.

Aslında bu o kadar da zor olmamıştı.

Ne de olsa matematik ve astrofizik eğitimi almış biriydi. Üstelik televizyon sunucusu deneyimine sahipti ve yıllar boyunca unutmuş olduğu bilimi blöf yaparak yutturabilirdi. Üzerinde çalıştığı bilgisayar Grebulon'ların şu an görünen durumlarının çok ötesinde ve gelişmiş bir kültüre sahip olduklarının işareti idi ve onun yardımı ile yarım saat içinde güneş sisteminin işleyen bir modelini ortaya çıkarabilmişti.

Bu özellikle hassas ölçümlere filan dayanmıyordu, ama iyi görünüyordu. Gezegenler yörüngelerinin oldukça iyi bir benzeri etrafında dolaşıyordu ve kabaca bir görüntüyle saat gibi işleyen gerçek kozmolojik düzeni sistemin her yanından görebiliyordunuz. Dünya dan izleyebilirdiniz, Mars'tan izleyebilirdiniz, vs., vs. Rupert gezegeninin yüzeyinden izleyebilirdiniz. Tricia, kendi başarısından oldukça etkilendiği gibi, üzerinde çalıştığı bilgisayar sisteminden de çok etkilenmişti. Dünyadaki bir bilgisayar istasyonunda çalışıyor olsa, aynı işin programlanması bir yıl kadar bir zaman alabilirdi. Bitirmek üzereyken, Lider arkasında belirmiş ve onu izlemeye başlamıştı. Tricia'nın başardıklarından çok memnun ve hoşnut görünüyordu.

"Güzel," demişti, "ve şimdi de lütfen, bu kitaptaki bilgileri tercüme edebilmek için, bana, bu kurduğunuz sistemin nasıl kullanılacağını göstermenizi istiyorum."

Önüne sessizce bir kitap bırakmıştı.

Bu Gail Andrews'un kaleme aldığı Siz ve Gezegenleriniz adlı kitaptı.

* * *

Tricia kaseti yeniden durdurdu.

Kendi gerçekten de çok kötü hissediyordu. Hayal gördüğü hissi şimdi gerilemiş, ama kafasında bıraktığı iz de bu histen daha kolay anlaşılır, net bir iz olmamıştı.

Koltuğunu geriye doğru iterek montaj masasından uzaklaştı ve ne yapması gerektiğini düşünmeye koyuldu.

Yıllar önce astronomik araştırma alanından ayrılmıştı. Çünkü biliyordu ki, hatta hiç şüphesi yoktu ki, başka dünyalardan bir yaratıkla karşılaşmıştı. Bir partide. Ve yine hiç şüphesiz biliyordu ki eğer bunu birine söylemiş olsa bitmez tükenmez alay malzemesi olacaktı. O halde, o konuda bildiği en önemli yegane şeyi kimseye söylemeden nasıl kozmoloji çalışmaya devam edebilirdi. Yapabileceği tek şey yapmış ve ayrılmıştı.

Şimdi televizyonda çalışıyordu ve aynı şey yeniden başına gelmişti.

Herhangi bir tarihin en şaşırtıcı hikayesinin gerçek video kaydını yapmıştı: Güneş sistemimizin en uzak köşelerinden birinde yalnızlığa terk edilmiş bir uzay medeniyetinin unutulmuş bir sınır karakolunun hikayesi.

Hikaye kendisindeydi.

Oraya gitmişti.

Onları görmüştü.

Tanrı aşkına, elinde bant kayıtları vardı.

Ve onları herhangi birine gösterecek olursa alay konusu olacaktı.

* * *

Bunların herhangi birini nasıl ispatlayabilirdi? Düşünmeye bile değmezdi. Bakmaya kalkıştığı her açıdan bunların tamamı yalnızca bir kabustu. Kafası zonklamaya başlamıştı.

Çantasında bir aspirin olacaktı Montaj odasından çıkıp koridorun sonundaki su cihazının yanına gitti. Aspirini aldı ve birkaç bardak su içti.

Ortalık oldukça sakin görünüyordu. Genellikle ortada dolanan daha çok kişi, en azından bir iki kişi olurdu.

Kendisinininkine bitişik olan Montaj odasının kapısından başını uzatıp içeri baktı ama orada da kimse yoktu.

Herkesi kendi odasının kapısından uzaklaştırma işinde biraz ileri gitmişti. "RAHATSIZ ETMEYİNİZ" diye yazıyordu kapıda. "İÇERİ GİRMEYİ AKLINIZDAN BİLE GEÇİRMİYİN. NE OLDUĞU UMURUMDA DEĞİL, GİDİN. BEN MEŞGULÜM!"

Yeniden içeri girdiğinde telefonunun üzerindeki mesaj lambasının göz kırptığını fark etti ve bunun ne zamandır böyle olduğunu merak etti.

"Alo?" dedi santraldeki kıza.

"Oh, Miss Mc Millan. Aradığınıza çok sevindim. Herkes size ulaşmaya çalışıyor. Televizyon şirketinizdekiler yani. Sizi bulabileceklerinden ümidi kesmişler. Onları arayabilir misiniz?"

"Niye bana bağlamadınız onları?" diye sordu Tricia.

"Siz hiçbir sebeple kimseyi bağlamamamı istemiştiniz. Burada olduğunuzdan bile bahsetmememi istemiştiniz. Ne yapacağımı bilemedim. Odanıza gelip size mesaj vermeye çalıştım, ama..."

. Pekala," dedi Tricia, kendi kendini lanetleyerek. Ofisini aradı.

"Tricia! Hangi basurlu cehennemdesin sen?"

"Montaj yapıyordum..."

"Ama dediler ki..."

"Biliyorum, Ne oldu?"

"Ne mi oldu? Yalnızca lanet olası bir uzay aracı geldi

"Ne? Nereye?"

"Regent Parkına. Kocaman gümüş rengi bir şey. İçinde bir kız ve bir kuş var. Kız İngilizce konuşuyor, insanlara taş atıyor ve saatinin tamir edilmesini istiyor. Derhal oraya git."

* * *

Tricia onu inceliyordu.

Bu bir Grebulon gemisi değildi. Ansızın yıldızlar arası gemilerde uzman kesildiğinden değildi ama bu, ince yapılı ve güzel bir şeydi. Gümüş, beyaz karışımı geniş bir okyanus teknesi büyüklüğündeydi ve en çok benzediği şey de buydu. Bu geminin yanında Grebulon gemisinin yarı montajlı koca gövdesi savaş gemilerindeki zırlı atış kulelerine benzerdi ancak. Atış kuleleri. O boş, gri binaların benzediği şey de buydu işte. Üstelik o binalarla ilgili bir başka gariplik de küçük Grebulon gemisine yeniden binmek için dönerken onların ortadan kaybolmuş olmalarıydı. Bütün bu düşünceler taksiden inip kamera ekibine doğru koşarken aklından geçen şeylerdi.

"Kız nerede?" diye bağırdı helikopter ve siren seslerinin üzerinden.

"Orada! diye seslendi yapımcı. O sırada ses teknisyeni yakasına bir mikrofon ilıştırmeye çalışıyordu. "Kız annesiyle babasının, paralel bir boyutta buralı olduğu fa-

lanla ilgili bir şeyler söylüyor. Ve elinde babasının saati var, ve ... bilmiyorum. Sana ne söylesem? Konuştur onu. Ona uzaydan gelmenin nasıl bir his olduğunu sor."

"Çok teşekkürler, Ted." diye mırıldandı Tricia, mikrofunun sağlam yerleştirilip yerleştirilmediğine baktı, teknisyene bir ses verdi, derin bir nefes aldı, saçlarını geriye attı ve kendisi için çok tanıdık olan, her şeye hazır profesyonel haberci rolüne döndü. En azından hemen, hemen her şeye hazır sayılırdı.

Kıza bakmak için döndü. Bu o olmalı idi, Vahşi saçlı ve vahşi gözlü şey. Kız da ona doğru döndü ve onu gördü.

"Anne!" diye haykırdı ve Tricia'ya taşlar atmaya başladı.

Gün ışığı çevrelerinde dolaşıyordu. Kızgın ağır bir güneş vardı. Sıcak dalgası altında bir çöl önlerinde boylu boyunca uzanmaktaydı. Kendilerini onun içinde bulmuşlardı.

"Atla!" diye bağırdı Ford Prefect.

"Ne?" diye bağırdı Arthur Dent, yaşamı pahasına sıkı sıkı tutunduğu yerden.

Cevap yoktu.

"Sen ne dedin?" diye bağırdı Arthur yeniden ve sonra Ford Prefect' in artık orada olmadığını fark etti. Panik içinde etrafına bakmaya ve kaymaya başladı. Daha fazla tutunamayacağını fark edince kendisini bütün gücüyle yana doğru savurdu ve toprağa çarparken bir top gibi kıvrılarak yeri döven çiftelerden uzaklara, mümkün olduğunca uzaklara doğru yuvarlandı.

Ne gün ama, diye düşündü, asabi bir şekilde ciğerleri ne yuttuğu tozu öksürerek çıkarmaya çalışırken. Dünya havaya uçurulduğundan beri böyle kötü bir gün daha yaşamamıştı. Dizleri üzerinde doğruldu sonra ayağa kalktı. Ardından kaçmaya başladı. Neden kaçtığını ya da nereye kaçtığını bilmiyordu ama kaçmak yapılabilecek en sağduyulu şeymiş gibi geliyordu ona.

Doğruca orada durup çevreyi incelemekte olan Ford Prefect'e koştu.

"Bak" dedi Ford. "Bu tam ihtiyacımız olan şey."

Arthur öksürerek biraz daha tozu ciğerlerinden attı ve bir kısmını da silkeleyerek saçlarından ve gözlerinden uzaklaştırdı. Nefes nefese döndü ve bakışlarını Ford'un bakmakta olduğu şeye çevirdi.

Burası pek de bir Kralın ya da tek Kralın ya da herhangi bir çeşit Kralın arazisine benzemiyordu ama yine de oldukça davetkar bir görüntüsü vardı.

Burası bir çöl dünyası idi. Tozlu toprak oldukça sertti ve Arthur'un bir gün önceki şenliklerde berelenmeden kalan yerlerini de başarıyla çürütmüştü. Durdukları yerden biraz ilerde kum taşına benzer büyük kayalar vardı. Rüzgardan ve buraya yağdığı

kadarıyla yağmurdan etkilenecek vahşi güzellikte ilginç şekillere bürünmüşlerdi. Bu şekiller, portakal renkli arazinin orasında burasında boy atmış dev kaktüslerin muhteşem görüntüleri ile de uyum sağlıyordu.

Bir an için Arthur beklenmedik bir şekilde Arizona, New Mexico veya Güney Dakota'ya gelmiş olabileceklerini ümit etmeye cesaret eder gibi olduysa da durumun böyle olmadığını gösterecek bir sürü işaret vardı ortada.

Her şeyden önce Son Derece Normal Yaratıklar hâlâ tozu dumana katarak toprağı inletmeye devam ediyorlardı. Binlercesi bir uçtaki ufuk çizgisinden başlayarak yukarı doğru yayılıyor, yarım mil kadar ortadan kayboluyor sonra karşı uçtaki ufuk çizgisine doğru yeri göğü birbirine katarak uzaklaşıyorlardı.

Sonra Bar&Barbekü adlı yerin önünde park etmiş uzay gemileri vardı. Ah. Kralın Topraklarındaki Bar&Barbekü. Biraz düş kırıcı doğrusu diye düşündü Arthur kendi kendine.

Aslında uzay gemilerinden yalnızca bir tanesi Kralın Topraklarındaki Bar&Barbekü'nün önünde park etmiş durumdaydı. Diğer üçü Bar&Barbekü'nün bitişiğindeki bir park sahasındaydılar. Ama dikkati çeken önde park etmiş olanıydı. Muhteşem görünümlü bir şeydi bu. Her tarafında balık yüzgecine benzer ince, çılgın görünümlü bir şeyler, bu yüzgeçlerin üzerinde ise gereğinden çok çok fazla krom işi vardı ve esas gövdenin büyük bir bölümü şok edici bir pembe renge boyanmıştı. Olduğu yerde kuluçkaya yatmış kocaman bir böcek gibi duruyor ve her an sanki bir mil ötedeki bir şeyin üzerine atlamak üzere imiş gibi görünüyordu.

Kralın Topraklarındaki Bar&Barbekü. eğer Son Derece Normal Yaratıklar, boyutlar arası ufak bir sapma yapmamış olsalar, üzerinden basıp geçecekleri kadar yolun üstünde, etrafında olanlardan hiç etkilenmeden öylece duruyordu. Kendi halinde bir yerdi. Kamyoncuların yemek yediğı bir durak yeri. Bilinmeyen bir yerin ortasında. Sessiz sakin. Kralın Topraklarında.

"Bu gemiyi satın alacağım," dedi Ford sakin sakin.

"Satın almak mı? "dedi Arthur. "Bu hiç senin söyleyeceğın bir şeye benzemiyor. Ben onları genellikle yürüttüğünü sanırdım."

"Bazen daha saygılı olmak gerekebilir." dedi Ford.

"Sanırım biraz para göstermek de gerekecektir. Bu şey kaç para değerindedir sence?"

Ufak bir hareketle, Ford ceketinin cebinden Ye Sonra -Öde kartını çıkardı. Arthur, onun kartı tutan elinin hafifçe titrediğini fark etti

"Beni restoran eleştirmeni yapmak nasıl olurmuş öğreteceğim onlara..." dedi Ford nefes nefese.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Arthur.

"Görürsün," dedi Ford, gözünde pek de hoş olmayan bir pırıltıyla. "Hadi gidip biraz para harcayalım, olur mu?"

* * *

"Birkaç bira," dedi Ford, "ve, ne bileyim, bir kaç domuz pırzola, neyiniz varsa artık, ve bir de o dışarıdaki pembe şey." Kartını tezgahın üzerine bırakıp gelişigüzel etrafı seyretmeye başladı.

Sessizliğe benzer bir şey oldu.

Başta da çok gürültü olduğu söylenemezdi ama şimdi kesinlikle sessizlik türü bir şey vardı ortalıkta. Hatta Son Derece Normal Yaratıkların uzaktan gelip dikkatle Kralın Topraklarından uzak kalmaya çalışan gümbürtüsü bile ansızın biraz dinmiş gibiydi.

"Şehre henüz vardım," dedi Ford, sanki bunda ya da bir başka şeyde hiçbir tuhaflık yokmuş gibi. Son derece rahat bir tavırla tezgaha dayanmaktaydı.

İçerde üç müşteri daha vardı. Masalara oturmuş biralarıyla ilgileniyorlardı. Üç tane kadar. Bazıları tam üç kişi olduğunu söyleyebilirdi ama, bu o cins yerlerden, yani içerde kendinizi o kadar belirgin hissedebileceğiniz yerlerden biri değildi. Sahnede bir şeyler kurmakla meşgul iri yarı bir adam da vardı. Eski bir davul seti. Birkaç gitar. Country ve Western tipi şeyler.

Barmen, Ford'un siparişlerini yerine getirmekte pek de acele etmiyordu. Hatta yerinden bile kıpırdamamıştı.

"Pembe şeyin satılık olup olmadığından pek emin değilim," dedi sonunda, uzun süre devam eden cinsten bir aksanla.

"Tabii ki satılık," dedi Ford. "Ne kadar istiyorsun? "

"Yani..."

"Bir rakam söyle ben onu iki ile çarpacağım

"Benim değil ki satayım," dedi barmen.

"O halde, kimin?"

Barmen başıyla sahnede bir şeyler kurmakta olan iri yarı adamı işaret etti. İri yarı, şişman, yavaş hareketli, kafası kelleşmekte olan adamı.

Ford başını salladı. Gülümsedi.

"Pekala," dedi "Biraları, ızgaraları getir ve hesabı açık bırak."

* * *

Arthur barda oturup dinleniyordu. Olan biteni öğrenmemeye alıştı. Böyle kendini daha rahat hissediyordu. Bira oldukça iyiydi ve biraz uykusunu getirmişti ama, o buna aldırılmıyordu. Domuz pirzoları, aslında domuz pirzolası değil, Son Derece Normal Yaratık pirzolasıydı. Barmenle ızgara konusunda bir iki profesyonel görüş değişiminde bulundu ve Ford'u ne istiyorsa yapmak üzere serbest bıraktı.

"Pekala," dedi Ford, taburesine dönerken. "İşler yolunda. Pembe şeyi aldık."

Barmen çok şaşırmıştı. "Onu size satıyor mu?"

"Onu bize bedava veriyor," dedi Ford, pirzolasından bir ısırık alırken "Hey, hayır, hesabı açık tut yine de. Ekleyecek birkaç şeyimiz daha olacak Güzel pirzolaymış." Büyük bir yudum bira çekti.

"İyi bira," diyerek ekledi, "üstelik gemi de iyi," dedi. Bir yandan da pencereden parçaları gözüken, büyük, pembe, kromdan yapılmış böceğe benzer şeyi inceliyordu. "Her şey oldukça iyi. Biliyor musunuz," dedi geriye doğru yaslanırken aklına gelmiş gibi, "böyle zamanlarda uzay/zaman dokusu veya çok boyutlu olasılık matrisinin gelişigüzel bütünlüğü veya bir Çeşit Genel Karman Çormanlık içindeki dalga formlarının potansiyel çatışması ya da beni rahatsız eden bunun gibi başka konularda en-dişelenmeye değer mi diye bir düşünüyorsun. Belki ben de şu iri yarı arkadaş gibi düşünüyordumdur. Bırak gitsin. Ne fark eder? Bırak gitsin."

"Hangi iri yarı arkadaş?" dedi Arthur.

Ford başıyla sahneye doğru işaret etti. İri yarı adam mikrofona "bir iki" demekle meşguldü. Şimdi sahnede başkaları da vardı. Davullar. Gitarlar.

Bir iki dakika sessiz kalmış olan barmen, "Senin, gemisini almana izin veriyor diyorsun öyle mi?"

"Evet," dedi Ford. "Bütün dediği bu. Gemiye al senin olsun. Dualarımla birlikte. Ona iyi davran, dedi. Ona iyi bakacağım."

Birasından bir yudum daha çekti.

"Dediğim gibi, " diye devam etti. "Hep böyle zamanlarda, bırak her şey olacağına varsın diye düşünüyorsun. Ama sonra aklına Sonsuz Boyut Girişimcileri gibi adamlar geliyor ve düşünüyorsun ki yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı. Onların ettiklerini bulmaları gerek. Bu adamların acı çektiğini görmek benim için kutsal bir görev olacak. Baksana, hesabıma şarkıcı için bir şeyler eklemek istiyorum. Ondan bir istekte bulundum. Hesaba geçecek, tamam mı?"

"Tamam, dedi Barmen, ihtiyatla. Sonra omuz silkti. "Pekala, nasıl istiyorsanız. Ne kadar yazayım?"

Ford bir rakam verdi. Barmen şişelerin ve bardakların arasına yığılıp kaldı Ford hemen barın arkasına geçerek bir şeyi olup olmadığına baktı ve onu ayağa kaldırmak için yardım etti. Barmen parmağını ve dirseğin biraz kesmiş ve biraz sersemlemişti, ama onun dışında bir şeyi yoktu. İri yarı adam şarkıya başladı. Barmen elinde Ford'un kartı, provizyon almaya gitti.

"Burada benim bilmediğim şeyler mi dönüyor?" diye sordu Arthur Ford'a.

"Her zaman öyle olmuyor mu?" dedi Ford.

"Hiç de böyle konuşman gerekmiyor," dedi Arthur. Uyanmaya başlamıştı. "Gitmemiz gerekmiyor mu?" dedi ansızın. "Şu gemi bizi Dünyaya götürecektir mi?"

"Tabii götürecektir," dedi Ford.

"Random'un gideceği yer orası!" dedi Arthur başlarken. " Onu izleyebiliriz! "Ama...ee..." Ford Otostopçunun Galaksi Rehberinin kendisine ait eski kopyasını çıkardı ve Arthur'u kendi kendine düşünmeye devam etmek üzere kendi haline bıraktı.

"Ama olasılık eksenini denediğin şeyin neresindeyiz biz?" diyordu Arthur. "Dünya da aynı yerde olacak mı, olmayacak mı? Benim bütün bulabildiğim ona biraz benzeyen ya da hiç benzemeyen başka gezegenler oldu. Ama kıtalara bakılınca bulduklarım kesinlikle doğru yerlerdi. En kötü kopyası, sefil küçük hayvanlar tarafından ısırıldığı ve adı Şimdi Ne olan bir gezegendi. Bu hayvanlar birbirleriyle böyle anlaşırlarmış, biliyor musun, birbirlerini ısırarak. Lanet olası acı verici bir yol. Onu aradığım sürenin kalan yarısında ise Dünya ortada bile yoktu çünkü Vogonlar tarafından havaya uçurulmuştu. Söylediklerimden ne anlıyorsun?"

Ford bir yorumda bulunmadı. Bir şey dinliyordu. Rehberi Arthur'a verdi ve ekranı işaret etti. Ekranda şöyle diyordu: "Dünya: Çoğunlukla zararsız."

"Yani onun burada olduğunu mu söylüyorsun!" dedi. Arthur heyecanla. Dünya yerinde duruyor mu? Random'un gideceği yer orası! Kuş ona yağmur fırtınası altında Dünyayı gösteriyordu.!"

Ford Arthur'a biraz daha alçak sesle bağırmasını işaret etti. Bir şey dinliyordu.

Arthur sabırsızlanmaya başlamıştı. O daha önce de bar şarkıcılarının "Love Me Tender"ı çaldığını duymuştu. Bunu burada, Dünya olmadığı kesin olan burası her neresiyse, onun tam ortasında, duyduğu- için biraz şaşırmıştı, ama son günlerde hiçbir şey onu eskiden olduğu kadar şaşırtmama eğilimindeydi. Şarkıcı, bir bar şarkıcısı olduğu düşünülürse, oldukça iyiydi-, özellikle de bu tür şarkılardan hoşlanıyorsanız. Ama Arthur gittikçe sabırsızlanıyordu.

Saatine baktı. Bu ona artık saatinin kendisinde olmadığıı hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Saat Random'daydı, en azından saatinden arta kalanlar.

"Gitmemiz gerektiğini düşünmüyor musun dedi ısrarla.

"Shh!" dedi Ford. "Bu şarkıyı dinleyebilmek için para ödedim. Sanki gözleri yaşarmış gibiydi ki Arthur bunu biraz rahatsız edici bulmuştu. Şimdiye Kadar Ford'un çok çok sert içkiler dışında hiçbir şey yüzünden duyulduğuna tanık olmamıştı. Belki de gözüne toz kaçmış olabilirdi, Müzikle zamanı unutmuş gibiydi, parmaklarını masanın üzerinde huzursuzca tıkırdatarak, bekledi.

Şarkı sona ermişti. Şarkıcı "Heaubreak Hotel"i söylemeye geçti.

"Her neyse," diye fısıldadı Ford, "benim restoranı denetlemem lazım."

"Ne?"

"Bir eleştiri yazmam gerek."

"Bir eleştiri mi? Bu yer için mi?"

"Yaptığım masrafların geçerliliği, eleştiriği göndermiş olmama bağlı Öyle ayarladım ki, bunu yapınca sistem hiç dikkat çekmeden ve otomatik olarak işliyor. Bu faturanın ise geçerlik kazanması oldukça önemli." diye ekledi yavaşça, pis pis sırıtarak birasının içine bakıyordu.

"Bir iki bira ve bir ızgara için mi?"

"Ve şarkıcı için bir bahşış."

"Niye, ne kadar bahşış bıraktın?"

Ford yeniden bir rakam söyledi.

"Bunun ne kadar olduğunu bilmiyorum," dedi Arthur. İngiliz Poundu olarak değeri ne kadar? Onunla ne alınabilir?"

Kabaca, eee... ee satın alabileceğin şeylerden biri..." Ford gözlerini tavana kaldırıp kafasından bir takım hesaplamalar yaptı. "İsviçre olabilir örneğin!" dedi bunun da. Otostopçunun Rehberini önüne çekip daktilo etmeye başladı.

Arthur akıllı akıllı başını salladı. Bazen Ford'un neden bahsettiği anlayabilmeyi arzu ettiği anlar oluyordu ve bazen de şimdi olduğu gibi, anlamaya bile çalışmamanın daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Ford'un omzunun üzerinden baktı. "Bu uzun sürmeyecek değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Ford. "Uyduruk bir şey. Yalnızca ızgaraların iyi olduğundan, biranın güzel ve soğuk olduğundan, çevredeki yerel yaşantının hoş bir ilginçliğe sahip olduğundan, bar şarkıcısının tüm bilinen evren içinde en iyisi olduğundan bahsedeceğim hepsi o kadar. Fazlasına gerek yok. Yalnızca ödemeler için."

Ekranda GİRİŞ yazılı bir alana dokundu ve mesaj Sub-Eta'ya karışıp gitti.

"Anlaşılan şarkıcıyı oldukça iyi buluyorsun ?"

"Evet," dedi Ford. Barmen, elinde titreşir gibi gözükken bir kağıt parçası ile dönmüştü. Yüzünde saygı, hayranlık ve korku karışımı bir ifade ve asabi bir seğirme ile kağıdı Ford a doğru itti.

"Garip şey," diyordu barmen. "Sistem başlangıçta bir iki kez ödemeyi reddetti. Aslında buna pek şaşırdığımı söyleyemeyeceğim." Alnında ter taneleri birikmişti. "Sonra birden oh, evet, tamam dedi ve sistem... eee.. hesabı onayladı. Öylece. İmzalamak... ister miydiniz?"

Ford forma çabucak bir göz attı. Dişlerini emdi. "Bu Sonsuz Boyutu çok incitecek," dedi, yüzünde ilgili bir ifade ile. "Oh, her neyse," diye ekledi, "canları cehenneme." Şaşılaşık bir imza attı ve kağıdı barmene geri verdi.

"Onun," dedi "tüm meslek yaşamı boyunca yaptığı boktan filmlerin ve gazino şovlarının tümünden aldığından daha fazla para. Yalnızca yaptığı şeyin en iyisini yaptığı için. Bir barda ayağa kalkıp şarkı söylediği için. Pazarlığı kendisi yaptı. Bu sanırım onun için güzel bir an. Ona teşekkür ettiğimi ilet ve bir içki ısmarla." Bara bir iki parça bozuk para bıraktı. Barmen onları eliyle itti.

Bunun gerektiğini sanmıyorum," dedi biraz çatallı bir sesle. "Ben sanıyorum," dedi Ford. "Pekala, buradan gidiyoruz." ,

Dışarıda sıcak ve tozun altında durup pembe ve krom karışımı koca şeye şaşkınlık ve hayranlık içinde baktılar.

En azından Ford şaşkınlık ve hayranlıkla baktı.

Arthur yalnızca baktı. "Biraz abartılı bulmuyorsun, öyle mi?"

İçine tırmandıklarında bu söylediklerini yeniden tekrarlardı. Koltuklar ve kontrollerin çoğu ince kürklü bir deri veya süetle kaplıydı. Ana kontrol paneli üzerinde büyük altın harflerle kazınmış bir monogram vardı "EP".

"Biliyor musun," dedi Ford, geminin motorlarını ateşlerken, ona uzaylılar tarafından kaçırıldığının doğru olup olmadığını sordum, o ne dedi biliyor musun?"

"Kim?" dedi Arthur.

"Kral."

"Hangi Kral? Oh, biz bu konuşmaları daha önce de yapmamış mıydık?"

"Boş ver," dedi Ford, "Ne kadar doğrudur bilmem, ama hayır dedi. Kendi isteğiyle gitmiş."

"Hâlâ neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim," dedi Arthur.

Ford başını salladı. "Bak," dedi, solundaki bölmede kasetler var. Niye oradan bir müzik seçip çalmıyorsun?

"Pekala," dedi Arthur ve kasetleri karıştırdı. "Elvis Presley sever misin?" diye sordu.

"Evet, aslında severim," dedi Ford. "Şimdi, umarım bu alet görüldüğü kadar vardır ve zıplamayı biliyordur." Ana makineyi devreye soktu.

Suratlarını yırtabilecek, büyük bir hızla yukarı doğru fırlarlarken Ford "Yeeeahh!" diye haykırdı.

Gerçekten de görüldüğü kadar vardı, zıplamayı iyi biliyordu.

Haber kanalları bu tür şeyleri sevmezlerdi. Bunları kayıp olarak nitelerlerdi. Gerçekliği tartışılmaz bir uzay aracı Londra'nın ortasında bilinmeyen bir yerden ortaya çıkı veriyor ve bu en yüksek çekicilikte sansasyonel haberler yaratıyordu. İki üç saat sonra tamamen farklı bir başkası ortaya çıkıyor ve bir şekilde, bu aynı ilgiyi çekmiyordu.

"BİR UZAY ARACI DAHA!" diyordu başlıklar ve haber boardları. "BU SEFERKİ PEMBE." Bir kaç ay sonra gelmiş olsaydı, bundan çok daha fazla ilgi toplayabilirdi.

Bunlardan yarım saat sonra varan üçüncü uzay aracı olan ve küçük, kısa yolculuklar için kullanılan dört kişilik Hrundi ise ancak yerel haberlerde yer alabilmişti.

Ford ve Arthur stratosferden çığlık çığlığa inmişler ve Portland Place'e düzgün bir şekilde park etmişlerdi. Saat akşam üzeri altı otuzdu ve boş park yeri bulabilmeleri mümkün olmuştu. Etraflarına toplanan meraklı kalabalıkla bir süre konuştuktan sonra yüksek sesle, aralarında polis çağırarak biri yoksa bunu kendilerinin yapacağını söyleyerek ellerinden kurtulmayı başarmışlardı.

"Evim..." dedi Arthur, buğulu gözlerle çevresine bakarken. Sesine hafiften çatallanmış bir ton siner gibi olmuştu.

"Oh. şimdi duygusallaşmaya kalkışma," diye terslendi Ford. "Kızını bulmamız gerekiyor ve şu kuşu."

"Nasıl?" dedi Arthur. "Burası içinde beş buçuk milyar insanın yaşadığı bir gezegen, ve ..."

"Evet," dedi Ford. "Ama yalnızca bir tanesi uzaydan, kocaman gümüş renkli bir uzay aracı ile ve mekanik bir kuş refakatinde geldi. Yalnızca bir televizyon ve seyrederken içki içebileceğimiz bir yer bulmamızın yeterli olacağını sanıyorum. Ciddi bir oda servisine ihtiyacımız olacak

* * *

Langham'da iki yatak odalı bir süite yerleştiler. Anlaşılmaz bir şekilde, Ford'un beş bin ışık yılı uzaklıkta bir gezegende çıkarılmış Ye-Sonra-Öde kartı, otelin bilgisayarında herhangi bir sorun çıkarmamıştı.

"Pekala," dedi Ford. "Ben bir- iki margarita siparişi vermek istiyorum lütfen. Yani, birkaç sürahi demek istedim. Bir kaç şef salatası. Ve bulabildiğiniz kadar kaz ciğeri istiyorum. Ve bir de Londra Hayvanat Bahçesini."

"Haberlerde!" diye haykırdı Arthur bitişik odadan.

"Evet öyle dedim," dedi Ford telefona. "Londra Hayvanat bahçesi. Oda hesabına geçirebilirsiniz."

"Kızım.. Ulu Tanrım!" diye haykırdı Arthur, "Onunla kim grşyy biliyor musun?"

"İngilizce anlamakta güçlük m çekiyorsunuz acaba?" diye devam ediyordu Ford.

"Hemen az ötedeki yolun üstündeki Hayvanat bahçesinden bahsediyorum. Bu gece kapalı olması beni ilgilendirmez. Ben bilet almak istemiyorum, ben hayvanat bahçesini satın almak istiyorum. Bu oda servisi değil mi? Ben de bir odadayım ve servis istiyorum. Bir parça kağıdınız var mı? Pekala. İşte yapmanızı istediğim şey. Güvenli bir şekilde doğal yaşamlarına dönebilecek tüm hayvanları serbest bırakın Doğayla kolay uyum sağlayabilmelerine yardımcı olacak iyi bir ekip kurun ve bunun gerçekleşip gerçekleşmediğini kontrol edin. Tamam mı?"

"Trillian!" diye haykırdı Arthur. "Yoksa bu... eee... tanrım, şu paralel evren saçmalığına dayanamıyorum Öyle lanet olası karmaşık bir şey ki. Farklı bir Trillian'a benziyor. Bu Tricia Mc Millan, yani Trillian'ın daha önce ...eee... niçin buraya gelip sen de eleyip, bir şey anlayıp anlayamayacağını görmüyorsun?"

"Bir dakika," diye bağırdı Ford ve yeniden oda servisi ile pazarlığına döndü. "Sonra doğa ile başa çıkamayacak hayvanlar için doğal bölgelere ihtiyacımız olacak. Zaire gibi yerler ve bir kaç ada işe yarayabilir. Madagaskar, Baffin, Sumatra. Bu tür yerler. Geniş bir doğal yaşam çevresine ihtiyacımız var.. Bakın, bunu niçin bir sorun olarak görüyorsunuz anlamıyorum. İş yaptırmayı öğrenin, kimi isterseniz onu işe alın, ama hemen işe koyulun. Kredilerimin yeterli olduğunu göreceksiniz. Ha sahi, salatanın üzerine blue cheese sosu koymayı unutmayın Teşekkür ederim."

Telefonu yerine koydu ve yatağının kenarına oturup televizyon seyretmekte olan Arthur'un yanına gitti.

"Biraz kaz ciğeri ısmarladım," dedi Ford.

"Ne?" diye sordu Arthur. Dikkatini tamamen televizyona odaklamıştı.

"Biraz kaz ciğeri ısmarladığımı söyledim," dedi Ford.

"Oh," dedi Arthur, pek emin olmadan. "İhmm, ben kaz ciğeri ile ilgili olarak her zaman biraz tereddüt etmişimdir. Kazlar için biraz zalimce, öyle değil mi?"

"Canları cehenneme," dedi Ford yatağa uzanarak, "her lanet olası şey için üzülemezsin."

"Bunu söylemek senin için kolay olabilir, ama..."

"Yeter!" dedi Ford. "Sen sevmezsen ben seninkini de yerim. Neler oluyor?"

"Karışıklık!" dedi Arthur. "Tam anlamıyla bir karmaşa! Random, Trillian ya da Tricia, hangisiyse, ona kendisini terk ettiği için bağırıp çağırıyordu. Sonra bir gece kulübüne gitmek istedi. Tricia göz yaşlarına boğularak Random'u doğurmak bir yana, onunla daha önce hiç karşılaşmadığını söyledi. Ardından birden hıçkırarak, Rupert adında birinden bahsetmeye ve onun aklını kaybettiğini falan söylemeye başladı. Dürüst olmak gerekirse bu kısmı çok da iyi izleyemedim. Sonra Random bir şeyler atmaya başladı ve onlar işleri yoluna koymaya çalışırken bir reklam arası verdiler. Oh! İşte yeniden stüdyoya döndüler. Kapa çeneni ve izle."

Ekranda oldukça sarsılmış görünümlü bir sunucu belirdi ve izleyicilerden bir önceki bölümün düzensizliği için özür diledi.

Kendilerine iletilebilecek net bir bilginin henüz ellerinde olmadığını, verebilecekleri tek haberin adının Devamlı Uçucu Random Dent olduğunu söyleyen esrarengiz kızın stüdyoyu, eee.. dinlenmek için, terk ettiğini bildirdi. Tricia Mc Millan'ın yarın stüdyoya döneceğini umuyordu. Bu arada, UFO faaliyetleri ile ilgili taze raporlar stüdyolarına gelmeye devam ediyordu....

Ford yataktan fırladı, en yakın telefonu kaptı ve bir numara tuşladı.

"Resepsiyon mu? Bu oteli satın almak ister miydin? Eğer bana beş dakika içinde Tricia Mc Millan'ın üye olduğu kulüplerin adlarını bildirebilirsen o senindir. Her şeyi bu odanın hesabına yazmalarını söyle."

Uzayın mürekkep rengi derinliklerinde görünmez değişiklikler meydana gelmekteydi. Dünya adıyla bilinen gezegenin, sonsuz çeşitlilikteki olasılıklarının odak noktası olduğu, garip ve değişken bir çoğul bölge olan yerde yaşayanların hepsi için, bu değişiklikler görünmez olmakla birlikte, önemsiz de değillerdi.

Güneş sisteminin en ucunda, yeşil deri bir koltuk üzerinde, bir dizi TV ve bilgisayar ekranına korku ile bakmakta olan çok endişeli bir Grebulon lideri oturmakta idi.

Etraftaki şeylerle oyalanmaya çalışıyordu. Astroloji üzerine olan kitabını karıştırıyor, bilgisayarının masası ile oynuyor, kendisine bütün Grebulon monitörlerinden devamlı olarak gönderilen ve hepsi Dünya gezegeni ile ilgili görüntüleri kurcalıyordu.

Stres içindeydi. Onların görevi izlemektir. Ama gizlice izlemek. Bu görevinden bir parça bıkmıştı. Görevinin yıllarca oturup televizyon izlemekten daha fazla bir şeyler olması gerektiğinden oldukça emindi. Gerçekten de yanlarında bir sürü başka cihaz vardı ve bunların her birinin mutlaka bir amacı olmalıydı. Eğer kazayla bu amaçların hepsinin birden izini kaybetmiş olmasalardı. Yaşamında bir amaç duygusu olmasını arzu ediyordu. Bu yüzden astrolojiye dönmüştü. Beyni ile ruhu arasında ürkütücü açığı doldurmak için. Bu ona mutlaka bir şeyler anlatacaktı.

İşte bir şeyler anlatmaya başlamıştı bile.

Ona anlayabildiği kadarıyla, çok kötü bir ay geçireceğini, eğer işlerini kontrol altına alıp bazı pozitif atılımlar yapmaz ve kendisi için düşünmeye başlamazsa, işlerin kötüden daha da kötüye gideceğini haber veriyordu.

Doğruydur. Astroloji kitabından ve şu güzel Tricia Mc Millan'ın, gerekli astronomik verileri yeniden üçgenlere yerleştirebilmesi için kendisine düzenlediği bilgisayar programından yola çıkarak bir yıldız haritası hazırlamıştı. Bu sonuçlar o haritadan da çok net olarak görülebiliyordu. Güneş sisteminin donmuş uçlarındaki onuncu gezegen üzerinde yaşayan Grebulonlar için Dünya bilgilerine dayanan astrolojinin bir anlam ifade edebilmesi yeni baştan hesaplanması ile mümkündür.

Yeni hesaplamalar son derece net ve şüphe kaldırmaz biçimde göstermişti ki bugünden başlayarak önümüzdeki ay gerçekten de onun için kötü geçecekti. Çünkü bugün Dünya Başak burcunda yükselmeye başlıyordu ve Klasik bir Koç olmanın bütün özelliklerini gösteren Grebulon Lideri için bu gerçekten de çok kötüydü.

Şimdi, diyordu yıldız falı, pozitif adımlar atmanın, zor kararlar vermenin, yapılması gereken şey ne ise onu yapmanın zamanıdır. Bütün bunlar onun için çok zor şeylerdi ama biliyordu ki kimse zor şeyleri yapmanın zor olmayacağını söylememişti ona.

Bilgisayarlar şimdiden Dünya gezegeninin yerini tespit edip, saniye saniye onu izliyorlardı. Büyük gri silah kulelerinin hedefe doğru çevrilmesi emrini vermişti.

* * *

Tüm Grebulon izleme cihazları Dünya gezegeni üzerinde odaklanmış olduğu için, şimdi güneş sisteminde bir başka bilgi kaynağı daha olduğunu gözden kaçırmışlardı. Bu ikinci bilgi kaynağını, -yani kocaman sarı bir inşaat gemisi- fark edebilme şansları kazayla bile olsa, hemen hemen hiçti. Bu kaynak da güneşten en az Rupert kadar uzaktı, ama neredeyse güneş tarafından gizlendiği söylenebilecek kadar çap olarak ters yönde idi.

Neredeyse.

Kocaman sarı inşaat gemisi kendisi fark edilmeden onuncu gezegende olanları izleyebilmek istemiş ve bunu başarmıştı da.

Bu geminin Grebulon'ların tam tersi olduğu başka yönler de vardı.

Liderleri, geminin Kaptanı, amacının ne olduğu konusunda çok net bir fikre sahipti. Bu çok basit ve net bir amaçtı ve o oldukça uzun bir süreden beri bu amaca ulaşmak için kendi basit, açık yolunu izliyordu.

Amacını bilen herhangi birisi bunun faydasız ve çirkin bir amaç olduğunu öne sürebilir, bunun yaşamı zenginleştiren, insanların adımlarını sıkılaştıran, kuşları şakırdatan ve çiçekleri açtıran bir amaç olmadığını söyleyebilirdi. Hatta bütün bunların tersiydi. Tam tersi.

Ama bunu düşünmek onun işi değildi. Onun işi işini yapmaktı. Eğer bu kendisinde bir görüş kısıtlamasına, ve düşünce kısırlığına yol açıyorsa böyle şeyler için endişe etmek de onun görevi değildi. Yoluna çıkan bu tür şeylerin hepsi başkalarına havale ediliyor, bu başkaları da bu meseleleri başka başkalarına havale ediyorlardı.

Buradan, hatta her yerden, çok çok ışık yılı uzakta, uzun süre önce terkedilmiş, ciddi ve sevimsiz görünüşlü Vogsphere gezegeni bulunmaktaydı. Bu gezegen üzerindeki pis kokulu, sisler içinde çamurlu bir nehir kenarında değerli taşlarla bezeli son birkaç delikli yengecin kirli, kırık dökük ve hoş kabukları ile Vagon Vagonblurtus neslinin ilk olarak buradan yetiştiğini gösteren küçük taş bir anıt vardı. Anıtın taşı üzerine bir ok kazınmıştı ve bu ok uzağı, sisleri işaret ediyordu. Altında düz, sade harflerle şunlar yazılıydı; "Sorumluluk burada sona eriyor."

Kötü görünüşlü sarı gemisinin derin bölmelerinden birinde Vagon Kaptanı hafifçe solmuş ve yıpranmış bir kağıdı önüne doğru çekti. Bu bir yıkım emri idi.

Eğer Kaptanın işini yapmak olan işinin tam olarak nerede başladığını öğrenmek istiyorduysanız, o zaman her şey bu küçük kağıt parçasına bağlanabilirdi. Bu, kendisine bir üstü tarafından uzun bir süre önce verilmişti. Kağıt parçasının üzerinde bir direktif yazılı idi ve Kaptanın görevi bu direktin yerine getirmek ve iş bittiği zaman da yandaki ufak karenin içine bir kontrol işareti atmaktı.

Aynı direktifi daha önce de bir kez daha yerine getirmiş, ama sorun yaratan bir takım koşullar onun küçük karesine kontrol işaret koymasını engellemişti.

Bu sorun yaratan koşullardan bir tanesi, bu Galaktik bölgenin Çoğulcu doğası idi.

Burada olması mümkün olanla, olması muhtemel olan devamlı birbirini engelliyordu.

Basit bir yıkım eylemi kötü yapılandırılmış bir duvar kağıdının altındaki hava kabarcığını

üstten bastırmaktan başka işe yaramıyordu. Yıkıldığı herhangi bir şey yeniden karşına çıkıveriyordu. Yakında bunun çaresini bulacaktı.

Bir diğeri devamlı olarak, durmaları gereken yerde durmayı reddeden kişilerden oluşan küçük bir gruptu. Bu da yakında yoluna sokulacak konulardan biriydi.

Üçüncüsü, sinir bozucu, anarşik, küçük bir cihaz olan Otostopçunun Galaksi Rehberiydi. Şimdi bunun da tam ve kesin önlemi alınmış ve hatta geçici ters mühendisliğin muhteşem gücü ile diğer her şeyin onun aracılığıyla halledilebileceği bir araç haline dönüştürülmüştü. Kaptan sadece, bu dramın son sahnesini seyretmeye gelmişti Kendisinin parmağını bile oynatmasına gerek yoktu.

"Haydi görelim bakalım," dedi.

Bir kuşun gölgeli, karanlık silueti kanatlarını açtı ve hemen yanından havaya yükseldi. Köprü üstü karanlığa gömüldü. Bir an için kuşun siyah gözlerinde soluk ışıklar dans etti. Tanımlanmış adres boşluğunun derinliklerinde parantezler birbiri ardına kapanıyor, eğer ile başlayan cümlecikler sona eriyor, tekrar başa dön emirleri son buluyor, geriye dönüşlü formüller son bir kaç kez kullanılmak üzere işliyordu.

Karanlıkta pırıl pırıl bir görüntü belirdi. Islak, mavi -yeşil renkli, parçalanmış bir sosis dizisine benzer tüp biçiminde, havada dalgalanan bir görüntü.

Gurultulu bir mutluluk gürültüsü çıkaran Vogon Kaptanı arkasına yaslandı ve seyretmeye koyuldu.

"İşte orada, 42 Numara," diye bağırdı Ford Prefect taksi şoförüne. "Hemen şurada!" Taksi sarsılarak durdu ve Ford ile Arthur dışarı atladılar. Yolda bir sürü otomatik para makinesi önünde durmuşlardı, onun için Ford inerken, pencereden şoförün eline avuç dolusu para sıkıştırmıştı.

Kulübün girişi karanlık, şık ve sert görünüşlüydü. Adını yalnızca, olabilecek en küçük boyuttaki bir levhanın üzerinde görebilmek mümkündü. Üyeleri kulübün nerede olduğunu biliyordu ve eğer üye değilseniz nerede olduğunu bilmenizin size zaten bir yararı olmuyordu.

Ford Prefect Stavro'nun Yerine üye değildi. Gerçi bir defasında New York'taki diğer Stavro kulübünde bulunmuştu. Üye olmadığı kuruluşlarla ilişki kurma konusunda son derece basit bir metodu vardı. Kapı açılır açılmaz içeri dalıyor ve arkasına dönüp Arthur'u göstererek "Tamam, bu bey benimle birlikte," diyordu, o kadar.

Karanlık, parlak merdivenlerden aşağı yöneldi, yeni ayakkabıları içinde kendini çok havalı hissediyordu. Bunlar mavi renkli süet ayakkabılardı ve olup biten her şeye

rağmen onları hızla giden bir taksinin arka camından tespit edebilmiş olmaktan son derece mutluydu.

"Sana buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Ne?" dedi Ford.

İnce, hastalıklı görünümlü, bol İtalyan tipi bir şeyler giyen adamın biri, merdivenlerde sigarasını yakarak yanlarından geçerken birden durmuştu.

"Sen değil," dedi "O."

Doğrudan Arthur'a bakıyordu. Sonra biraz kafası karışır gibi oldu.

"Af edersiniz?" dedi "Sanırım sizi birine benzetmiş olmalıyım." Yeniden merdivenleri tırmanmaya başladı ama, hemen geri döndü, bu kez daha da şaşırmış gibiydi. Arthur'a bakıyordu.

"Yine ne var?" dedi Ford.

"Ne dediniz?"

"Yine ne var, dedim?" diye tekrarladı Ford tedirgin bir şekilde.

"Evet, sanırım öyle," dedi adam ve hafifçe sallanarak. Elinde tuttuğu kibrit kutusunu düşürdü. Ağzı zor hareket ediyordu. Sonra elini alına koydu.

"Affedersiniz," dedi, "Ümitsizce az önce aldığım hapin adını hatırlamaya çalışıyorum. Şu hatırlayamayacağınız anlamına gelen isimlerden biri olmalı herhalde. "

Kafasını salladı ve yeniden arkasına döndü ve erkekler tuvaletine gitmek üzere yukarı çıktı.

"Hadi," dedi Ford. Merdivenleri aceleyle indi. Arthur asabi bir huzursuzlukla onun peşinden gidiyordu. Karşılaşma onu fena halde sarsmıştı ve bunun nedenini de bilmiyordu.

Böyle yerleri sevmezdi. Yıllardır kurduğu Dünya ve ev hayallerinin sonunda şimdi fena halde Laumella'daki kulübesini, bıçaklarını ve sandviçlerini özlemişti. Hatta Yaşlı Thrasbarg'ı bile.

"Arthur!"

Bu duyduğu en şaşırtıcı sestti. Kendi ismi stereodan anons ediliyordu.

Başını kaldırıp yukarı bakmak üzere döndü. Merdivenlerin üstünde Trillian'ın kendisine doğru aceleyle aşağı indiğini gördü. Üzerinde kırış kırış bir RimplonTM giysi vardı.

Birden ürkmüş gibi görünüyordu.

Arthur başını çevirip diğer yana bakarak, neden böyle ürkmüş görüldüğünü anlamaya çalıştı.

Merdivenlerin dibinde Trillian duruyordu, üzerinde... Hayır- bu Tricia idi. Az önce televizyonda gördüğü, kafası karmakarışık histerik Tricia. Ve arkasında da Random duruyordu, her zamankinden de vahşi bir görünüşü vardı. Onun arkasında şık, loş ışıklı kulübün gerilerinde akşamın diğer müşteriler donmuş bir tablo halinde endişeyle yukarı bakıyorlar, merdivenlerdeki bu yüzleşmeyi izliyorlardı.

Bir iki saniye için herkes hareketsiz kaldı. Yalnızca barın arkasındaki müzik durması gerektiğini bilmiyordu.

"Elindeki silah," dedi Ford yavaşça, başıyla Random'u işaret ederek, "bir Wabanatta 3. Benden çaldığı gemide duruyordu. Aslında oldukça tehlikeli bir silah. Sakın bir an bile kıpırdama. Hepimiz biraz sakinleşelim ve onu üzen şeyin ne olduğunu anlayalım."

"Ben nereye aitim?" diye haykırdı Random aniden. Silahı tutan eli öfkeyle titriyordu. Diğer eli cebine daldı ve oradan Arthur'un saatinin kalıntılarını çıkardı. Onlara doğru salladı.

Ben buraya ait olduğumu sanıyordum," diye ağladı, "beni yaratmış olan dünyaya! Ama anlaşılan kendi annem bile benim kim olduğumu bilmiyor!" Saati şiddetle yan tarafa fırlattı. Saat barın arkasındaki bardaklara çarptı ve barın içindekileri paramparça etti. Herkes bir iki dakika daha son derece sessiz kaldı.

Random," dedi merdivenin tepesindeki Trillian sakın bir sesle.

"Kapa çeneni diye haykırdı Random. "Sen beni terk ettin!"

"Random, beni dinlemen ve anlamak çok önemli. " diye ısrar etti Trillian aynı sakın sesle. "Fazla zamanımız yok. Buradan ayrılmamız gerek. Hepimiz gitmeliyiz."

"Sen neden bahsediyorsun? Biz durmadan bir yerlerden ayrılıyoruz!" Şimdi iki eli de silahın üzerinde idi. Ve her ikisi de titriyordu. Silahı özellikle doğrulttuğu kimse yoktu. Onu genel olarak, tüm dünyaya doğrultmuştu.

"Dinle," dedi Trillian yeniden. "Seni bıraktım çünkü bir TV kanalı için bir savaşı izlemeye gitmiştim. Son derece tehlikeli bir görevdi. En azından ben öyle olacağını düşünmüştüm. Oraya vardığımda savaş birden durdu. Bir zaman anomalisi vardı ve ... dinle! Lütfen dinle! Gelmesi beklenen bir keşif gemisi gelmemişti ve filonun gerisi son derece saçma sapan bir düzensizlik içinde dağılmıştı.

Böyle şeyler şimdi hep oluyor."

"Umurumda değil! Senin lanet olası işin hakkında bir şey duymak istemiyorum," diye bağırdı Random. "Ben bir ev istiyorum! Bir yere ait olmak istiyorum."

"Burası senin evin değil," dedi Trillian, hâlâ sesini sakın tutmayı başarak.

"Senin evin yok. Hiçbirimizin evi yok. Artık kimsenin evi kalmadı. Biraz önce bahsettiğim o kayıp gemi. O gemidekilerin hiçbirinin bir evi yok. Onlar nereden geldiklerini bile bilmiyorlar. Onların kim olduklarıyla ilgili veya ne için doğduklarıyla ilgili bir anıları bile yok. Onlar kaybolmuş, kafaları çok karışmış ve çok korkmuşlar. Onlar bu güneş sisteminin içinde bir yerdeler ve çok yanlış yönlendirilmiş... bir şey yapmak üzereler. Bizim.... burayı.... hemen terk etmemiz gerekiyor... şimdi Nereye gidebileceğimizi söyleyemem sana. Ama burası olmamamız gereken bir yer. Lütfen. Son bir kez daha. Gidebilir miyiz?

Random'un kafası karmakarıştı. Panik içinde ve tereddütlüydü.

"Her şey yolunda," dedi Arthur yumuşak bir sesle. Kendisini çok sakin hissediyordu.

"Ben burada olduğuma göre güvendedeyiz demektir. Şimdi bunu açıklamamı istemeyin benden ama, bana bir şey olmuyorsa size de olmayacak demektir. Tamam mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Trillian.

Hepimiz gevşeyebiliriz.," dedi Arthur. Kendisini çok sakin hissediyordu. Hayatı güvencedeydi ve bunların hiçbirisi gerçek görünmüyordu gözüne.

Yavaş yavaş Random gevşemeye başlamış ve silahını santim santim indirmeye başlamıştı.

Sonra iki şey aynı anda oldu.

Merdivenlerin tepesindeki erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Arthur'u tanımış olan adam etrafı koklayarak dışarı çıktı.

Aniden ortaya çıkan bu hareketlilik Random'u şaşırtmıştı. Yeniden silahını doğrulttu ve tam o sırada arkasında duran adam onu elinden almaya kalkıştı.

Arthur kendisini öne doğru attı. Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Trillian üzerine kapaklanırken Arthur beceriksizce yere düştü. Ortalık sessizleşince başını kaldırdığında, merdivenlerin tepesindeki adamın, yüzünde aptallaşmış bir ifadeyle, kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Sen..." dedi adam. Sonra yavaşça, korkunç bir şekilde yere yığıldı.

Random silahı elinden attı ve hıçkırarak dizleri üzerine çöktü.

"Üzgünüm!" diyordu. "Çok üzgünüm! Öyle, öyle çok üzgünüm ki.."

Tricia ona doğru gitti. Trillian ona doğru gitti.

Arthur merdivenlerin üzerine oturup ellerini başının arasına almıştı. Ne yapması gerektiği hakkında en küçük bir fikri yoktu. Ford da merdivenlerde hemen onun arkasında oturmaktaydı. Yerden bir şey aldı ilgiyle inceledi ve Arthur'a verdi.

"Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu.

Arthur uzatılan şeyi aldı. Bu ölen adamın düşürdüğü kibrit kutusu idi. Üzerinde kulübün adı yazılıydı. Kulübün sahibinin adı da yazıyordu. Şöyle bir yazıydı:

STAVRO MUELLER

BETA

Olaylar kafasında yavaş yavaş oturmaya başlarken o da bir süre için bu yazıya bakakaldı. Ne yapması gerektiğini düşündü, ama bunu öylesine, tembel tembel yaptı. Etrafında insanlar sağa sola koşturmaya ve bağırışmaya başlamışlardı. Ama Arthur için her şey birden berraklaşmaya başlamıştı. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu, ne şimdi ne hiçbir zaman. Gürültü ve ışığın yeni garipliği içinde yalnızca Ford Prefect'in arkasına dayanıp kahkahalarla çılgınca güldüğünü görebiliyordu.

Üzerine son derece güçlü bir huzur hissi gelmişti İlk ve son kez olarak artık her şeyin nihayet sona erdiğini biliyordu.

* * *

Vogon gemisinin ortasında, köprüsünün karanlığı içinde Prostetnik Vogon Jeltz tek başına oturmaktaydı. Bir duvarı doldurmuş olan harici görüntü ekranları üzerinde bir an için ışıklar parladı. Başının üzerindeki gökyüzünde ıslak mavi- yeşil sosis dizisindeki boşluklar çözülmüştü. Seçenekler çarpışmış, olasılıklar birbirinin üzerine katlanmış ve bütünün kendisi çözülerek ortadan kaybolmuştu.

Ortalığa çok koyu bir karanlık indi. Vogon Kaptanı bu karanlığa gömülmüş olarak bir müddet oturdu.

"Işık," dedi.

Hiçbir tepki gelmedi. Kuşun kendisi de bütün olasılıkların dışına çıkmış, kaybolup gitmişti.

Vogon ışık düğmesini kendisi çevirdi. Kağıt parçasını yeniden eline alarak küçük karenin içine bir çek işareti koydu.

Evet, görev tamamlanmıştı. Gemisi mürekkep rengi boşluğun içine dalabilirdi..

* * *

Grebulon lideri kendisine göre son derece pozitif adımlar atmış olmasına rağmen, yine de kötü bir ay geçiriyordu. Az çok bütün diğer aylar gibiydi aslında, yalnızca artık televizyonda seyredilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Onun yerine teybe bir hafif müzik bandı koydu.